
*Expunerile lui Om_de_jad
pe Facebook*

Cuprins:

Abordarea diferitelor curente religioase din perspectiva jucătorului.....	5
Capcana cultului necunoașterii.....	7
Raportarea corectă la adevăruri relative e de preferat față de raportarea greșită la adevărul absolut....	9
Articol din presă.....	11
Despre învățătorul leneș.....	13
Veniți în întâmpinarea lucrurilor, nu lăsați întâmplarea să le conducă spre voi.....	15
Despre relații de cuplu în tantra.....	17
Obținerea identității individuale. Identitatea de grup versus identitate individuală.....	19
Religiile de tip vechi. Hristos și noua religie.....	22
Compatibilitatea emoțională în relațiile de cuplu.....	25
Raportarea la ceilalți pe întreg, nu pe părți.....	28
Controlul oamenilor pe baza stabilirii normelor de comportament sexual.....	30
Despre igiena emoțională, ca element esențial în dezvoltarea identității personale.....	32
Regnuri, trepte de evoluție și apropierea dintre ființe.....	36
Calea spirituală și fericirea.....	40
Grație și gravitație.....	45
Cum se suspină.....	47
Educația corectă vizavi de sex.....	48
Despre formarea personalității la bărbat și la femeie.....	50
Despre protecție.....	52
Manifestări ale polarității pe primii trei centri de forță.....	54
Femeia, în raport cu centrul al doilea.....	57
Învățăminte practice legate de spiritualitate.....	60
Despre polaritatea primilor trei centri la bărbați.....	63
Fragmente din Rudolf Steiner.....	69
Grijă mare la ăștia mici!.....	75
Ce e de făcut?.....	76
Femeia tânără și bărbatul ei tânăr.....	79
Sărbătoarea Lerului.....	82
Existență multidimensională. Conștiința umană ca „organ” de percepție a timpului. Jocul realității. A șasea dimensiune.....	83
Discuție despre fericire.....	85

Regnuri. Aparat reproducător. Erotism uman. Tantra.....	88
De ce ne îndrăgostim de cine nu trebuië (cu accent pe e).....	91
Femeia la ciclul menstrual.....	94
Femeia cu care nu faci casă.....	96
Poveste.....	100
Despre neotantra.....	107
Considerații de natură subtilă, legate de problematica homosexualității.....	110
Continența sexuală - introducere.....	121
Ortodoxia.....	134
Fragment din Levitic.....	135
Femeia-copil, victimă a experimentelor sociale.....	137
Atingeri. Căi de intrare și de ieșire la bărbat și la femeie.....	144
Pragmatism în relația României cu UE, în șapte puncte.....	149
De ce se droghează tinerii?.....	151
Mecanismul corpurilor omului.....	155
Omul în echilibru.....	156
Eu sunt!.....	157
Spiritualitatea (varianta pentru ingineri).....	161
Să reținem:.....	166
De pe la Jadu adunate.....	170
Cui îi e frică de tantra?.....	172
Creștinismul și tantra.....	173
Curentele religioase și practica masturbării.....	175
Relaxarea Yoghină Conștientă.....	177
(material gratuit oferit de Cursul de YOGA Online).....	177
Psoriazisul - abordare holistică interviu cu Andi – Mihai Anton, fitoterapeut.....	179
0G-1G-2G-3G-4G-5G-6G-7G.....	182
Coronavirus în Italia.....	187
Câteva lucruri care poate nu s-au spus despre impactul pe care îl poate avea coronavirusul.....	188
COV-19 FAILED! PLEASE, TRY AGAIN!.....	190
Erori au fost, erori sunt încă!.....	192
Învițație la calm.....	194
Lecție de istorie ocultă: Marea bătălie dintre Stan și Bran și Lucian.....	195
"IT COMES FROM CHINA!" - Trump.....	198
Către doamne și domni.....	200

Minciuni de primăvară.....	203
Să gândim cu calm!.....	204
COVID-ul Stângii Radicale.....	206
CCR-ul și "Măria Sa, Împăratul"	209
Gardienii Termoscanerelor și Dreapta Gândire.....	210
Economia, salvează România!.....	213
Scenă porno cu Iohannis - varianta 18+- (PAMFLET obținut prin paralelism socio-cultural, de natură erotică).....	215
Despre educația sexuală în școli.....	216
KumFu la protestul lui Cataramă.....	217
Statul “profund”.....	218
PRINȘI CU MÂȚA ÎN SAC: Legătura dintre prelungirea stării de alertă și România vândută la bucată către BCE.....	219
CE NI SE PREGĂTEȘTE: De ce s-a “aflat” abia acum că Isărescu este securist?.....	221
Dosarul “10 august”, închis intenționat, la comanda lui Klaus Iohannis. Strategie de campanie electorală PNL + TV + SECU.....	224
Și care e “problemă”? Care e “problemă”?.....	226
Ne place adevărul? Dacă da, citim și noi puțin?.....	229
S-a ajuns prea departe! Adepții fricii nu mai judecă rațional!.....	231

Abordarea diferitelor curente religioase din perspectiva jucătorului

Om_de_jad: Dacă nu raportezi corect religia la contextul social în care s-a dezvoltat, te alegi doar cu un set de norme, unele dintre ele fără noimă pentru vremurile în care ne aflăm. Pe de altă parte, dacă limitezi religia doar la contextul social pe care s-a format și s-a dezvoltat, te afli, de asemenea, într-un alt tip de eroare.

Situația aceasta a dat naștere la două tabere: una care susține că religia (în totalitatea ei) este doar un set de reguli învechite, ce nu pot fi aplicate corect pe societatea actuală și că numai știința spune lucrurilor pe nume, sau, mă rog, dacă n-o face, se străduiește s-o facă. Cealaltă tabără susține că adevărul este accesibil doar celor care duc un stil de viață arhaic. Și-atunci, personaje dintre cele mai bizare - ca mod de manifestare, că nu ne putem permite să discutăm pe alte zone - susțin cu vehemență valorile fiecărei tabere, în funcție de apartenența la una dintre ele sau la cealaltă și cam la acest bâlci se reduce totul.

Concret, avem pe de o parte prelați care folosesc un limbaj învechit, indică spre păcate inventate și nu pot formula o propoziție cu subiect și predicat. Evident, nu-i poți lua în serios. Tot în această categorie intră și maeștrii pe stil vechi, cu tehnicile lor aplicabile pe o arhitectură umană demult apusă. Se consideră, în mod eronat, că ființa umană, pentru a pricepe ceva din lumea asta, ar trebui să facă o revenire la un "firmware" uman mai vechi. De fapt, și prelații și gurușii orientali susțin lucruri similare, diferențele sunt de nuanță, nu de substanță. Omul vechi, după această teorie, era mai bun, mai drept, mai sfânt, în timp ce omul nou e ceva mai păcătos și mai strâmb.

În cealaltă tabără, sunt indivizii care susțin că o societate care colcaia de păduchi, TBC, poliomielită și sifilis, nu putea pătrunde prea profund în miezul problematicii religiei. Că de vreo trei sute sau patru sute de ani am devenit, dacă nu mai deștepți, măcar mai sinceri, și am început să recunoaștem deschis ce știm, ce nu știm, ce știm că știm, ce știm că nu știm, ce nu știm că nu știm și lista poate continua.

Rezultatul acestui bâlci, în vremurile în care trăim, e confuzia. Este foarte greu să nu aderi la vreuna dintre taberele mai sus menționate, mai ales că regulile fiecăreia sunt bine conturate. Iar când ești confuz, orice este bine conturat și poleit (chiar dacă e fundamental greșit) poate fi atrăgător.

Și dacă cel puțin deocamdată nu pot spulbera această confuzie, măcar pot să-mi propun să împac și capra și varza. Adică, mai pe românește, voi expune chestiuni (aparent) arhaice, pe o pagină de Facebook.

Capcana cultului necunoașterii

Om_de_jad: Scriam în textul anterior despre confuzie. Ceea ce putem observa, destul de ușor în vremurile pe care le trăim, este manifestarea unui cult al necunoașterii. Un fel de venerare a confuziei. Dacă un om face afirmația că înțelege ceva din ceea ce se întâmplă în el și în mediul înconjurător, sau că poate transmite și altora ceva din modesta lui cunoaștere, mulți se vor opune. Parcă ceva din ei, ca un fel de cult al necunoașterii, un fel de înțelegere și de acceptare a pseudo-axiomei care spune că „nimeni nu știe și n-a știut niciodată nimic”, îi face pe mulți dintre semenii noștri să se opună cu vehemență oricărui tip de cunoaștere, tocmai în „spiritul” acesta de ameteală generală și de venerare a confuziei. Cu alte cuvinte, când suntem toți beți morți, hăhăim și ne e bine. Mai complicat e când apare vreunul treaz, că trebuie să-l țină doi, și-al treilea să-i toarne rachiu pe gât, din dorința imbecilă de a fi toți beți și hăhăiți, de a-și demonstra întâi de toate lor înșiși că nu se poate altfel, că nu există altfel, că nu s-a putut niciodată altfel.

Țin minte că la un moment dat discutam cu un prieten despre ceva care m-a mirat foarte tare în copilărie. Cum a fost posibil, de exemplu, ca Petru să lase mrejele și să-l urmeze pe Hristos, doar pentru că le-a spus lui și fratelui său că-i va face pescari de oameni? Cum a fost posibil ca oameni needucați și deci nefamiliarizați cu arta gândirii profunde, să-l asculte, să-l înțeleagă și să-l urmeze pe strălucitul Gautama? Cum au reușit oamenii să recunoască un Mahavira, un Zaratuștra sau o Mira Bai? Ce anume din ei, ce fel de structură interioară i-a făcut să păstreze cu sfințenie și-apoi să transmită cu orice preț (uneori plătind cu viața) generațiilor viitoare, ceea ce au auzit și au integrat în propria lor ființă?

Cu siguranță, nu confuzia a fost cea care i-a îndemnat să asculte, să priceapă și să urmeze. Confuzia, această beție generală, dă oamenilor senzația că toți sunt la fel, că oamenii trăiesc într-un sistem existențial profund comunist, plat, unde nimeni nu pricepe nimic, nimeni nu poate ști nimic vreodată, că totul este un mister pe care, cine știe, doar într-un viitor îndepărtat, oamenii de știință, înconjurați de aparate sofisticate și înarmați cu o cunoaștere din ce în ce mai complicată, vor reuși să-l dezlege.

Bine-bine, vom spune cu toții, dar până atunci noi ce facem? Rămânem în această confuzie? Suntem condamnați să trăim așa, târându-ne prin praf, pășind cu capul în jos, cocoșați și gheboșați? Asta este, oare, Împărăția lui Dumnezeu, descrisă de Hristos? Doar minciună, mister, frustrare și confuzie? Asta să fie totul, o lume în care nu știm cum am ajuns, nu știm cum trebuie s-o trăim, nu

știm pe cine și cum e bine să iubim, nu știm cum să murim, nu știm cum să ne raportăm unii la ceilalți?

Hai să ne gândim puțin. Teoria conform căreia oamenii din trecut erau atât de proști încât credeau tot ce le spunea un individ ca Hristos sau Buddha, pică. Doar într-un individ cu gândire grosolană și cu lipsă totală de bun simț nu poate vibra nimic atunci când ascultă Predica de pe Munte sau Sutra de Diamant.

Cu siguranță trebuie să fie vorba despre altceva. Oare nu cumva omul din trecut avea un alt tip de cunoaștere, un alt tip de intuiție? Nu cumva, toate aceste calități care se manifestau la el, sunt aproape necunoscute omului actual?

Bunicii noștri, mulți dintre ei, își găseau alinarea, lumina și echilibrul interior, în tradiție, în obiceiuri și în ritualuri. Cred că nimeni nu este atât de imbecil încât să nege calitatea interioară deosebită și claritatea pe care o aveau bunicii noștri și care, iată, nu s-a mai manifestat neapărat la părinții noștri, probabil că nici la noi. Poate că noi, ca părinți, ar trebui să fim preocupați dacă aceste calități, această claritate pe care am văzut-o la bunicii noștri, se poate transmite copiilor sau dacă nu cumva și aceștia vor fi condamnați să-și târască picioarele prin praf, să meargă cocoșați de griji și să nu priceapă nimic din viața asta.

Raportarea corectă la adevăruri relative e de preferat față de raportarea greșită la adevărul absolut

Om_de_jad: Nu vreau să vorbim despre lucruri mari. Vreau să vorbim despre lucruri mici pe care atunci când le facem, sau când nu le facem, ne afectează pe noi și pe cei din jur. Un prieten spunea odată că pentru adevăr, n-o iartă nici pe mă-sa. Toate bune și frumoase, în teorie sună tare bine afirmația lui, însă am să vă întreb: ce valoare poate avea acel adevăr, dacă pentru a-l obține, trebuie s-o lași pe mă-ta beteagă? Ce valoare poate avea adevărul pe care, ca să-l obții, trebuie să te ciuțești, să te autoviolezi, ori să-i asuprești pe alții? Acel adevăr, ori nu e adevăr, ori modul în care ai abordat problema e greșit. Adevărul rupt de context, adevărul chior și gol-goluț, dacă face chiar și o singură victimă - indiferent că victima aia ești tu și ai impresia că poți să-ți asumi acea automutilare - după părerea mea, nu prea valorează. De ce? Pentru că avem un model de adevăr la care ne putem raporta și cu care putem compara adevărul nostru și pentru că adevărul creștin, așa cum ni-l indică Hristos, descătușează, înduioșează, mângâie, împlinește, bucură, alină durerea. Și poate n-ar strica să ne întrebăm mereu: seamănă adevărul nostru cu cel indicat de Hristos? Dacă nu seamănă, oare n-am greșit pe undeva?

Cu puțin timp în urmă, mă aflu la masă cu un domn în vârstă, care îmi povestea încântat despre o carte care i-a schimbat viața. Era vorba despre o carte care descria un mod de viață sănătos, obținut pe baza unor rețete vegetariene. M-am gândit așa: poate că înainte să faci afirmația că acea carte ți-a schimbat viața, ar fi corect să spui ce fel de viață ai avut înainte să ți-o schimbe, pentru că, eu știu, dacă viața ta nu valorează mai nimic, ți-o poate schimba orice, chiar și o carte de joc. Cartea care schimbă vieți trebuie judecată totdeauna după calitatea pe care o au viețile acelor oameni, înainte să fie schimbate.

Printre altele, domnul în cauză, ajuns la o vârstă înaintată, susținea că a atins acest număr de ani ducând o viață sănătoasă, bazată pe un anumit regim vegetarian. N-am nimic cu vegetarienii, nu-s nici pro și nici contra acestui stil de viață, numai că domnul respectiv n-a reușit să-mi explice la ce îi folosește, per ansamblu, să trăiască atât de mult. Să trăim mult ca să ce? Greu de dat un răspuns cu aplicabilitate practică, la nivel general. Iar eu nu spun că-i rău să trăiești mult, cred doar că nu trebuie uitată calitatea vieții pe care o trăiești - e un parametru important de care e bine să ținem cont.

Și aici nu-i vorba doar de cărți care „schimbă vieți”. Ghizi de toate tipurile, religii multicolore, ritualuri peste ritualuri, peisaje care promit liniște eternă, filme care descriu în imagini sugestive și

convingătoare ce se-ntâmplă prin capul nostru când gândim, când simțim, când iubim, care ne arată cu o exactitate uimitoare, cât de meseriaș suntem concepuți, mai rău ne amețesc decât să ne limpezească. Ați ghicit, mă refer aici la confuzia adusă în discuție încă de la primul post. E vorba despre adevărul obținut cu orice preț, inclusiv prin automutilare, autoviol și alte lucruri de acest gen. Mantre, tandre, yantre, conferințe despre nimic, ghizi, guruliști, materialisti, oameni de știință, oameni de neștiință, actori, spectacole, doctrine, popi, ce e bine, ce nu e bine, economie, bani, cărți, înțelepți, discipoli, reguli.... alooooo, dar noi când să mai trăim și cum, printre toate astea? Ce e cu toate mizeriile care ne tot pică în cap și în gură, din toate părțile?

Nu susțin aici că soluția salvatoare ar fi ca omul să se lase în cădere liberă și să manifeste toate lucrurile care nu-i fac deloc cinste. Susțin că adevărul, mai ales cel pe care ni-l oferă religia, trebuie să conducă la libertate interioară, la spațiu de manifestare, la coerență, la împăcare și la multă inteligență. Dacă adevărul care vă preocupă, nu vă oferă toate astea, aruncați-l la gunoi fără nicio remușcare - o fi bun pentru alții, dar nu-i neapărat bun și pentru voi.

Pe cuvânt, cred într-o lume a personalităților, nu într-o supă cosmică în care ființe depersonalizate înoată „fericite”. Cred în oameni care vor și pot să mă învețe lucruri la care niciodată nu m-am gândit. Cred în oameni cu care pot să schimb idei și cu care pot construi lucruri durabile. Cred în ființe umane care împart libertatea lor interioară cu ceilalți. Eu am indicat totdeauna către flexibilitate, nu către ritualuri și doctrine și am credea că oamenii vor renunța să-i mai imite pe cei pe care îi respectă. Cred că vor avea curajul să fie ei înșiși și pot să fac pariu cu voi că dacă Dumnezeu și-ar fi pus în cap să facă mai mulți Iisuși, mai mulți Buddha, mai mulți Edisoni sau mai mulți Michael Jackson-i, cu siguranță n-ar fi putut să-l oprească nimeni. Faptul că suntem cu toții atât de diferiți, trebuie să ne dea de gândit. Mie, acest lucru nu-mi pare un blestem, mi se pare o oportunitate.

Articol din presă

Om_de_jad: Am văzut astăzi, prin presa online, un articol din seria de articole care nu spun niciodată nimic. Știți la ce mă refer, la articolele în care se miră unii că în iulie nu prea plouă, că în decembrie e frig și că noaptea nu te arde soarele. Articolul ăsta pe care l-am citit, era despre ”cât de des ar trebui să facă femeile sex”. Pentru că ieri am citit un articol asemănător, scris de cineva care spunea că bărbații (toți) ”vor să * toate femeile”, am ales articolul de față în completare, curios fiind să văd ce zic specialiștii momentului despre chestia asta. Consider că am ieșit în câștig, am citit mai multe litere și am aflat norma de făcut sex la femei, stabilită cu precizie de o doamnă doctor, pentru celelalte doamne, care simt nevoia să afle cât scrie la carte că trebuie să facă sex într-o săptămână: cică sănătos ar fi vreo două - trei episoade la șapte zile. Tot din articol, am mai aflat că e bine și dacă faci, dar și dacă nu faci sex, dar poate fi chiar și rău și dacă faci și dacă nu faci sex. Mă rog, o serie de informații folositoare.

Revenind cu picioarele pe pământ, problema este alta și destul de serioasă. Într-o lume în care continența sexuală este aproape subiect tabu, iar cei care spun că o pun în practică, au propria lor versiune despre ceea ce presupune treaba asta, mi s-ar părea util ca cel puțin într-o primă fază, să li se spună oamenilor că-s foarte diferiți unii de alții. Asta ar da liber la mai multă diversitate, dar și la mai multă responsabilitate, în ceea ce privește actul sexual. Singura chestie care mi-a plăcut la articolul respectiv, a fost prima frază, care susținea că oamenii sunt singurele ființe de pe Pământ care fac sex din plăcere. Fraza, deși e parțial adevărată (vorba aia, cine s-a gândit să întrebe bătlanul, peștii sau racul, dacă se simt bine când fac sex, ori se împreunează cu gândul la cu totul alte lucruri), mi-a plăcut pentru că se potrivește cu o realitate din lumea subtilă. Într-adevăr, omul este singura ființă care face sex fără ca actul în sine să fie legat obligatoriu de împerechere. E de notat pentru că e important.

Să stabilești norma de sex pe săptămână, este copilăroas. Numărul e mai puțin important - pot fi importante altele, ca de exemplu intensitatea actului, atenția și implicarea în actul respectiv, dar nu numărul de episoade. Și nu, durata actului, nu-i neapărat cheia problemei, așa cum susțin unii.

Oameni sunt diferiți, educați divers, aflați pe nivele de dezvoltare variată, au karmă multicoloră. Problema mi se pare cu totul alta: cum să facă individul să găsească perechea potrivită pentru el, cum să răspândim în rândurile populației niște criterii bine stabilite după care cineva să își poată găsi o

ființă care să-i semene ca grad de dezvoltare interioară, pentru că în lipsa acestor forme de ghidaj, batem pasul pe loc și facem construcții emoționale destul de hidoase.

Din dorința de a ieși din zona asta plină cu nămol, am împărțit relațiile în două mari categorii: relații de creștere și relații de stagnare (sau chiar de regresie), fiecare cu câteva posibile variante, luând ca model primii trei centri de forță. Aceste modele de relații pot fi foarte folositoare, pentru că implică energii cu plus și cu minus, iar în astfel de întâlniri, apare totdeauna o descărcare energetică - ceea ce e necesar, în afară de asta, e ca individul să aibă educația corectă, ca să absoarbă energia rezultată din aceste întâlniri. Prin descrierea acestor tipuri de relații, eu am făcut primul pas către clarificarea unor zone în care, din păcate, e negură. Fără aceste ghidaje, rămânem la discuții legate de numărul de monte săptămânale și la întrebări neconstructive, din categoria ”care-i mai inedit, bărbatul sau femeia”.

Despre învățătorul leneș

Om_de_jad: Gândirea practică e bună și trebuie aplicată peste tot, iar când vorbim despre calea spirituală nu trebuie să facem rabat de la regula asta. Dacă se dorește obținerea unui rezultat concret, palpabil, trebuie avut grijă la doi parametri: pe cine urmezi și să-l urmezi pe bune, nu cu jumătate de măsură.

Înțelepciunea populară spune că dacă vrei să cunoști un om, caută să-l cunoști după fapte, nu după vorbe. Vrei să vezi cât e omul de serios? Mergi la el acasă, vezi gospodaria, vezi dacă nevasta e fericită, dacă copiii sunt spălați, bine hrăniți, ascultători. Vezi animalele din curte, dacă au apă și mâncare, vezi dacă omul are lemne de foc pentru iarnă și magazie în care să le țină. Cade casa pe el, copiii sunt nespălați, femeia murdară și speriată, animalele pline de bube? Fugi cât te țin picioarele de acel om!

Dacă cele de mai sus sunt cum se cuvine, tot nu-i bine să te pripești, fiindcă nu tot omul gospodar e și drept la minte. Uneori, omul e gospodar pentru că așa a fost învățat de acasă, alteori e dornic de bogăție și se ocupă de ale sale doar pentru că iubește banul și averea pe care o are. Un astfel de om trebuie evitat dacă mergi pe cale, fiindcă de la el, în afară de obținerea de avere, nu ai ce învăța. Poți să stai puțin pe lângă el până deprinzi meștesugul dobândirii banilor, însă nu mai mult de-atât.

Omul pe care îl urmezi trebuie să fie harnic, serios, răbdător, să aibă drag de cele de pe lângă el. Pentru că poate fi serios, poate fi răbdător, dar împietrit la suflet. Sunt unii care-s harnici, sunt serioși, răbdători, dar n-au drag de cele care le sunt în grijă. Omul face treburile bine, averea-i sporește, dar nu face nimic cu drag. Nu-l urma pe acest om, pentru că așa cum sufletul cald poate încălzi alt suflet, tot așa, un suflet împietrit, poate împietri alt suflet.

Și inversa e valabilă: dacă are un suflet cald, e prietenos și face lucrurile cu drag, dar din mâna lui ies numai lucruri strâmbе, nefolositoare sau care-i chinuie pe alții, nu-l urma.

Toate cele de mai sus vă sunt cunoscute de la părinți, de la bunici și „din popor”. Vă rog să vă gândiți, poate ar trebui să treceți prin aceste filtre simple și la îndemână, pe toți cei care vor să vă învețe ceva. Nu vă lăsați impresionați de aparențe, lenea e dată dracu' și majoritatea „învățătorilor” și „înțeleptilor” sunt niște javre ordinare care n-au muncit nici măcar două ore în viața lor, trăiesc vânzând vise altora, luându-le banii și distrugându-le sănătatea.

Omul sfințește locul sau îl spurcă, după cum îi e sufletul. L-ai văzut că e leneș, că așteaptă să-i dea alții de mâncare, că nu e preocupat de cei pe care îi are în grijă? Fugi de el cât te țin picioarele, omul ăla e o belea pe capul tău. Mai ales că la început de drum ești naiv, crezi pe toată lumea și te iei după aparențe. Găsește un om care chiar dacă nu e cel mai deștept din lume, are frumusețe interioară și emană dreptate. E simplu să-l dibuiești: dacă atunci când stai lângă el simți nevoia instinctivă să-ți îndrești cocoașa, cu siguranță ai ce învăța de la el. Dacă cel pe care vrei să-l urmezi, sporește cu drag tot ce e în grija lui și știe să zâmbească din când în când, să-l urmezi.

Iar dacă ai decis să-l urmezi, nu te suci de azi pe mâine, învață de la el să fii harnic, bun, drept, să ai grijă de cele care-ți revin și să zâmbești din când în când. Acestea sunt calități pe care toți le cunoaștem și le apreciem și să știi că fără ele nu se poate merge pe cale.

Veniți în întâmpinarea lucrurilor, nu lăsați întâmplarea să le conducă spre voi

Om_de_jad: To do or not to do, aceasta-i întrebarea, sau „discurs despre ciorbă”. Azi mă simt ceva mai glumeț și-mi propun să lămurim cum e aia cu „nu trebuie să faci nimic dacă vrei să evoluezi în plan spiritual” și aia cu „trebuie doar să lași lucrurile să ți se întâmple”. Cine știe, poate mâine o să mă simt la fel de glumeț și o să atingem și subiectul ăla belicos, legat de detașare.

Oamenii din grupul jocului realității, probabil se vor uita cruciș la cele două așa-zise dileme de mai sus, pentru că eu n-am folosit niciodată acest limbaj de lemn și n-am tâmpit lumea. Deci, dragii mei, în caz că sunteți membri ai jocului realității și chestiile de mai sus vă sunt străine, vă explic imediat despre ce este vorba și ce impact au treburile astea asupra oamenilor.

Sunt unii ghizi (guruliști) care susțin că evoluția spirituală a omului se împiedică fix în verbul „a face”. Leneși mari și putori cu diplomă, acești guruliști vă spun că nu trebuie să faceți nimic, chiar în timp ce halesc cu poftă din ciorba pe care le-ați adus-o în dar. și vă și demonstrează că au dreptate, își dau ochii peste cap și vă spun cu înțelepciune: uite, eu nu fac nimic și ciorba asta a venit singură la mine!

Tot ei mai susțin că lucrurile nu trebuie făcute și că omul trebuie să se abțină să facă. Trebuie să stea cu mâinile-n sân să-i dea nu-știu-ce existența cu E mare. Țineți minte discuția de ieri? Rememorați ce v-am spus și priviți-vă gurulistul! Mănâncă ciorbă de la el sau de la voi? A muncit pentru ciorba pe care o mănâncă sau a cerșit-o? Nu cumva, cel care nu muncește și cerșește se numește altfel și nu ghid?

Oameni buni, lucrurile, dacă le lași să ți se întâmple, cel mai probabil te încurci în ele și la un moment dat îți pică în cap. Pentru că „a se întâmpla” ține de „întâmplare”, iar noi, jucătorii, știm că întâmplările sunt provocate de forțe mecanice și mai știm că forțele mecanice nu aduc niciodată ceva bun. Așa că așteptând „să-ți vină toate cele trebuincioase, într-o stare de deschidere”, e o expresie pompoasă și deopotrivă păguboasă, care vă va conduce într-un final către expunerea la tot felul de lucruri neplăcute, cam toate generate de forțe mecanice. Ca să descriu puțin altfel situația, e ca și când, aflat pe serpentine, ai scoate masina din viteză, ai închide ochii, și fiind într-o stare „de deschidere”, aștepti să vezi ce fel de lucruri bune o să ți se întâmple.

Guruliștii leneși, putorii de profesie, atunci când nu fac, fac alții pentru ei. Și toate astea, doar ca să poată nea' guru să stea cu cracii împlețiți și să mediteze în liniște la vidul din capul lui.

Când nu faci, fac alții pentru tine, iar cei care depind de tine suferă din cauză că tu nu faci. Ani de zile mi-a scris o haimana spirituală, un bărbat leneș, care la 34 de ani încă stă în apartamentul lăsat de mă-sa și cu ta-su, nefăcând nimic toată ziua, așteptând să-i aducă mă-sa ciorba caldă și să-i plătească ta-su întreținerea. Dar în capul lui nu e leneș, nuuu, el face niște realizări spirituale. Și nu vede multe, de pildă nu vede că a dus la nebunie o femeie care l-a iubit, pe care a lăsat-o gravidă și apoi s-a căcat pe el de frică și a părăsit-o. În capul lui se consideră o mare sculă spirituală și mai are nițeluș și se face guru pe sistemul de mai sus. Și când s-o face guru, ghici ce, vă așteaptă cu ciorba caldă (s-o înlocuiți pe mă-sa) și cu ceva bănuți (să-l înlocuiți pe ta-su) să plătească la regia de termoficare, aia care-i încălzește guru.

Despre relații de cuplu în tantra

Om_de_jad: Relația de cuplu, din perspectiva tantrică, poate fi asemănată cu procesul construirii unei case. Atunci când vrei să construiești o casă ești foarte atent la detalii fiindcă în casa aceea urmează să trăiești zi de zi. Vei căuta, pe cât posibil, să alegi un teren bun, solid, potrivit pentru construcție, vei fi atent la fiecare detaliu atunci când construiești. Pentru tantric, relația de cuplu este mediul în care el lucrează la propriul sine și la sinele celuilalt. Relația într-un cuplu tantric este mult diferită față de cum sunt relațiile de cuplu obișnuite.

În general, oamenii consideră că relația de cuplu e un fel de acadea. Si o vor căuta, deci, pe cea mai parfumată și mai dulce, iar când o vor găsi se vor apuca de ronțait cu spor, fără să-și dea seama că în curând le va rămâne numai bățul. Relația, într-un cuplul tantric, este mediul în care crești, nicidecum o acadea pe care o ronțai până când rămâne numai bățul apoi începi să cauți alta.

Într-o primă fază, e indicat să ne schimbăm modul în care percepem relația de cuplu, pentru că dacă ești concentrat la acadele n-o să te poți concentra la lucrurile care contează. Tantra nu este pentru proști, pentru indivizi infantili sau infatuați. Proștii pricep foarte puțin din valorile reale ale acestei științe, pentru că tantra este, într-adevăr, o știință. Nu este doar o cale spirituală, este și o știință a iubirii, o știință a îmbogățirii și a transformării spațiului interior intim. De altfel, pentru a practica tantra, ai nevoie, pe lângă inteligență, de claritate în gândire și de perseverență.

Tantra a fost totdeauna înțeleasă prost, nu doar în zilele noastre, mereu a fost înțeleasă pe dos. În zilele noastre, când oamenii aud despre tantra, își închipuie aiureli dintre cele mai variate. Pe forumul nostru de neotantra am făcut o introducere, sper eu, coerentă, a ceea ce înseamnă această știință, în ce fel ne ajută să înlăturăm confuzia și cum trebuie acționat în direcția corectă. Conformația mea este una de inginer, cred în fapte și în lucruri concrete, nu în vorbe incredibil de frumoase și complet inutile.

Vorba românească spune că „cine se aseamănă, se adună”. În zilele în care trăim, se întâmplă, uneori, să se adune și să locuiască împreună, oameni care nu se aseamănă. Comunismul, aplicat în plan ideologic, psihologic și emoțional, si la care suntem, fără doar și poate, obligați să aderăm, ne face să considerăm că oamenii sunt toți la fel, că orice tâmpit are și părți bune, că bețivul notoriu este, uneori, inteligent, că bărbatul violent e uneori și tandru ș.a.m.d. Acesta este un defect de gândire, expresia „nu judeca aproapele” pare că în timp s-a trunchiat, devenind într-un final, „nu

juđeca”. Una este să juđeci omul în sensul de a-l condamna, alta e să juđeci omul în ideea de a compara, de a analiza, de a trage concluzii i, într-un final, de a-i face viaa mai suportabilă.

Pe forumul de neotantra („song of saraha forumul de neotantra”, pentru cei care vor să-l caute în google) am mprit relațiile de cuplu, în relații de creștere și relații de plafonare, i-apoi am explicat pe îndelete în ce mod trebuie abordată problema compatibilitii între oameni, în plan fizic, psihic i afectiv. Neotantra începe chiar cu asta, fiindcă este o otravă să te aduni cu oameni care nu se aseamănă cu tine. Dacă tiina ar fi ceea ce ar trebui să fie, atunci în coli s-ar preda metode prin care oamenii știu să aleagă cu cine să se nsoeasc. Nu putem, i e greșit, să condamnăm erorile de compatibiliti ale oamenilor, fără ca mai întâi să ne asigurăm că au ales cu bună știință ceea ce au ales. Chiar nu vreau să fac reclamă mascată forumului de neotantra, dar nici nu vreau să repet aici ceea ce am spus deja, dincolo. Dacă doriți, putem dezvolta aici subiectul, în măsura în care există interes pentru treaba asta.

Obținerea identității individuale. Identitatea de grup versus identitate individuală

Om_de_jad: Îi spuneam unui prieten, cu ceva timp în urmă, că obținerea identității, a individualității și deci a accesului la propriul sine, se face și ea în pași, nu se face într-o singură zi și nu se face prin participarea la o anumită conferință, prin adeziunea la un grup spiritual sau lucruri de acest gen. Dar dincolo de ceea ce am mai povestit pe jocul realității, unde am vorbit despre a cincea funcție și cum poate avea omul acces la sine prin activarea acesteia, există și un aspect social-istoric al problemei, deloc de neglijat și despre care vreau să spun acum.

Într-un post anterior vorbeam despre faptul că oamenii nu sunt dezvoltați la fel și că din păcate, societatea ne cam învață, pe de o parte, să ne abținem „să judecăm” comportamentul altora și pe de altă parte, să selectăm oamenii compatibili cu noi, ca să nu-i rănim pe ceilalți și pe noi înșine - însă nu ni se spune prea clar cum să facem asta. Gândirea funcționează pe bază de analiză, sinteză, conceptualizare și ierarhii, ori dacă dintr-un așa-zis spirit creștin, înțeles pe invers, nu suntem lăsați să analizăm comportamentul semenilor, să ne comparăm identitatea cu identitatea celorlalți, o să fie greu spre imposibil să ne asociem cu cine trebuie. Evident că aici nu este vorba despre ranchiună și despre ură, nu despre astfel de comparații vorbesc. Un exemplu pozitiv ar fi să te compari cu Hristos, pentru a constata ce lucruri sunt de așezat și de îndreptat prin tine.

Dar să revenim la ce spuneam despre identitate. Identitatea individuală (probabil este vorba despre un pleonasm, dar nu-mi pasă, vreau să exprim ceea ce doresc, de fapt) nu este posibilă fără ca în prealabil să existe o identitate de grupuri înscrise într-un arbore social. Iar identitatea personală, într-un astfel de arbore social, este foarte greu de găsit, fiindcă poziționarea noastră, ca individ, se situează cumva suspendată între grupuri generale și grupuri secundare, dar nu este un derivat al grupurilor, așa cum ar putea să ni se pară la prima vedere.

Să explic mai pe larg ce vreau să spun cu treaba asta. Avem, pe de o parte, un grup social mare, care în cazul nostru ar putea fi identitatea națională. Să zicem că suntem români, ne place românismul, ne simțim parte din acest grup social mare. Apoi, avem grupul social mic din care iarăși simțim că facem parte, respectiv familie, comunitate religioasă ș.a.m.d. Ei bine, toată lumea se așteaptă ca identitatea individuală să fie ori un rezultat al grupului general, ori un rezultat al grupului secundar și-apoi freacă în neștire apartenența la aceste grupuri, în speranța dobândirii accesului la

propriul sine. N-o să rezulte nimic din asta, e o capcană care trebuie evitată. Am explicat pe jocul realității de ce, n-am s-o fac din nou.

Și din cauza asta, acum, apare următoarea situație: unii oameni, ceva mai inteligenți dar nu foarte inteligenți, observând capcana amintită, în disperare de cauză, aleg să nege grupurile principale și grupurile secundare din care fac parte, rămânând într-un final în fundul gol. Pentru că cele două identități nu vor rezulta niciodată într-o identitate individuală, indiferent că aceste identități (apartenențe la grup) sunt asimilate cu forța sau șterse de pe fața pământului cu orice preț.

Avem, așadar, două mari curente: cel care militează pentru dobândirea sinelui prin apartenența la grupuri sociale mari sau mici, deci prin apartenența la rasă, religie, naționalitate, cu tot ce înseamnă asta, deci istorie, cultură, tradiție, familie, specific zonal. Celălalt curent, militează pentru dobândirea sinelui prin lipsa apartenenței la orice fel de grup social. Bine, mă refer aici la indivizii cu pedigree care fac asta, nu la indivizii grosolani care aruncă dejecții în tot ce înseamnă identitate de grup. Acești vagabonzi, adeți ai sintagmei "nu-mi pasă de unde vin, nu-mi pasă unde mă duc, nu-mi pasă cine sunt și cu ce mă ocup, atâta timp cât am ce mânca, am unde dormi și am o preocupare" nu intră în discuție. Sunt și indivizi spălați, coerenți și nu neapărat rău intentionați, care în dorința de a obține accesul la sinele individual, lovesc cu dibăcie în erorile reale de sistem ale grupurilor sociale mici sau mari. Ei speculează și scot cu dibăcie în evidență orice defect de sistem al grupurilor sociale. Ca o paranteză, un astfel de om a fost și Henri Durville, pe care l-a citat dom' Florin pe pagina lui, și care avea "abilitatea" deosebită de a lovi în grupuri sociale mici și mari, culmea, susținând în același timp valorile acestora. Nu pot să nu zâmbesc atunci când citesc astfel de lucruri și mai ales când văd că încă sunt oameni care cred că accesul la sine se poate face prin violarea propriilor valori. Și iată că ajung cu discuția unde voiam, de fapt, adică la valorile proprii.

Mi s-a întâmplat, de mai multe ori, în trecut, să ajung la discuții intime cu persoana iubită cu care eram împreună. Întrebam ce dorințe intime și ce fantezii are, nu din voyeurism, ci din pornirea firească de a satisface o parte din dorințele persoanei iubite - pentru că, nu-i așa, cu asta se ocupă, sau se presupune că ar trebui să se ocupe, doi oameni care susțin că se iubesc. Răspunsul, de foarte multe ori (de prea multe ori, de fapt), era „păi nu știu, mie nu știu ce imi place, îmi place ceea ce-ți face ție plăcere”. Nu jignesc, nu acuz, de fapt pe mine m-a întristat foarte tare răspunsul ăsta, fiindcă intuiam că în omul respectiv exista un gol imens, un spațiu, și că orice insistență pe tema asta mai tare îl rănea.

Și totuși, acel om are și el niște dorințe, care chiar dacă nu sunt dorințele lui (dorințe individuale), sunt dorințele grupului social din care face parte. În cazul în care individualitatea respectivului este dată de grupul mare, dorințele lui vor fi, să zicem, așa, ca să sintetizăm, dorințele unui român sau ale unui creștin. În cazul în care raportarea se face la grup mic, avem o varietate de

răspunsuri: poate fi vorba despre grupul de prieteni din care face parte, deci o să-i placă „ce le place și băieților/fetelor, ce e la modă”, poate fi vorba despre familia lui și atunci o să-i placă „ceea ce a fost învățat de acasă, ceea ce le place și părinților lui” s.a.m.d.

Observația mea personală este că, deși nicio abordare dintre cele descrise mai sus n-o să conducă individul la obținerea unui sine, e de preferat optarea pentru apartenența la un grup social, fie el mic sau mare, cu condiția ca acel grup să aibă rădăcini sănătoase și o morală bazată pe principii autentice. Este de preferat „să fii” un „simplu creștin ortodox”, un catolic practicant ori un buddhist autentic, decât să fii nimic, pentru că identitatea individuală, deși nu e un derivat al apartenenței la grupuri sociale, nu poate fi obținută într-o apartenență la nimic decât în situații de excepție. Ar fi greșit să spun că nu se poate, pentru că avem și exemple. S-a mai putut, însă atât de rar, că nici măcar nu merită să ne batem capul cu asta.

Religiile de tip vechi. Hristos și noua religie

Om_de_jad: În discuția pe care am avut-o toamna trecută, despre accesul la lumea suprasensibilă, am explicat la un moment dat de ce religiile pe stil vechi (inclusiv religiile orientale) nu prea mai ajută omul din zilele noastre. Pe lângă condițiile de mediu, despre care am spus că sunt cu totul diferite față de cum erau înainte, tot atunci am mai spus că dacă în trecutul îndepărtat, evoluția spirituală - cu ghilimelele de rigoare - se făcea prin revenire (revenirea la sursă, reintegrarea în Absolut), după răstignirea lui Hristos același lucru trebuie să se obțină, de data aceasta nu prin revenire, ci prin devenire. Despre acest lucru vreau să vă scriu acum și cu ocazia asta să dezvolt puțin și paragraful al treilea din postul anterior.

Vă vorbeam despre ceva pe care eu l-am numit „identitate individuală”. După cum știți, religiile orientale, inclusiv yoga, care este o disciplină, nu o religie, indică spre nirvana sau eliberare ca fiind o stare supremă de contopire cu existența. Această contopire în „absolut”, în „tot”, definită conform concepției vedantice ca fiind „sat-chit-ananda” (pură existență, pură conștiință, pură beatitudine) sau cunoașterea non-sinelui sau a lui anatman (după buddhiști), se obține printr-o separare, printr-o debarasare de ego. Găsim aceste indicații în Baghavad Gita, în Upanishade, în tatrele vechi (Vijnana Bhairava) și în cultele religioase persane și iraniene. Așadar, dușmanul numărul unu al brahmanului, al orientalului și al yoginului ar fi acest sine „trecător”, „înlănțuit”, supus nașterii și morții, supus timpului și deci un factor generator de suferință. Eliberarea va presupune debarasarea de sine sau abandonarea acestui sine iar fericirea - conform acestor curente religioase - ar veni ca o consecință a acestei debarasări.

Eu nu contest valorile acestor curente religioase, eu susțin (și am motive întemeiate să fac asta) că lucruri care erau valabile în trecut nu mai pot fi aplicate în zilele noastre. Discuția este amplă și nu e locul să o purtăm aici. Pe scurt, lucrurile stau în felul următor: omul asimilează și se dezvoltă din hrană, aer și impresii (informații parvenite dinspre mediul ambiant spre miezul interior al ființei și invers, adică dinspre interior spre mediul ambiant). Ori, toate acestea s-au schimbat foarte mult în ultimii zece mii de ani. Și componența subtilă a aerului este diferită și hrana este diferită, ca să nu mai vorbesc despre impresii, care ajung la noi în cu totul alt mod, din cauza formării, între timp, a gândirii logice și a dezvoltării complete a memoriei.

Religia veche face trimitere către „lepădarea” de sinele cu s mic, pentru dobândirea sinelui cu S mare. Cel care renunță la sinele lui mic, la ego, dobândește un sine cu S mare, printr-o unire cu Totul, cu Absolutul, cu Atman.

Până la venirea lui Hristos, singurul mod în care omul putea să-și găsească pacea, era revenirea la forma inițială, revenirea la nemanifestat, la pralaya. Acest lucru, care într-un trecut foarte îndepărtat era posibil destul de ușor, devine din ce în ce mai greu de obținut în perioada vedantică, ceva mai greu de obținut în perioada lui Mahavira și Zarathustra, și mai greu de obținut în perioada buddhistă (vezi viața lui Gautama Buddha și zbatările lui întru cunoaștere) și aproape imposibil de obținut, dacă nu chiar imposibil, în zilele noastre. Ultimele urme ale acestor religii apuse sunt iluminatiile contemporani, precum Ramana Maharshi, Krishnamurti sau Ramakrishna, iar ultimul-ultimul din lista asta ar fi Eckhart Tolle. Probabil că după el vor mai fi unul, doi, care vor reprezenta excepția de la regulă și care vor mai fi născuți după „Vechea Lege”. Ceilalți oameni, care încearcă să obțină iluminarea sau nirvana prin debarasarea de ego, doar pierd timp prețios. Și am explicat de ce.

Oamenii se află într-o eroare de abordare. Vorbesc despre dobândirea unui sine cu S mare, fără o cunoaștere a mașinii umane contemporane. Se fac gafe după gafe și se încearcă fără succes, evitarea anumitor pași necesari creșterii și dezvoltării ființei umane.

Hristos îl convinge pe Ioan să-l boteze: „Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea” (Matei 3:13-17). Este o indicație către primul pas care trebuie făcut, o indicație către obținerea identității prin intermediul grupului mic. Hristos, deși fiul lui Dumnezeu, a preferat să facă „așa cum făceau ceilalți”, ca să „împlinească toată dreptatea”.

„Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul și pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.” (Matei 5, 14-19). Aceasta este al doilea pas care trebuie făcut, respectiv dobândirea identității de grup mare.

Niciuna dintre aceste identități, nici cea de grup mic, nici cea de grup mare, nu vă va oferi identitatea individuală, pentru că la intersecția celor două (la intersecția grupului mare cu grupul mic) se află personalitatea umană, nu identitatea individuală. Identitatea individuală este dată de manifestarea celei de-a cincea funcții și este diferită de sinele cu S mare, pe care noi, jucătorii, îl mai denumim și „identitate martor”.

Identitatea individuală este vitală pentru că face posibilă iubirea între semeni. Indiferent cât de ciudat sună, dar numai o individualitate poate iubi o altă individualitate, altfel nu se poate. Iubirea dintre o individualitate și o nulitate este imposibilă, iar iubirea dintre un individ și un om a cărei identitate individuală este dată de identitatea de grup nu se poate manifesta.

Așadar, obținerea identității de grup mare este primul pas (identitatea de neam și țară, identitatea obținută prin tradiție, prin istorie și prin cultura poporului din care te tragi). Al doilea pas este obținerea identității de grup mic [identitatea locală/zonală dobândită prin moștenire genetică de la părinți, prin identificare cu neamul din care provii, legătura afectivă cu cei vii (părinții) și cu cei morți (buncii și străbunii) și cu locul unde te-ai născut și ai copilărit]. Pasul numărul trei este obținerea identității individuale prin activarea celei de-a cincea funcții și abia la final putem vorbi despre dobândirea identității martor sau a sinelui cu S mare.

Compatibilitatea emoțională în relațiile de cuplu

Om_de_jad: Dacă intri într-o relație având ca unic scop să storci de la celălalt tot ce se poate, eventual să iei și pielea de pe el, iar tu să dai cât mai puțin la schimb (și dacă e posibil să nu dai nimic) n-ar trebui să te mire că totul se va duce de răpă cât ai clipi. Un cuplu format pe principii greșite este aproape totdeauna sortit eșecului. La finalul relației fiecare își numără coastele rupte și rănilor, trage concluzia că mai bine nu se băga în așa ceva și se închide. Iar problema nu e doar că te închizi, după ce treci prin una sau mai multe relații de genul ăsta, problema e că viața nu ține la infinit și că vei îmbătrâni urât. Timpul trece și te trezești într-o zi că începi și tu să țipi la copiii care „se pupă ca nesimțiii în fața blocului”, și că brusc ai devenit ceea ce ai urât cel mai tare în copilărie. Cei care îmbătrânesc natural și rămân oameni în firea lor, sunt o raritate.

Tantra nu este pentru oamenii proști, indolenți, rău intenționați sau leneși. În cuplul tantric nu poți să minți pe nimeni în afară de tine. Ori ești sincer cu tine și cu cel apropiat, ori mai bine te lași. Așa că dacă faceți parte din categoria celor interesați de profit cu orice preț, citiți altceva, pentru că tantra este despre pierderi. În tantra, te pierzi pe tine și-l lași pe celălalt să te ocupe, așa că dacă știți sau dacă simțiți că nu sunteți din filmul ăsta, mai bine faceți un alt lucru pe care îl considerați, eventual, mai util.

Principiile pe care se bazează cuplul tantric sunt complet diferite de cele care se află la baza unui cuplu obișnuit. În cuplul tantric este vorba despre o călătorie a unuia în interiorul celuilalt, este despre împărtășirea intimității – adică exact ce nu vor oamenii să facă de obicei. Ascunși după paravan, oamenii cer totul de la celălalt și nu dau nimic la schimb, vătându-se în continuu că celălalt nu face suficient. Cuplul tantric poate fi format doar de oameni care sunt compatibili la nivel fizic, emoțional și intelectual și care dispun de curaj și bunăvoință. Despre aceste lucruri vreau să vă vorbesc acum, fiindcă aceste principii, aparent simple, stau la baza formării unui cuplu sănătos și a unei relații de creștere.

În primul rând trebuie să existe bunăvoință și disponibilitate. Oamenii așteaptă, de cele mai multe ori, ca totul să vină de la celălalt în loc să se raporteze la relație ca la o oportunitate de dezvoltare interioară. Aici contează mult educația (cei șapte ani de acasă) și exemplul, dar și gradul fiecăruia de dezvoltare interioară. Unii trăiesc pentru a se hrăni, pentru a se odihni și pentru a se reproduce – nu văd altceva, nu-i interesează altceva și nu vor să discute despre altceva. Eu nu sunt împotriva acestor oameni, fiecare trăiește după cum poate, numai că uneori, indivizi cu

potențial real de dezvoltare interioară, din cauza educației defecte care spune că „toți oamenii sunt la fel și că fiecare are în interior partea lui bună”, ajung într-o relație nepotrivită. Într-o astfel de relație cu tentă zoofilă se pierd ani serioși, se toacă nervi, te poți alege cu sufletul făcut praf și cu sănătatea la pământ. Deci, notați undeva, pe o bucățică de hârtie și citiți zilnic, următoarele: nu toți oamenii sunt la fel ca voi, nu toți oamenii vor aceleași lucruri ca voi, nu toți oamenii sunt buni la suflet, nu toți oamenii sunt bine intenționați. Unii sunt nesimțiți, jigodii, nu le pasă de nimeni în afară de ei, sunt periculoși și aduc numai belele pe capul celor cu care intră în contact. Judecați la rece fiecare individ în parte și feriți-vă de oamenii nepotriviți ca dracu' de tămâie.

În al doilea rând, trebuie să existe compatibilitate fizică, emoțională și intelectuală. Aici situația se complică, fiindcă noi cunoaștem binișor partea cu compatibilitatea intelectuală, stăpânim cât de cât noțiunile legate de compatibilitate fizică, însă la capitolul compatibilitate emoțională stăm cam prost.

Intelectual e ușor să-ți dai seama cu cine ești compatibil. Cel de lângă tine trebuie să nu fie cu mult mai prost decât tine. Fizic, iarăși stăm cât de cât bine; fiecare știe ce formă a corpului preferă, ce fel de chip îi place, ce mirosuri îl atrag. Compatibilitatea emoțională, însă, ne cam scapă printre degete. Oamenii au tot felul de dorințe contrare și sunt foarte mulți factori care influențează alegerile făcute. Eu am prezentat pe forumul nostru de neotantra o schemă simplă și coerentă pentru determinarea compatibilităților la nivel emoțional, împărțind tipurile de relații în câteva categorii mari și late. Am explicat acolo cum vine treaba cu compatibilitățile la nivel emoțional, care sunt relațiile de creștere și care sunt relațiile de plafonare. Dacă sunteți interesați de informațiile astea, poftă bună, sunt la liber pe forumul de neotantra. Oamenii din grupul nostru cunosc foarte bine aceste informații și dacă are vreunul dintre ei bunăvoința să decupeze de pe forum chestiile relevante legate de compatibilitățile la nivel emoțional și să pună informația pe aici, cu atât mai bine. Eu n-am timp să repet ceea ce am mai spus deja, fiindcă am de spus altele care n-au fost spuse. Ideea e că aveți o schemă coerentă pentru stabilirea compatibilităților la nivel emoțional - folosiți-o cu încredere și cu ajutorul ei, căutați pe cât posibil să evitați problemele legate de alegerea individului cu care vă propuneți să respirați același aer.

Să vorbim acum puțin și despre curaj, pentru că el este motorul în cuplul tantric. Într-o astfel de relație este nevoie de curaj la fiecare pas fiindcă se lucrează tot timpul cu lucruri intime. Oamenii au obiceiul să țină foarte mult la spațiul lor interior, unde nimeni n-are voie să intre decât ocazional și doar cu bilet special. În cuplul tantric este exact pe invers – împărți spațiul interior cu iubitul tău, ba chiar îl inviți să ți-l ocupe cu totul. Tantra este pentru oamenii trecuți prin viață și pășiți, pentru oamenii sătui până peste cap de diversitate și de inedit. Tantra este pentru cei care au ca scop în viață să învețe să se bucure de banal. Pentru cei nerăbdători, obsedați de extraordinar,

infantili și cu muci în nas, sigur că există relații de conjunctură, pretenții, swinging, șantaj emoțional și delăsare.

Raportarea la ceilalți pe întreg, nu pe părți

Om_de_jad: Se vehiculează de ceva timp ideea conform căreia oamenii ar trebui să-și aprecieze semenii doar pe părți și nu pe ansamblu. Ni se mai sugerează, de asemenea, că regula asta se aplică doar când vine vorba despre calități, nu și când vine vorba despre defecte. Vreau să vă arăt ce capcană conține treaba asta și cum se crează, în mintea omului, în timp, un întreg mecanism bazat pe o judecată greșită. Rezultatul final nu este doar confuzie ci și generarea de fapte și situații greșite. Noi, jucătorii, știm că anumite acțiuni ale noastre, mai ales cele făcute într-o stare de confuzie, sunt mecanice și deci trag după ele alte acțiuni mecanice, în cascadă.

Vechea rânduială spunea că omul sfințește locul și chiar dacă nu spunea direct că omul poate și să spurce locul, se deducea din context. Vechea rânduială ne învăța că omul rău nu poate face fapte bune și că omul strâmb nu poate face lucruri drepte. De câteva zeci de ani, pentru că e un fenomen recent, se insistă asupra faptului că omul rău, chiar dacă este rău, face în timpul liber și fapte bune (deci nu-i chiar atât de rău precum pare) și că strâmbul poate face la sfârșit de săptămână și lucruri drepte (și că prin asta nu mai e chiar atât de strâmb).

În trecut, n-ai fi putut susține că un criminal sau un violator e musai să fie apreciat pentru că pictează frumos sau pentru că scrie poezii, fără să iei cel puțin bătaie. Dar din păcate, tot vechea rânduială susținea că „așchia nu sare departe de trunchi” – chestie care nu se aplică mereu. După zicala cu așchia și trunchiul, fiul prostului ar fi fost totdeauna un prost, fiul celui neserios ar fi fost condamnat „genetic” să fie tot un om neserios. Uneori, acest lucru nu este valabil și de aceea avem exemple de fii de proști care ajung oameni deștepți și exemple de fii de oameni deștepți, care se comportă toată viața ca niște proști.

Pe baza acestor erori prezente în înțelepciunea (evident, relativă), a vechii rânduiei, suprapuse peste o doctrină creștină înțeleasă prost, s-a ajuns la ceea ce vedem azi – oamenii pot aprecia un hoț care cântă la pian, sau un criminal care face acte de caritate, fără să bage de seamă că făcând asta, încalcă cel puțin niște legi ale bunului simț. Situația, de fapt, este mult mai complicată decât pare, fiindcă în timp, lipsa aceasta de „bun simț”, crează un mecanism care conduce omul spre denaturarea propriilor concepții legate de dreptate. La final, discernământul individului este afectat.

Pentru ca toată trebușoara asta să fie posibilă, a fost redirecționată energia provenită din furia justificată a oamenilor, manifestată în legătură cu anumite nedreptăți din vechea rânduială,

rezultatul fiind acceptarea unor lucruri care sunt în mod grosolan împotriva firii. Multe, care în trecut erau imposibile pentru că erau în mod evident împotriva firii, azi devin posibile și prin asta adăugăm încă o piesă la confuzia deja existentă.

Omul din trecut ar fi spus că e irelevant cât de frumos pictează un criminal sau un violator, dar ar fi spus, de asemenea, că dacă te-ai născut sărac, trebuie să mori sărac. Omul din zilele noastre, spune că toți oamenii sunt sau ar trebui să fie egali în drepturi – ceea ce este corect – dar mai spune că moralitatea n-are forță proprie și că e opțională și că, de exemplu, se poate considera ceva normal să păcălești ziua bătrânii la telefon, uzând de inteligența de care dispui, pentru a-i îndemna să facă credite pe care nu le mai pot plăti, iar seara să faci voluntariat într-un azil de batrani. Cu alte cuvinte, să te bagi seara ajutor la cei pe care i-ai chinuit cu bună știință toată ziua.

Societatea ne îndeamnă să ținem cont de faptul că un criminal pictează sau cântă frumos la pian. Greu de spus cât de relevante sunt toate astea, însă dacă aplicăm regula invers (și poate n-ar fi rău s-o facem), n-ar fi deloc greșit să considerăm că un pictor, un muzician, un conducător, n-au prea multă valoare, dacă moralitatea lor e îndoielnică.

Controlul oamenilor pe baza stabilirii normelor de comportament sexual

Om_de_jad: Aproape toate instituțiile religioase au un set de reguli referitoare la comportamentul sexual al oamenilor, iar acest lucru probabil că ar trebui să vă pună pe gânduri. Oare de ce sunt clericii atât de interesați de comportamentul sexual al enoriașilor? Ce anume îi îndeamnă pe aceștia să stabilească reguli stricte referitoare la modul în care fac oamenii sex și, într-un final, ce legătură are treaba asta cu religia? Ajungem la un subiect destul de complex și vă propun să purtăm o discuție pe tema asta.

După cum puteți observa, oamenii stau cumiți să-i controleze la ouțe cine vrea, că dacă nu-i controleaza popii și acoliții lor, îi controlează mass-media prin afișe, reclame deocheate și filme „pentru adulți”. Aproape toți oamenii sunt victimele unui control sexual strict venit dintr-o parte sau alta. Și să nu vă închipuiți că adepții libertinajului și al desfrâului sunt scutiți de aceste reguli. Per ansamblu, între un om care își reprimă sexualitatea și unul care și-o exprimă cu vehemență, nu-i mare diferență.

Și totuși, pentru ce motive există atâtea reguli? Să-ți închipui că pe clericii religioși îi interesează în mod deosebit ce fac oamenii în dormitor, ori că au ca unic scop să-i facă pe toți să strige „Aliluia!” când au orgasm, e copilăros, altele sunt motivele pentru care cluburile religioase (instituțiile bisericești) au reguli dinainte stabilite, care ne spun cine cu cine are voie, când are voie, cum are voie sau cât are voie să facă sex. Trebuie să facem puțină lumină în direcția asta - deocamdată vom discuta despre două motive principale, urmând ca pe parcursul discuțiilor să detaliem.

Toți oamenii intuiesc faptul că sexul este „o poartă” prin care sufletele vin „de dincolo” însă iau în calcul destul de rar ideea că poarta respectiva poate fi folosită din ambele direcții. Așa cum se poate veni „de dincolo spre aici” la fel se poate pătrunde și „de aici, în lumea de dincolo”, dacă știi cum. Iar în clipa în care vei învăța șmecheria, absolut nimeni nu te mai poate convinge de faptul că lumea în care trăim este formată doar din materie. Nimeni nu va mai putea atunci să pună stăpânire pe tine și pe mintea ta, sau să te oblige să participi la ritualuri cărora nu le vezi rostul. Clericii știu că sexul este o poartă și insistă asupra faptului că poarta poate fi folosită doar într-o singură direcție, aceea care are ca rezultat nașterea de copii. Tantra este singura știință spirituală care afirmă că poarta sexului are două moduri de acces și că așa cum se poate veni „de dincolo

spre aici, spre planul fizic” la fel se poate trece prin ea în sens invers, adică „de aici spre lumea de dincolo”. Din acest motiv, oamenii așa-zis religioși au inventat un milion de reguli, care mai de care mai tâmpite, pentru a ține omul pe loc și pentru a-l face să se simtă ba păcătos, ba murdar, ba inutil.

Al doilea motiv pentru care cluburile religioase (bisericele) stabilesc reguli stricte legate de comportamentul sexual este următorul: inteligența și senzualitatea au un element comun extrem de important. Acesta este un lucru greu de înțeles, în lipsa unei cunoașteri spirituale adecvate, tot ce pot să vă spun aici e că deși am văzut oameni inteligenți care nu-s neapărat foarte senzuali, n-am văzut niciodată un prost care să fie senzual. În cel mai fericit caz, prostul poate fi pasional însă nu și senzual.

Despre igiena emoțională, ca element esențial în dezvoltarea identității personale

Om_de_jad: Mulți oameni sunt preocupați de starea lor de sănătate. Cred că este un lucru important și de bun simț să fii atent și responsabil cu corpul tău, să-l folosești cu înțelepciune și să nu-l forțezi mai mult decât este cazul. Am văzut, de asemenea, că mulți își studiază comportamentul și selectează cu atenție deosebită informațiile pe care le preiau din diverse surse. Toate lucrurile astea arată că oamenii sunt din ce în ce mai conștienți de faptul că e important nu doar să trăiești mult, ci și modul în care alegi să trăiești.

În zilele noastre, latura emoțională este mai puțin luată în seamă și în consecință, calitatea fenomenelor trăite la nivel emoțional, este mult diminuată comparativ cu ceea ce trăim la nivel fizic și mental. Asta se întâmplă și pentru că în acest moment, oamenii își construiesc viața emoțională, cumva, pe bâjbâite - în sensul că nu prea dispun de un plan coerent pentru o dezvoltare emoțională armonioasă.

Este firesc să ne îngrijoreze faptul că hrana pe care o consumăm nu este de cea mai bună calitate, să ne preocupe unde dormim sau ce gândim, dar tot așa de corect și de bun simț este să ne îngrijoreze faptul că în plan emoțional nu suntem maturi, că nu iubim sau că nu știm cum să iubim. Am văzut oameni care sunt îngrijorați că nu mănâncă ce trebuie, că dorm prea puțin și că presa, televiziunea și corporațiile, prin reclamele și campaniile lor agresive, le invadează psihicul dar n-am văzut niciun om îngrijorat de faptul că nu știe să iubească, să dăruiască și să primească la rândul lui, iubire. Nimeni nu spune: sunt îngrijorat de starea mea de sănătate emoțională - trebuie să fac urgent niște schimbări, căci iată, nu iubesc pe nimeni, nu știu ce este duiosia, nu știu să primesc sau să ofer căldură sufletească. Dacă fizicul este important și toți ne punem de acord că trebuie să avem grijă de el, dacă psihicul nostru contează și înțelegem că trebuie să-l protejăm, cred că ar trebui să fim preocupați și de trăirile emoționale.

Unii oameni, consideră ceva normal să accepte atingerile și apropierea doar când au ei chef, iar când n-au chef (și de obicei n-au) se simt invadați de prezența celuilalt. Brusc încep să vorbească despre spațiu personal (care exclude persoana dragă) sau despre un fel de intimitate obținută prin însingurare. Ciudată abordare. Să primești atingerea celui drag și să atingi la rândul tău ar trebui să fie ceva obișnuit, un mod de viață, nu ceva care se face doar în zile de sărbătoare sau doar atunci când ai tu chef. Dacă pentru a simți nevoia să fii atins de ființa dragă, ai nevoie de o dispoziție

anume, de nu știu câte zile de însingurare sau de nu știu ce alte tertipuri, cu siguranță ai o problemă gravă de igienă emoțională. Iar igiena emoțională precară nu-i diferită de alt tip de igienă precară.

Fiecare așteaptă ca celălalt să facă primul pas. Pentru că fiecare om a fost cel puțin odată în viață deschis și vulnerabil, și când a fost așa și-a luat-o crunt. Din cauza asta, fiecare stă închis în propria cochilie și așteaptă să facă celălalt primul pas, de teamă să nu sufere iar. Puțini își dau seama, însă, că a fi deschis și vulnerabil nu este o opțiune. Dacă ești deschis, e adevărat că poți fi lovit și că poți suferi dar există și varianta (cel puțin în teorie) să nu fii lovit și să nu suferi. În schimb, dacă te închizi, vei suferi cu siguranță.

Interlocutor: În cazul în care atingerile te fac să te simți vulnerabil e clar că ai o „hibă” pe emoțional. Se tot vorbește că iubirea e vitală și o știm cu toții dar se întâmplă că nu cunoaștem iubirea așa cum este ea intradevăr așa că-i dăm noi diferite forme pentru a nu ne pierde definitiv. Care o fi soluția să percepi real acest elixir iubirea?

Om_de_jad: Apăi, s-or vorbi tot felul de lucruri, dar asta nu înseamnă că sunt și adevărate. Iubirea nu este vitală, tot așa cum aroma unui fruct nu este vitală - calitățile nutritive ale fructului sunt vitale, nu și aroma acestuia. Iubirea este un lux. Ți-l poți permite sau nu. Să consideri că iubirea este un elixir, este o abordare greșită.

Iubirea este una dintre „aromele” vieții, dar sunt și altele. Rătăcirea de orice fel are la bază confuzia. Confuzia este dată de funcționarea incorectă a discernământului, pe fondul slăbirii puterii personale, de o raportare greșită la realitățile vieții și de destinul individului.

Iubirea este o manifestare a centrului patru, dar până la centrul patru, îi avem pe primii trei. Predefinit, omul se naște cu primii doi centri dinamizați suficient cât să se vadă niște efecte în plan fizic. Centrul trei este parțial dinamizat, dar la un număr foarte mic de persoane, iar centrul patru este, de cele mai multe ori, simulat. Rugăciunea, meditația, discipline precum yoga sau tantra, pot dinamiza acești centri, însă repet, atâta timp cât adeptul bate câmpii, se alintă ca un copil de grădiniță, e neresios și leneș, nu se poate face nimic.

Orice disciplină spirituală începe prin stabilirea unor norme de conduită morală. Creștinismul începe prin respectarea celor zece porunci, yoga prin respectarea yama și niyama, tantra prin respectarea principiului etern masculin pur (shiva) și al principiului etern feminin pur (shakti). Tocmai pentru că nerespectând aceste norme de conduită morală și acumulând energie pe centri „ca ăla prost” mai tare îți faci belele.

Interlocutor: Foarte clar explicate căile ce duc spre regăsire iar disciplina este necesară în risipirea confuziei. Cum zici tu Jade se începe cu alegerea unei căi care să mă ajute să nu mai

simulez centrul patru ci să-l trăiesc de-a dreptul. Dar cum se discerne între cele multe căi ? La drept vorbind am încercat câteva, m-au ajutat să văd mai clar dar nu să ating ceea ce doresc. Să fie vorba doar de drum și nu de țintă ?

Om_de_jad: Eu nu cred că simulezi funcționarea centrului patru. Problema cu centrul patru nu este doar a ta, este a noastră, a oamenilor. Ține de nivelul uman actual de dezvoltare. Probabil că ceea ce dorești tu este greșit pe undeva, de-aia nici nu ai obținut ceea ce ți-ai dorit. Nu știu unde sau cum ai greșit, pentru că nu am detalii, dar dacă nu ai obținut ceea ce cauți, probabil cauți ceva care ori e greșit, ori nu există deloc, ori cauți greșit, ori ceea ce cauți e cumva interzis. De regulă, din motivele astea ne iese pe dos.

Interlocutor: Se pare că nu știu chiar nimic, tot ceea ce spui e nou pentru mine. Adică există și limite, poți ști până la un punct și atât sau sunt limite date de capacitatea fiecăruia de înțelegere și asimilare? Ceea ce caut eu este un fel de pace, mulțumire, împăcare cu tot și toate dar nu în izolare ci în mijlocul oamenilor. Am simțit sentimentul acesta de câteva ori dar pentru scurt timp și tare aș mai vrea să fie mereu cu mine.

Mulțumesc Jadu că ai răbdare cu mine dar eu chiar nu simt că vreau să lupt cu nimic și cu nimeni. Sunt obosită să lupt pentru a câștiga sau pentru a recunoaște vreo înfrângere. Chiar de pare o utopie eu cred că totii avem un loc în lume pe care nu e nevoie să-l câștigăm prin luptă. Se pare că visez nu-i așa...

Om_de_jad: Știm și vedem până la un punct. E valabil pentru toți oamenii. Valabil pentru ghizii spirituali, pentru clarvăzători, valabil pentru profeți. Faptul că tu ai punctul tău, dincolo de care nu mai poți să vezi, e ceva firesc - toți avem punctul nostru dincolo de care nu mai vedem. Dar problema nu trebuie să fie că ai acel punct, problema e cum aprofundezi totuși cunoașterea, având acel punct. Jucătorul își conștientizează limitele, știind că doar cineva care se evaluează corect poate avea direcție. Împăcarea cu tot și toate este o chestie relativă și utopică. Cu unele lucruri chiar nu trebuie să te împaci și trebuie să lupți, iar cu altele, care par hidoase la prima vedere, te poți obișnui și chiar le poți accepta cu ușurință. Datoria noastră este să facem selecție între ceea ce trebuie păstrat și ceea ce trebuie înlăturat. De fapt, abia asta înseamnă să urmezi o cale spirituală, nu doar să urmezi un set de reguli.

Și cu mine au răbdare foarte mulți oameni. Pe unii dintre ei nu-i merit și totuși au răbdare cu mine. Dacă ești obosită, ia cât mai curând o pauză, că n-o să cadă cerul pe tine. Cel mai bine lupți atunci când ești odihnit, dar din păcate nu prea știm să avem grijă de noi și să luăm câte o pauză atunci când simțim că nu mai putem duce. Unele lucruri se obțin prin luptă, altele se obțin prin așteptarea momentului prielnic și acționare corespunzătoare. Nu există o rețetă de aplicat și o

formulă magică. Pentru jucător, calea spirituală în sine este cea care îl căleşte și îl conduce către inteligență și flexibilitate.

Regnuri, trepte de evoluție și apropierea dintre ființe

Om_de_jad: Astăzi vom face o serie de legături între libido și starea omului religios, pe de o parte, și trepte de evoluție ale diferitelor regnuri (printre care și cel uman), pe de altă parte. Pentru că discuția oricum este una dificilă și pentru că aceasta se dovedește a fi și mai dificilă, pe măsură ce pătrundem în zona energetic-subtilă (suprasensibilă) a problemei, mă voi limita doar la o abordare simplă.

În general, noi legăm comportamentul sexual uman de regnul animal. E drept că sunt situații de excepție, în care spunem că „facem dragoste și nu sex”, lucrurile sunt cumva diferite, dar atunci când ne referim strict la sex legăm comportamentul de regnul animal. Evlavia, religiozitatea, pietatea, sau cum vreți s-o denumiți, presupune depășirea stadiului de animal și este corect să înțelegem lucrurile astfel. Numai că, în acest context, din dorința de a atinge curățenia interioară și pietatea putem omite sau putem sări anumiți pași firești de evoluție. Despre acest lucru vreau să vă spun câteva cuvinte.

Nimeni nu se îndoiește de faptul că e imposibil să ajungi la etajul patru al unei clădiri fără să treci întâi pe la etajele unu și doi. Cu toate acestea, unii oameni își închipuie că pot depăși sexualitatea fără ca mai întâi s-o cunoască. Omul are capacitatea de a-și regla sau de a-și deregla, la voința, anumite mecanisme funcționale. Autosugestia, convingerile personale sau personalitatea individului, pot afecta atât în sens pozitiv cât și în sens negativ componente umane de bază. Din acest motiv, este important să înțelegem că având convingeri nepotrivite, se poate ajunge la blocaje fiziologice, emoționale și chiar la un fel de „castrare” psihologică. Este de prisos să spun că nu este nici constructiv și nici corect să confundăm evlavia și pietatea reală, cu castrarea psihologică. Dacă sfințenia ar merge mână în mână cu impotența sexuală cu siguranță am avea mai mulți sfinți decât avem în momentul de față.

Nu poți depăși sexualitatea și nu te poți ridica din animalitate fără ca mai întâi să cunoști sexualitatea și animalitatea. Sună descurajant, însă orice fel de altă abordare este similară cu ascunderea gunoiului sub preș. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, nu îndemn oamenii către desfrâu sau către exprimarea sexualității în forma ei brută. Sunt perfect de acord cu faptul că sexualitatea în formă brută trebuie depășită, însă nu sunt deloc de acord cu ideea că prin evitarea sau prin condamnarea acesteia s-ar putea ajunge la pietate. Nu poți rezolva o problemă până n-o cunoști și nu poți cunoaște până nu te implici.

Să observăm comportamentul sexual al diferitelor regnuri, pentru a înțelege mai bine situația noastră și pentru a ne putea plasa mai bine în schema evoluției spirituale către evlavie, către pioșenie. Constatăm că în regnul animal actul sexual are la bază instinctul de reproducere. Este o afirmație simplistă, pentru că nici la animale nu se reduce totul la acest aspect dar nici nu este o afirmație prea departe de adevăr. Avem deci o componentă principală, respectiv descărcarea fiziologică, și mai avem o componentă secundară, pe care o putem denumi „satisfacție” sau „plăcere”. A doua componentă, în cazul animalelor, este mult diminuată în raport cu prima, în timp ce la oameni, raportul este cumva inversat, în sensul că primează dorința de obținere a plăcerii, iar reproducerea capătă o nouă nuanță și poate deveni un act cu potențial sacru. Cu alte cuvinte, omul are libertatea să conceapă copii din dragoste, din implinire, nu neapărat dintr-un mecanism fiziologic sau dintr-un impuls vital. Pentru regnul uman acesta este un câștig.

În cadrul diferitelor specii de animale ritualurile de împerechere sunt diferite și nu doar la nivel de manifestare. Unele rase de animale simt plăcerea provenită din actul sexual mai intens și pe un interval mai mare de timp, comparativ cu plăcerea sau satisfacția resimțită de alte rase. Modelul se aplică și la oameni: unii sunt capabili să extragă lucruri înălțătoare și rafinate din actul sexual, în timp ce alții se limitează doar la sexualitatea brută. Acest lucru trebuie nu doar să fie menționat ci și luat foarte în serios - corelat cu schema de compatibilități în cuplu, despre care am vorbit cu diferite ocazii, poate contribui la dezvoltarea unui comportament emoțional sănătos.

La animale apropierea fizică este condiționată aproape în totalitate de actul reproducerii. Există doar anumite perioade specifice (de călduri) în care femelelor și masculilor le este permisă apropierea, urmată de perioade în care nu doar că femelele și masculii se ignoră reciproc, ba chiar devin, ocazional, adversari. La alte specii de animale sau la unele specii de insecte, actul sexual poate fi, în anumite situații, periculos - atât masculul cât și femela se pot răni. Până și finalitatea actului reproducerii devine incertă.

Să ne mutăm acum atenția către regnul vegetal. La plante, apropierea propriu-zisă este mult diminuată, solul fiind folosit pe post de „pântec”. Plăcerea sau satisfacția sunt aproape inexistente, fiecare plantă își produce propria sămânță, pe care o depune în sol, nu într-o altă plantă. Apropierea dintre plante trebuie asigurată în acest caz de către natură, printr-o creatură aflată într-un regn superior, respectiv albina. Dar chiar și așa, sunt plante care nu sunt suficient de dezvoltate astfel încât să suporte până și acest gen rudimentar de apropiere. Aceste plante se înmulțesc prin spori, iar apropierea se va face printr-un element al naturii: vântul. Mai jos ca grad de dezvoltare, tot în regnul vegetal, avem plantele care se înmulțesc prin stoloni, deci din ele însele, fără niciun fel de intermediar, fără apropiere, fără „plăcere”, fără „satisfacție”, așa cum întâlnim, într-o formă simplă, la animale.

În regnul mineral nu există nici măcar reproducere, însă ochiul clarvăzătorului reușește să surprindă, chiar și în acest caz, ceva asemănător cu reproducerea și cu obținerea satisfacției. Acest lucru, în regnul mineral, se petrece în momentul dezintegrării formei, în momentul disipării sau al dispersării. Cu alte cuvinte, o rocă „simte” ceva asemănător cu reproducerea și satisfacția, evident, la un nivel de vibrație aflat într-un plan inferior, în momentul în care se dezintegrează sub acțiunea unor forțe externe. În treacăt fie spus, există regnuri inferioare, aflate sub regnul mineral, însă discuția lunecă într-o zonă mai puțin accesibilă și nu este momentul să dezvolt acum.

Având în vedere cele de mai sus, puteți aprecia corect și după o scară de valori bine conturată abilitățile de apropiere dintre ființele umane. Puteți lua abilitatea cuiva de a se apropia de altă ființă umană ca pe un indicator al gradului de dezvoltare interioară și nu veți greși. Și chiar și dacă ne-am limita cu discuția strict la nivel sexual nu avem cum să nu observăm că omul se află în avantaj față de animale, în sensul că dezvoltarea specifică regnului îi permite să se bucure de apropiere și de intimitate de fiecare dată când actul sexual se produce. Animalele se află într-o situație inferioară, în sensul că se pot apropia unele de altele doar într-un sezon specific, condiționat de specie, iar apropierea este de scurtă durată. Plantele se află pe o poziție inferioară, iar mineralele se află pe treapta cea mai de jos, în regnurile observabile cu ajutorul ochiului.

Interlocutor: „...omul se află în avantaj față de animale, în sensul că dezvoltarea specifică regnului îi permite să se bucure de apropiere și de intimitate, de fiecare dată când actul sexual se produce.” Valabil pentru toate regnurile este că actul sexual în forma sa „brută” este un program natural de supraviețuire bazat pe nevoia de perpetuare a „speciei”, program cu care natura ne ajută sau „înslăvește” - în funcție de nivelul de pe care privește fiecare. Bun, după ce am inteles toate acestea, quo vadis? Cum abordăm ieșirea de sub limitarea sexuală astfel încât să ajungem în punctul în care: 1. să ne bucurăm la alegere de programul naturii atunci când este cazul și 2. să nu ne mutilăm în încercarea de a ieși din cerc?

Om_de_jad: Lucrurile nu sunt deloc simple, dar nu înseamnă că sunt imposibil de rezolvat. Încerc să-ți dau un răspuns la întrebarea ta, deși nu este ușor de formulat unul în doar câteva rânduri. Pentru a ieși din cerc trebuie să cunoști întâi interiorul cercului, apoi linia de demarcaj și după aceea „ce se află în exteriorul cercului”. După ce îți faci o idee generală despre acestea trei, va trebui să-ți îndrepti privirea către ceea ce ești în raport cu cele trei. Abia atunci când acest lucru se conturează, ieșirea din cerc poate fi făcută corect, adică fără victime. Metode există, discipline spirituale sunt, însă toate necesită din partea adeptului onestitate, luciditate, dedicare și perseverență. Dacă nu știi de unde să pornești, poți porni de la acești parametri: „onestitate, luciditate, dedicare, perseverență”. Observă-te singură și vezi dacă ai aceste calități, fără de care cu siguranță nu vei putea progresa pe

niciun fel de cale spirituală. Vezi la care dintre acestea există lipsuri și caută metode pentru întărirea lor. Iar metode pentru întărire, găsești în înțelepciunea populară și în tradiția poporului de care aparții.

Calea spirituală și fericirea

Om_de_jad: Calea spirituală nu te conduce către fericire, te conduce către adevăr, iar adevărul nu înseamnă nici fericire, nici nefericire – înseamnă în primul rând non-visare. Când spun că oamenii trăiesc prin vis, mă refer la faptul că mintea se suprapune totdeauna peste ceea ce ei percep, deformând într-un mod sau altul procesul de cunoaștere dobândit pe baza percepției. Percepția în sine este și-așa limitată, iar dacă suprapunem peste acest proces limitat de cunoaștere, o minte care compară, întreabă și trăncănește, o să avem o imagine aproximativă legată de ceea ce se întâmplă într-un om, de ce este nefericit și mai ales de ce crede că fericirea este cheia tuturor problemelor sale.

Oamenii cred că dacă urmează o cale spirituală aceasta îi va conduce către fericire. Mulți înțelepți au spus că fericirea și nefericirea sunt surori, că una o urmează pe cealaltă, a spus-o și Buddha. Problema e că modul ăsta de gândire nu are prea multă valoare pentru cineva care suferă, tot așa cum discuțiile despre diete și hrană sănătoasă nu conving prea tare un om care toată viața a suferit de foame. Paradisul aceluia om va semăna cu un munte de mâncare, iar tu îi vorbești în continuu despre diete și despre hrana care nu suprasolicitează procesul de digestie. Toate aceste discursuri au relevanță pentru omul care are ce mânca, nu pentru cel care suferă de foame.

Cam la fel este și cu religia. Oamenii suferă și n-au curaj să spună că de fapt vor să fie fericiți, nu să urmeze vreo cale spirituală sau vreun ghid. Așa ajung să se mintă și să facă tot felul de compromisuri în speranța că vor obține fericire. Poate că ar fi mult mai corect să spui „sunt nefericit și vreau să-mi găsesc fericirea” decât să vii să ceri metode de meditație. Vă rog să rețineți, meditația nu este fericire, trezirea nu este fericire. Fiți sinceri cu voi și dacă vreți să fiți fericiți lucrați într-o formă sau alta în direcția asta. Nu urmați o cale spirituală doar pentru că așa credeți că veți obține fericire, fiindcă rezultatele vor fi frustrarea și depresia.

Dacă un om vine și-mi spune că vrea să fie fericit, poate pot să-i dau un sfat bun în direcția asta, dar dacă vine și spune „vreau să urmez o cale spirituală” gândindu-se că astfel va obține fericirea, din start a pornit pe un drum greșit.

Suferi? Foarte bine, învață să-ți exprimi suferința, să o cunoști. Suferința este un sentiment profund și te va ajuta să-ți cunoști profunzimile. Dă-i voie să se manifeste, las-o să te cuprindă și observă ce se întâmplă prin tine. Lasă-te învăluit de suferință și păstrează-ți calmul. N-o să mori din atâta lucru, dimpotrivă, vei deveni mai înțelept și mai flexibil, deci mult mai capabil să fii fericit. Cu cât dai voie suferinței să se manifeste mai profund, cu atât vei fi capabil să fii mai fericit ulterior și în

timp, vei observa că mecanismul fericirii și cel al nefericirii sunt strâns legate între ele, dar aceasta va fi observația ta, va fi rezultatul tău, nu observația lui Buddha. Doar atunci când îți vei da seama că fericirea și nefericirea nu sunt diferite, ca de fapt este același proces care folosește parametri diferiți, poți urma cu adevărat de o cale spirituală.

Interlocutor: De lași suferința să te cuprindă fără a ști să o transformi în creație, riști să cazi în depresie profundă. Trebuie să ști să recunoști în suferință fericirea și asta nu este chiar la îndemâna oricui. Nu toți vrem să urmăm o cale a spiritualității dar toți vrem să fim fericiți.

Om_de_jad: Una la mână, cei care văd fericirea în suferință se numesc masochiști. Să vezi fericirea în suferință nu e o abilitate ci o dizabilitate, fiindcă în suferință nu există fericire. Problema ridicată de mine e că suferința omului este simulată. Iar dacă suferința e simulată, automat o să fie și fericirea simulată. Doi la mână, dacă lași suferința să te cuprindă, o să constați că nu poate să te cuprindă. Dacă încerci să transformi suferința în creație, pe lângă faptul că n-o să reușești așa ceva, o să te transformi în timp într-un nevrotic (lucru care nu s-ar întâmpla dacă ai lăsa suferința să se manifeste). E ceva normal să mai și suferim.

Interlocutor: Îmi dau și eu cu părerea vis-a vis de suferință. Afirm că eu sunt bine cu mine, totuși, zilele trecute am reacționat urât la suferința unei colege care are zilnic ceva de suferit sau de plâns de viața aleasă, pentru care evident că nu e nimeni vinovat. Eu însă nu m-am recunoscut când am văzut că deși țipam și urlam efectiv la telefon, ea continua cu problemele ei ca și cum doar acestea contau în toată lumea, neînțelegând că nu mai vreau să aud că se plânge de ceva. Precizez că am ajutat-o mereu cu ceva de câte ori mi-a cerut și am putut, dar când omul nu vrea să învețe să se ajute singur, mi se pare că abuzează însăși prin expunerea zilnică a acelorași probleme.[...] Suferința e bună până la un punct. Dacă nu ieși din ea (cu ajutor sau fără), suferi degeaba!

Om_de_jad: Suferința nu e nici bună, nici rea, e un sentiment. Dacă-l trăiești ce se întâmplă? Eu când spun suferință, mă refer la suferința reală, nu la chestii inventate. Probabil că madam se văicărea ca să primească atenție, nu suferea din motive reale.

Fericirea și suferința fac parte din noi - nu ne reprezintă în totalitate, dar ne reprezintă. Când te detașezi de suferință, te detașezi de o parte reală din tine. Apoi, când faci o meditație de-aia în care te cauți și nu te mai găsești, n-o să te mai găsești fix din cauza acestei proaste obișnuințe de „detașare”. Cei mai pricepuți detașați sunt bolnavii de schizofrenie. S-au detașat atât de bine, că nu mai au contact normal nici cu ei și nici cu cei din jur.

Interlocutor: Nu știu dacă drumul meu în viață este cu siguranță spre spiritualitate, îmi place să cred că „da”,dar ..cum există acest cuvânt,inclin să spun că drumul e lung și cărarile nu prea bătătorite. Din experiența pe care am trait-o pe pielea mea, țin să spun căîn momentul de față, trec mai ușor și mai bine peste toate problemele de viață pe care eu le numesc nefericiri. Dacă aș fi rămas cu ele si mi-ar fi înconjurat ființa eram acum undeva la spitalul de nebuni. Lași nefericirea să te domine? Nu. Las-o să-și facă puțin de cap, vei fi maltratat de ea,dar oprește-o. Spune-i „gata, până aici”. În interiorul tău, găsești toate forțele necesare de care ai nevoie. Omul are în el liber arbitru. Poate alege singur ce vrea. Eu nu spun că sunt fericita, nici pe departe, dar nici nu mă las să fiu subjugată de cealaltă parte. Încerc să mă mențin în echilibru.

Om_de_jad: ... și nu ți se întâmplă, uneori, să ai senzația că stai cu fundul pe o bombă, gata să facă bum? Eu susțin că furia, tristețea, suferința, sunt lucruri care fac parte din noi. Când te lupți cu ele, te lupți cu tine. Trebuie să existe și o altă abordare a problemei, altfel ajungi să te miri într-o zi, cum de a rămas din tine doar o cutie goală de carton.

Interlocutor: Ca să lași suferința să se manifeste și să o consideri ceva normal nu este foarte dificil însa faptul că nu-mi place să sufăr și să încerc să mă debarasez într-un fel e ceea ce facem majoritatea. Să pun în egalitate suferința cu fericirea trebuie să pot ieși din tiparul „bine, rău” ceea ce nu prea e la îndemâna oricui. Consider necesar să dau o valoare suferinței și să o transform pentru a accepta că e normal să mai și suferim.

Om_de_jad: Încercați să vă abțineți să transformați ceva. Pentru că, știți ce? Să suferi așa, ca un om, e treabă dată dracu’, nu-i deloc simplu. Din câte văd eu, mai toți încearcă să sufere într-un mod cât mai special. Încercați măcar să practicați un soi de suferință obișnuită, fără detașări, fără transformări. Vedeți ce se întâmplă dacă suferiți în mod obișnuit, ca oamenii și comparați cu suferința aia cu detașări și cu contrări interioare. Încercând să transformați suferința, să vă detașați și să faceți tot felul de aiureli traduse prost din scrierile orientale, nu faceți altceva decât să vă f****i vitalitatea. Sau, mă rog, puteți continua așa și în câțiva ani o să trăim cu toții într-o grădină de legume.

Interlocutor: Păi,ar trebui,dacă bineînțeles ești de acord,să ne dai niște sfaturi.Cum trebuie să reacționăm când nefericirea își face locaș în corpul nostru?

Om_de_jad: Eu zic s-o simțiți, nu să reacționați. Oameni buni, ce e cu frica asta de suferință? Se moare foarte greu din așa ceva. Dacă se întâmplă să suferi, ia și suferă. Spune-le prietenilor: dragii mei, mă duc acasă să sufăr câteva ore, apoi, mâine mă întorc la voi odihnit, relaxat și încrezător în forțele proprii. Chiar nu e nevoie de vreo metodă complicată ca să fii om.

...să explic mai clar la ce mă refer. Problema nu e suferința, ci incapacitatea noastră de a interacționa cu ea în mod corect. Fugind de suferință ("detașarea" e una dintre metodele prin care oamenii încearcă să scape de ea) n-o să rezolvi problema. Capacitatea noastră de a interacționa corect cu fericirea este direct proporțională cu capacitatea noastră de a interacționa cu nefericirea. Deci n-ai cum să o dorești pe una și să faci abstracție de cealaltă. Să poți fi fericit ține de anumite abilități pe care nu le poți dobândi dacă fugi de suferință.

Interlocutor: E posibil ca bărbatul și femeia să simtă intensitatea suferinței diferit? Pentru că eu ,drept să-ți spun,după ce „mă duc să sufăr un pic singură” numai bine nu stau cu moralul a doua zi. Mai ales dacă nu am găsit vre-o „rezolvare” vre-un surogat ceva...

Om_de_jad: Oamenii simt intensitatea suferinței foarte diferit, nu e ceva ce ține de sexul individului. Dacă a doua zi stai cu moralul prost, înseamnă că ceva nu e făcut așa cum trebuie.

Vă invit să citiți comentariile făcute de Diezul Dublu. S-ar putea să fie folositoare. Oricum, literatura orientală, tradusă ciudat, adaptată la limba română și dată către populație, a făcut destul de mult rău. Încercăm să reparăm treaba asta, dar e destul de dificil să te lupți în patru pagini de fb, cu 25 de ani de îndoctrinare așa-zis orientală.

Dublu Diez: Când spuneți că suferiți singură o zi, vreți să spuneți că, în singurătate, vă luptați cu suferința încercând s-o dați gata. E normal ca dintr-o astfel de luptă să nu ieșiți decât răvășită, fiindcă adversarul direct sunteți chiar dumneavoastră. Suferința nu e ceva distinct, separat de noi și nici nu poate fi vreodată.

Interlocutor: De-a lungul timpului s-au întâmplat x lucruri „rele” în viața mea. Îmi amintesc că primele dăți (în tinerețe) eram la pământ luni de zile în cel mai tipic mode de a „suferi”. Au trecut anii, au trecut și acele „rele”, au venit altele, însă modul meu de a suferi s-a cristalizat, oarecum. Nu știu să explic în ce fel, nici cum, a fost un proces lung de zeci de ani și care probabil încă e în curs de maturizare. Ideea e că suferința e în mine, o simt prezentă, o las să stea acolo cât timp dorește, nu mă lupt cu ea, nu o agasez, nu îmi doresc să o înlătur cu nici o tehnică și cu nici un truc din cele la modă în literatura de auto-ajutor, pur și simplu o accept așa cum e, uneori mai intensă, alteori mai suavă, uneori mai primitivă, alteori mai „rafinată”, e ea, aceeași, sub diferite forme, ea care vine și pleacă, intră și iese, ea - prietena mea. Da, suferința e prietena mea, o cunosc, o recunosc când se apropie și o găzduiesc cât timp dorește. De obicei dispare discret lăsându-mi câte o mică „revelație” cadou.

Și daaa, daaa, daaa...de foarte multe ori am numit „suferința” orgoliul, ambițiile absurde, lipsa de o înțelegere, egoismul, visele și iluziile (propriei) năruite de realitate.

Dublu Diez: Cred că ați zis bine că se cristalizează, dar și cristalele, oricât de frumoase și strălucitoare, sunt tot pietre. Eu m-aș feri să am pietre prin mine.

E la modă acum să se considere împietrirea un progres, dar nu e. Progresul se face în "mai mult" nu în "mai puțin".

Interlocutor: Îmi pare rău că nu am știut să aleg cuvântul potrivit. S-a pierdut esența mesajului meu în momentul când cristalizarea s-a înțeles ca pietrificare. Nu a fost asta ideea mea. Din tot mesajul s-a extras doar acest cuvânt și nu cred că exprimă ideea centrală. Dificultăți de limbă. Scuzele mele.

Dublu Diez: Dimpotrivă, cuvântul folosit este foarte bun. Știu că ați vrut să exprimați altceva, știu ce ați vrut să spuneți, iar cuvântul în sine a fost mai nimerit decât v-ați propus să fie. Un sentiment real este la fel de puternic de fiecare dată când apare, debusolează, afectează, face vraiste. Dacă nu mai face toate astea, atunci e clar că mintea s-a implicat și a luat funcții care nu sunt ale ei. În procesul ăsta, starea de fundal poate fi plăcută, idei posibil-revelatoare pot apărea, dar tot ceea ce parcurgeți acum înainte va trebui să parcurgeți într-o zi înapoi - dacă veți vrea să progresați pe calea spirituală. Fiindcă drumul de raționalizare/ordonare/mentalizare este o fundatură.

Interlocutor: Când alegerile inconștiente sunt o reflexie a tot ce este mai mărunț în noi, nu ai cum să ai altă experiență decât că ești mic.[...]

Om_de_jad: Când un om este inconștient, nu poate alege. „Alegeri inconștiente” au făcut românii când l-au pus în '99 președinte pe Ion Iliescu.

Grație și gravitație

Om_de_jad: În seara asta am să vă spun câteva lucruri despre relațiile de iubire. Asta fiindcă am observat în ultima vreme că se scriu tot felul de articole care caută să explice, stânjenitor de prost, niște lucruri incredibil de simple și cândva știute de toată lumea.

Pe bună dreptate s-a scris despre iubire ca despre un fenomen de grație. Atât cel care iubește, cât și cel iubit, susțin, de multe ori, că se simt ușori, că se simt ca și când ar zbura. Într-adevăr, iubirea îți dă această senzație, că devii mai ușor, că devii nepământean și că parcă ai învinge gravitația. Despre asta intenționez să vă vorbesc acum, fiindcă educația pe care ne-o face societatea azi, bate foarte multă monedă pe seama grației, ignorând copilărește sau mișelește, problema gravitației.

Se consideră că ingredientele care stau la baza unei relații reușite de iubire constau în garantarea libertății de mișcare și de exprimare în cadrul cuplului, în drepturi comune și în obligații asumate în mod egal de fiecare în parte. Ca să conturăm mai bine lucrurile, societatea ne îndeamnă pe calea educației, prin canale media ori prin alte metode de răspândire a informațiilor că dacă vrem să avem o relație armonioasă trebuie să ne respectăm reciproc, să ținem cont unul de părerile și de dorințele celuilalt, să ne dăm spațiu de mișcare unul altuia, ș.a.m.d. Nu insist, ați înțeles ideea, sunt principii la care eu însumi ader și cărora le susțin cu vehemență valoarea. Bun, și atunci ce nu merge? Oamenii par să caute toate metodele posibile (unele dintre ele chiar periculoase) pentru a face relația de iubire să funcționeze, iar ea se încăpățânează să nu funcționeze, deși aparent există cadrul corespunzător pentru ca relația să se dezvolte armonios, oamenii sunt acum educați, manierati, politicoși și înțelegători, își respectă unii altora dorințele, nevoile, spațiul de manifestare. Cu toate astea, ceva nu merge. Eu mi-aș pune problema că ceva este în neregulă cu ceea ce ne învață societatea, dar prea puțini pun la îndoială corectitudinea lucrurilor pe care le preiau din societate. Așa a fost de când e lumea, așa este și acum, numai că acum situația este de așa natură că în curând oamenii o să înceapă să-și scoată ochii unii altora.

Spuneam în introducere că se discută în termeni obsesivi despre grație, dar se face abstracție de gravitație. Gravitația este tocmai ingredientul care stă la baza grației, numai că voit sau nu, mai ales în ultima sută de ani, s-a făcut abstracție de ea și oamenii încep acum să plătească pentru ignoranță, complacere și pentru greșelile făcute în trecut. Avem de-a face cu o abordare necorespunzătoare, e important e să ne dăm seama ce anume facem greșit și să corectăm.

Energia iubirii, ca să se poată manifesta, are nevoie de gravitație. Iubirea este o curgere, este ceva dinamic, nicidecum static, iar ca să poată curge, trebuie ca unul dintre iubiți (chiar nu are importanță care dintre ei) să fie mai „sus” decât celălalt, în așa fel încât gravitația să poată lucra, iar celălalt să știe să fie mai „jos”. Dacă gravitația lucrează așa cum știe ea mai bine, adică de sus în jos, atunci sunt șanse reale să apară și mult doritul fenomen de grație, fenomen care se manifesta de jos în sus, și care dă acea senzație de desprindere de sol, de zbor, de ușurință, de plinătate și de împăcare cu sine.

Unii dintre voi poate au avut curiozitatea să citească ceea ce am scris pe forumul de neotantra, despre relațiile de creștere și cele de stagnare. Colegul Toni Ridean, membru al grupului nostru, a postat pe această pagină, mai jos, articolele respective. Veți vedea acolo că niciuna dintre tipurile de relații de creștere, descrise de mine, nu sunt relații echilibrate, egale, nu sunt relații în care cei doi au nivelul de dezvoltare egal sau preocupări egale. Eu am vorbit despre relații de tipul mamă-copil, erou-adoratoare sau stăpână-servitor, indicându-le ca relații de creștere și despre relații de tipul tată-fiică, eroină-adorator și stăpân-sclavă, ca relații promovate de societate și care sunt de fapt relații de stagnare sau chiar de regres. Am explicat atunci, pe forum, de ce este așa.

Toate tipurile de relații descrise de mine, atât cele de creștere, cât și cele de stagnare, sunt relații inegale, în sensul că la o primă ochire pare că unul dintre iubiți oferă mai puțin și cere mai mult și alte lucruri de genul acesta, fenomene despre care suntem învățați că sunt vicioase și că ne vor trimite în iad, când de fapt societatea este cea care ne îndeamnă fie să ne orientăm către o relație de stagnare, fie să optăm către o relație egală, în care cei doi iubiți sunt un fel de parteneri de afaceri, cu drepturi și obligații identice și între care nu se poate întâmpla niciodată nimic. Problema la aceste relațiile egale, la care aderă cei mai mulți oameni, e că gravitația nu este respectată, energia stagnează, iar fenomenul de grație este anulat tocmai din acest motiv. Fenomenul de grație pur și simplu nu se poate produce, este sugrumat înainte să înmugurească.

Cu toate că aceste lucruri despre care spun eu aici, erau cunoscute sau intuite de toată lumea în urmă cu câteva sute de ani, cu toate că ele sunt ușor de observat în manifestările literare din antichitate, în scripturi sau în manualele de educație sexuală străvechi, oamenii se pare că le-au uitat (sau au fost ajutați să le uite) într-un mod aparent misterios. La doar câteva sute de ani de la revoluția franceză ideile vehiculate în acea perioadă au pătruns atât de tare din social în viața noastră intimă, încât s-a ajuns acum pe punctul de a da naștere unei noi revoluții, cu consecințe impredictibile.

Cum se suspină

Om_de_jad: Aseară am văzut un film care mi-a amintit de „Valțul rozelor” al lui Macedonski. De versul acela în care poetul, cu bună-cuviință și cu respect față de sentiment, ne spune că „vântul singuratic” a suspinat... „cum se suspină”.

Dacă și-ar fi propus, Macedonski ar fi putut să scrie o carte a suspinurilor. Am convingerea că putea scrie un volum întreg de poezii despre „cum se suspină”, fără să se repete. Suspîn de drag, suspîn de dor, suspîn așa și pe dincolo, însă vântul singuratic al poetului, a suspinat așa „cum se suspină”. De ce a ales poetul să nu descrie suspînul? Pentru că definiția ar fi omorât sentimentul.

Pornesc discuția din punctul ăsta, pentru că am văzut oameni care își omoară singuri suspînul. Dacă suspină „cum se suspină” li se pare insuficient, iar dacă suferă ”cum se suferă” li se pare pierdere de vreme.

În filmul de aseară, am fost mirat să observ cum suferința era transmutată cu violență, cu brutalitate și cu orice preț, într-o lecție de viață. Am văzut obsesia asta și la semenii noștri: când li se întâmplă să sufere, sunt atât de preocupați de ceea ce ar trebui să învețe din suferința respectivă, încât ajung să mentalizeze și să mimeze actul suferinței. Sunt atât de preocupați de „ceea ce vrea să-i învețe existența” din suferința respectivă, încât își ratează propriul moment de contact cu ființa.

Uneori, această ființă suferă, alteori se bucură, e mai puțin relevant ce face, dar când vorbim despre practica spirituală, important e să menținem legătura cu ea. Mutând atenția de pe suferința reală, pe ceea ce credem noi că vrea viața să ne învețe prin suferința respectivă, folosim imaginația în loc să folosim simțirea și apoi luăm decizii folosind un „organ” nepotrivit. Ulterior, adaptăm interiorul la deciziile pe care le-am luat, constatând după mai mulți ani (uneori zeci de ani), că ne-am afundat mai tare în probleme, în loc să le rezolvăm.

Sfatul meu e să suspinați „cum se suspină”. Dacă vreți să înțelegeți cum funcționează karma, tocmai asta trebuie să faceți, să lăsați sentimentele să se manifeste în mod firesc, să le simțiți din plin, nu să căutați cauza lor în clipa în care sentimentele se manifestă - dacă vă preocupă cauza, căutați-o după ce apele se liniștesc, nu în timp ce e furtună.

Educația corectă vizavi de sex

Om_de_jad: Am văzut astăzi, prin presa online, un articol din seria de articole care nu spun niciodată nimic. Știți la ce mă refer, la articolele în care se miră unii că în iulie nu prea plouă, că în decembrie e frig și că noaptea nu te arde soarele. Articolul ăsta pe care l-am citit era despre „cât de des ar trebui să facă femeile sex”. Pentru că ieri am citit un articol asemănător, scris de cineva care spunea că bărbații (toți) „vor să * toate femeile”, am ales articolul de față în completare, curios fiind să văd ce zic specialiștii momentului despre chestia asta. Consider că am ieșit în câștig, am citit mai multe litere și am aflat norma de făcut sex la femei, stabilită cu precizie de o doamnă doctor, pentru celelalte doamne, care simt nevoia să afle cât scrie la carte că trebuie să facă sex într-o săptămână: cică sănătos ar fi vreo două - trei episoade la șapte zile. Tot din articol, am mai aflat că e bine și dacă faci, dar și dacă nu faci sex, dar poate fi chiar și rău și dacă faci și dacă nu faci sex. Mă rog, o serie de informații folositoare.

Revenind cu picioarele pe pământ, problema este alta și destul de serioasă. Într-o lume în care continența sexuală este aproape subiect tabu, iar cei care spun că o pun în practică, au propria lor versiune despre ceea ce presupune treaba asta, mi s-ar părea util ca cel puțin într-o primă fază, să li se spună oamenilor că-s foarte diferiți unii de alții. Asta ar da liber la mai multă diversitate, dar și la mai multă responsabilitate, în ceea ce privește actul sexual. Singura chestie care mi-a plăcut la articolul respectiv, a fost prima frază, care susținea că oamenii sunt singurele ființe de pe Pământ care fac sex din plăcere. Fraza, deși e parțial adevărată (vorba aia, cine s-a gândit să întrebe bătlanul, peștii sau racul dacă se simt bine când fac sex, ori se împreunează cu gândul la cu totul alte lucruri), mi-a plăcut pentru că se potrivește cu o realitate din lumea subtilă. Într-adevăr, omul este singura ființă care face sex fără ca actul în sine să fie legat obligatoriu de împerechere. E de notat pentru că e important.

Să stabilești norma de sex pe săptămână, este copilăros. Numărul e mai puțin important - pot fi importante altele, ca de exemplu intensitatea actului, atenția și implicarea în actul respectiv, dar nu numărul de episoade. Și nu, durata actului nu-i neapărat cheia problemei, așa cum susțin unii.

Oameni sunt diferiți, educați divers, aflați pe nivele de dezvoltare variată, au karmă multicoloră. Problema mi se pare cu totul alta: cum să facă individul să găsească perechea potrivită pentru el, cum să răspândim în rândurile populației niște criterii bine stabilite după care cineva să își poată găsi o

ființă care să-i semene ca grad de dezvoltare interioară, pentru că în lipsa acestor forme de ghidaj, batem pasul pe loc și facem construcții emoționale destul de hidoase.

Din dorința de a ieși din zona asta plină cu nămol, am împărțit relațiile în două mari categorii: relații de creștere și relații de stagnare (sau chiar de regresie), fiecare cu câteva posibile variante, luând ca model primii trei centri de forță. Aceste modele de relații pot fi foarte folositoare, pentru că implică energii cu plus și cu minus, iar în astfel de întâlniri, apare totdeauna o descărcare energetică - ceea ce e necesar, în afară de asta, e ca individul să aibă educația corectă, ca să absoarbă energia rezultată din aceste întâlniri. Prin descrierea acestor tipuri de relații eu am făcut primul pas către clarificarea unor zone în care, din păcate, e negură. Fără aceste ghidaje, rămânem la discuții legate de numărul de monte săptămânale și la întrebări neconstructive, din categoria „care-i mai inedit, bărbatul sau femeia”.

Despre formarea personalității la bărbat și la femeie

Om_de_jad: Ar fi bine dacă oamenii ar avea contact mai des cu lumea subtilă, cu lumea suprasensibilă. Atunci ar putea observa mai precis niște diferențe care par mici la prima vedere, dar care, neluate în calcul, în timp, dau efecte dintre cele mai variate.

Ar fi interesant, de pildă, să vedeți măcar pe un monitor sau pe ecranul telefonului, ce se întâmplă cu câmpul energetic subtil al unei ființe care minte altă ființă, sau se minte singură. Sau care se urăște pe sine. Sau cum arată câmpul energetic al unor persoane care se urăsc reciproc. Sau cum arată, din punct de vedere subtil, un nebun, un politician, un preot sau un om aflat pe moarte. Sau ce efect are asupra unei fete tinere, dezvoltarea sânilor sau prima menstruație. Sau ce simte un cățel care clămpănește fericit un os. Sau ce se întâmplă cu o salcie crescută pe malul unui râu.

Exemple sunt cu duiumul, ceea ce vreau să sugerez e că în această situație, probabil ați fi nevoiți să vă reformulați propriile concepții despre viață, pornind de la zero. Și vă întreb ce putere ar mai putea avea atunci asupra voastră educația, dogmele de orice natură, tradiția. Cam cât ar putea să vă mai influențeze concepțiile, preconcepțiile și superstițiile celor din jur (unde vreau neapărat să includ și superstițiile oamenilor de știință, care sunt o variantă de popi moderni, dornici să înlocuiască biserica lor, fondată greșit pe principiile corecte ale lui Hristos, cu o biserică modernă, bazată pe principiile lui Einstein sau ale lui Paul Dirac).

Am făcut această introducere din dorința de a împărți cu voi anumite informații la care deocamdată nu aveți acces, dar la care veți avea cu toții, în viitor. Și pentru că deocamdată lucrurile sunt așa cum sunt și pentru că, deși ne-am dori, nu le putem grăbi ritmul, vreau să vă spun câteva cuvinte despre felul în care se formează personalitatea bărbatului și cea a femeii, pentru a avea o viziune mai apropiată de ceea ce se vede dinspre lumea subtilă.

Personalitatea bărbatului se conturează sub semnul respingerii influențelor nepotrivite din exterior. Așa cum un sculptor cioplește cu dalta, dezvelind forma aflată în interiorul blocului de piatră, tot așa ar trebui să se formeze personalitatea bărbatului. Băiatul și mai târziu adolescentul, ar trebui să acționeze la voință, asupra lui, uneori mai blând, alteori mai dur, astfel încât forma interioară a bărbatului (a bărbatului interior), să capete contur. Și după ce forma interioară a bărbatului se definește, ea trebuie mereu menținută în stare perfectă de funcționare. Din dragoste și din respect pentru cei din jur, fiecare bărbat ar trebui să-și păzească forma interioară, de influențele

din exterior, respingând continuu ceea ce ar putea să-l distrugă. Aceasta este o stare descrisă atât de frumos în Psalmul 1:

„1. Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat și pe scaunul hulitorilor n-a șezut;

2. Ci în legea Domnului e voia lui și la legea Lui va cugeta ziua și noaptea.

3. Și va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa și frunza lui nu va cădea și toate câte va face vor spori.”

Acesta ar fi modul în care ar trebui să se construiască personalitatea bărbatului. Și abia atunci când personalitatea sa este bine definită, îl putem numi un om copt la minte și va putea merge în lume pentru a fi de folos altora.

Personalitatea femeii se conturează complet diferit. Femeia funcționează precum un burete - înglobează în ea, la grămadă, toate informațiile din exterior, strângând totul în interior. Sarcina ei ulterioară ar fi să filtreze acele acumulări sedimentate și să elimine elementele inutile, sau pe cele otrăvitoare. Iar pentru că munca este una istovitoare, la femei, apare câteodată, senzația de suprasaturație și se ajunge la descărcări emoționale intense.

Bărbatul ar trebui să acționeze asupra propriei personalități din exterior, să se cioplească singur (sau ajutat de cei din jur), să se șlefuiască și să se finiseze, în timp ce femeia ar trebui să-și dezvolte capacitatea de filtrare și discernământul în ceea ce privește stările emoționale. Ca să mă exprim altfel, femeia ar trebui să-și întărească ficiații, să poată mistui toată informația acumulată în interior, constituită atât din elemente bune, cât și din substanțe potențial otrăvitoare. Cheia succesului, la femeie, constă în capacitatea acesteia de a cerne tot ce știe sau ce a știut vreodată despre ea, din toate punctele de vedere, dar mai ales din punct de vedere emoțional. În lipsa cunoașterii, sau neavând aceste abilități, femeia riscă - așa cum spunea o prietenă dragă - fie să protejeze cu prețul vieții ei, o panseluță crescută în vârful unui morman de gunoi, fie să dea în ea cu dalta și cu ciocanul, după modelul masculin, și să se cioplească atât de tare singură, până ajunge, într-un final, să se schilodească.

Acum sunt cam obosit, dar zilele următoare o să mai povestim. Polaritatea alternantă a primilor centri de forță este foarte prost înțeleasă. Deocamdată, vă spun tuturor noapte bună, mă trag și eu la somn.

Despre protecție

Om_de_jad: Folosind ideile vehiculate ieri, vom putea discuta așa cum trebuie, despre noțiunea de protecție. Și femeile și bărbații au nevoie de protecție, însă într-un mod complet diferit. Pentru că fiecare crede că celălalt are nevoie de protecție în forma în care are el nevoie, apar o serie de confuzii.

Vă spuneam ieri că bărbatul își formează personalitatea respingând tot ceea ce îl poate distruge din exterior, iar femeia înglobează, absoarbe toate informațiile înăuntru (chiar și organele genitale feminine sugerează acest lucru), având ca sarcină să selecteze și să păstreze în propria personalitate numai ceea ce este necesar. Încercați, vă rog, să vă construiți cu ajutorul imaginației, următoarea schemă: prima, în care bărbatul deține o scoarță, să-i spunem o zonă tare, la exterior, și un miez, un interior moale, maleabil, uneori chiar fragil. Apoi căutați să reconstruiți schema invers, pentru femeie, cu o zonă moale (flexibilă) la exterior și cu o zonă rigidă la interior. Vă invit să analizați împreună cu mine această situație, pentru că așa veți putea găsi singuri soluții la foarte multe probleme de care ne lovim zilnic.

Să fim acum atenți la interiorul moale al bărbatului. Dacă ceva din exterior reușește să pătrundă înăuntru, interiorul moale va fi afectat destul de tare. Poate că în bine sau în rău, e mai puțin important cum va fi afectat, dar cu siguranță va fi. Sunt situații de viață, de exemplu, din care o femeie iese cu interiorul intact, dar care pe un bărbat îl dărâmă complet. Rigiditatea interioară a femeii (ficiații tari despre care vorbeam ieri), o ajută să treacă ușor peste anumite probleme interioare și să-și refacă forma interioară deteriorată, în timp ce pe bărbat, aceeași situație îl distruge sau îl destabilizează. Din acest motiv, bărbații au obiceiul instinctiv de a evita dinainte anumite situații posibil generatoare de traume interioare. Ca regulă generală, bărbații ar trebui să fie conștienți de felul în care sunt construiți și să fie deosebit de atenți la genul de informații față de care se lasă atinși pe interior, fiindcă orice lovitură sau zgârietură în zona moale interioară, poate avea consecințe severe.

Să observăm acum modul în care funcționează femeia. Ea este flexibilă la exterior și din acest motiv, felul ei de a învăța este să se impregneze cu energia subtilă emanată de ființele din jur, indiferent că această energie vine de la o ființă armonioasă, de la una dizarmonioasă sau de la una rău intenționată. Dar, datorită rigidității interioare, ea nu va rămâne pentru mult timp impregnată cu aceste energii, și se va separa de ceea ce „nu este al ei”, într-un mod asemănător cu cel în care

resping bărbații, în plan exterior, „ceea ce nu le aparține, sau ceea ce nu le este folositor”. În cazul bărbaților, răul care pătrunde înăuntru (dacă pătrunde), face ravagii și reparațiile pe interior, dacă se doresc a fi făcute, se pot realiza cu costuri energetice uriașe. Reversul medaliei e că tot din cauza acestei rigidități, care ați văzut, le este folositoare femeilor, informațiile asimilate de ele, nu vor pătrunde prea adânc în miezul lor interior, în așa fel încât femeile să-și poată automodela cu ușurință și la nivel profund, propria personalitate.

Acum, că avem în minte aceste două scheme de funcționare, putem să discutăm cum se cuvine, despre protecție. Bărbatul are nevoie de protecție la interior, în timp ce femeia are nevoie de protecție la exterior. Femeia își poate proteja bărbatul învelindu-l pe interior, învăluindu-l, iar bărbatul își poate proteja femeia, eliminând din drumul ei o serie de informații (impresii, situații de viață etc), care i-ar putea îngreuna sau întârzia procesul de selecție interioară. O altă sarcină care îi revine bărbatului, în cadrul cuplului, este să „înmoaie” rigiditatea interioară a femeii, ajutând-o, sprijinind-o și învățând-o să se automodeleze, să se reconstruiască, arătându-i cum se lasă afectat interiorul lui de informațiile care ajung înăuntru. În situația în care femeia îi poate oferi protecție interioară bărbatului ei, acesta își va putea domoli din rigiditatea pe care o are față de lumea exterioară. Și ceva magic se întâmplă în sufletul bărbatului, atunci când exteriorul (natura), se revarsă, în sfârșit, în interiorul său; un cu totul alt gen de cunoaștere apare atunci. De asemenea, o femeie care își domolește din rigiditatea interioară, va putea în sfârșit să facă lucruri cu sine, să-și modeleze propriul sine, să lucreze la propriul sine, adică „să fie și să devină ceea ce dorește”.

Data viitoare vreau să vă spun câteva lucruri despre polaritatea centrilor de forță, ca să vedeți care ne sunt punctele slabe și punctele tari și mai ales cum putem lucra împreună, în cuplu, astfel încât să ne armonizăm viața unul altuia și să lucrăm unul în beneficiul celuilalt.

Manifestări ale polarității pe primii trei centri de forță

Om_de_jad: Este foarte greu, dacă nu imposibil, să găsești ceva despre care nu știi cum arată. Eu am spus de multe ori persoanelor tinere, să-și formeze cât mai clar în minte imaginea omului cu care vor să trăiască. Nu mă refer aici la aspectul fizic, mă refer la ceea ce ai vrea să emane omul respectiv. Dacă habar n-ai ce cauți, dar ești veșnic nemulțumit că nu găsești ceea ce îți trebuie, nu prea dai dovadă de inteligență.

Problema omului care nu știe ce caută, dar e veșnic nemulțumit că nu are ce-și dorește, nu o au doar tinerii. În mod normal ar trebui să-ți faci o imagine cât mai precisă a omului pe care-l dorești lângă tine, încă de când ești copil. Dacă n-ai făcut-o, ia-ți două zile de concediu să te gândești cât mai clar cu putință, ce vrei de la ființa cu care vrei să trăiești, apoi fă-ți o listă cu ceea ce poți tu oferi în relația respectivă. Spun asta pentru că avem prostul obicei să ne supraevaluăm, să ne credem mai valoroși decât suntem de fapt.

Ceea ce o să spun în continuare, probabil că o să doară, dar ajută la o mai bună înțelegere a modului în care funcționează bărbații și femeile din punct de vedere energetic subtil și vine în completarea discuțiilor pornite cu câteva zile în urmă.

Pe centrul vital, bărbatul are preponderent energie yang (+), în timp ce femeia are preponderent energie yin (-). În general, deficitul de energie yang (+) pe un centru înseamnă, printre altele, mai puțin control pe centrul respectiv. În consecință, din cauza acestei polarități pe primul centru, femeia nu poate, în mod obișnuit, să-și procure cu ușurință energie vitală - spus altfel, vitalitatea femeii este asigurată de natură numai parțial. De notat și faptul că se pierde destul de multă energie vitală la fiecare ciclu menstrual, lucru care poți să-l observi ușor fără să ai capacități de clarvedere.

Acum, că v-am descris situația pe centrul vital, aș putea sugera și două soluții pentru echilibrarea polarității pe acest centru. Ori femeia își procură energie yang suplimentară prin practică yoga, prin consumul de plante specifice sau prin autoeducare în vederea obținerii unui somn corect, ori își va face echilibrarea centrului vital, cu ajutorul bărbatului, prin absorbția surplusului de energie yang de la el. Când eram mic, o vecină de-a bunicii mele, spunea așa: „bărbat bun e ăla care atunci când intră pe ușă aduce primăvara în casă”. Bărbatul ar trebui să identifice (ori de unul singur, ori discutând cu femeia) punctele vitale slabe ale acesteia, și va căuta să-i asigure suport energetic în acele puncte - cum trebuie s-o facă, e o discuție lungă, dar totul începe prin înțelegerea acestei conformații subtile a ființei umane și cu dorința sinceră de a sprijini persoana iubită. Voi da și un exemplu, ca să vorbim

mai pe șleau: să zicem că femeia are din naștere o problemă cu somnul și nu se poate trezi dis-de-diminează. Acest lucru trebuie înțeles de la început și trebuie să fim conștienți de faptul că oricât s-ar strădui femeia respectivă să se obișnuiască cu trezitul de dimineată, oricât de vinovată se va simți pentru faptul că doarme mai mult, nu se va putea schimba în adevăratul sens al cuvântului, adică fără riscuri și fără deviații de bioritm. Trebuie să se facă tot ce este omenește posibil ca acea femeie să doarmă atât cât are nevoie - nu există altă variantă. Acest mod de abordare simplistă, ne va scuti de o grămadă de lucruri inutile. Trebuie să fim rezonabili și să facem pentru început ceea ce se poate.

Pe centrul doi, centrul sexual, polaritatea este inversată, în sensul că femeia are preponderent energie cu plus (yang) și bărbatul cu minus (yin). Vă reamintesc, plus (yang), înseamnă printre altele, control. Faptul că femeia deține control pe centrul sexual, se datorează tocmai abilității corpului ei de a prelua în sine un suflet și de a-l aduce în plan fizic prin naștere. Acest lucru are și avantaje și dezavantaje, dar nu acesta este scopul discuției și n-aș vrea să deviem prea tare de la subiect. Dacă doriți explicații suplimentare în legătură cu afirmațiile mele, vă rog să le solicitați și voi răspunde.

Fac aici o paranteză, pentru că sunt un milion de lucruri care ar fi trebuit spuse și care ori n-au fost spuse cum trebuie, ca să le priceapă oamenii, ori n-au fost spuse deloc. Multe femei se întreabă din ce motiv ajung bărbații să-și caute altă persoană cu care să facă sex. Sigur că motivele sunt diverse și fiecare cuplu are particularitățile sale, însă aș vrea să arăt cum funcționează modelul masculin sexual, pentru o mai bună înțelegere. Atunci când un mascul caută o femelă să se împerecheze, el manifestă intenția de a face acest lucru, într-o formă specifică speciei din care face parte. În situația în care femela îl refuză, aceasta îi transmite prin refuz, mesajul „nu sunt a ta, caută în altă parte”, iar masculul își pierde interesul și caută o altă femelă disponibilă. Efortul depus de mascul pentru a-și găsi femela potrivită este obositor și deseori periculos. Pentru că la om, nevoia sexuală nu depinde de factori climatici, nu-i sezonieră și este aproape continuă, stresul dat de nevoia de a găsi un partener de sex feminin este cu atât mai tare simțit. Unul dintre motivele pentru care a fost adoptat, în timp, modelul cuplului stabil (cu compromisurile care vin la pachet) este și acesta: nevoia amândurora de a evita neplăcerile date de incompatibilitate și a efortului care ar trebui depus pentru găsirea unui posibil partener. Masculul (dar bărbatul modern), o consideră „a lui” pe femeia care îi permite apropierea sexuală. Cu cât contactul sexual este mai lipsit de constrângeri, cu atât bărbatul va considera femeia ca fiind „mai a lui”. „Celelalte”, sunt acele femei care nu-i permit apropiere sexuală - exact așa de simplu cum vă spun. Nu discutăm aici chestiuni de comportament, de echitate în cuplu sau de moralitate - nu acesta este scopul discuției. Atunci când o femeie își refuză bărbatul, este bine să știe și să-și asume faptul că transmite, poate fără să-și dea seama, unui mecanism vechi de milioane de ani, semnalul „nu sunt a ta, caută în altă parte”. Este bine să fim conștienți de cât mai multe mecanisme de acest gen pentru a înțelege comportamentul nostru. În lipsa

cunoștințelor potrivite cădem pradă generalizărilor puerile și prejudecăților fanteziste, conform cărora bărbatul, din naștere, își dorește să facă sex cu cât mai multe femei. Fac următoarea afirmație pe care mi-o asum: abia atunci când un bărbat primește acces la femeia lui ori de câte ori vrea, se va lovi față în față cu propriile limite și cu propria prostie. Nu există o metodă mai bună de responsabilizare a bărbatului în cadrul cuplului, decât aceea de a-i permite acces sexual la femeia lui, ori de câte ori are nevoie. Doar așa poate ajunge în punctul în care să-și propună singur și cu puterea necesară unui astfel de demers, practicarea continenței sexuale. E foarte mult de vorbit despre treaba asta, deocamdată mă limitez la oferirea acestor informații schematice.

Pe centrul al treilea, centrul voinței, polaritatea iarăși se inversează. Bărbații controlează mai bine acest centru și în consecință emană voință, în timp ce femeile absorb voința, se impregnează cu ea. Polaritatea pozitivă la bărbat, pe centrul al treilea, se datorează obișnuinței sale de a se limita strict la planul fizic, ignorând planurile suprasensibile, subtile. Autolimitarea la nivelul planului fizic, dată de separarea pe sexe, a făcut ca bărbatul să dețină energie preponderent yang pe centrul al treilea și prin asta să-l controleze mai bine. Evident, acest lucru s-a făcut în detrimentul flexibilității și al pierderii capacității nativ umane de a face uz de intuiție.

Studierea polarităților la nivelul centrilor de forță, reprezintă, ea însăși, o cale. Primii cinci centri ai ființei umane au polarități, în timp ce la ultimii doi, polaritatea își pierde relevanța. De pildă, faptul că bărbatul are preponderent energie yang la nivelul centrului cinci, face ca percepția spatio-temporală să fie diferită față de cea a femeii, dar deocamdată, mă opresc aici, ca să nu amestecăm prea tare informațiile.

Femeia, în raport cu centrul al doilea

Om_de_jad: Discuția de azi va fi despre energia preponderent cu plus (yang) pe al doilea centru energetic (chakra). Vă spuneam în discuția de data trecută, că femeia are preponderent energie yang pe centrul sexual. Tot data trecută vă spuneam că mai multă energie cu plus pe un anumit centru, înseamnă, printre altele, și un control mai bun al centrului respectiv. Vreau să mutăm discuția în direcția asta, ca să clarificăm unele chestiuni care au impact asupra sănătății femeii, atât a sănătății fizice, cât și a sănătății psihice și emoționale.

Surplusul de energie yang pe centrul doi, este necesar pentru a-i asigura femeii capacitatea de a aduce în plan fizic alte ființe umane, prin procesul nașterii. Acest fapt, are pentru femeie atât avantaje cât și dezavantaje. Data viitoare, vom discuta despre avantajele și dezavantajele de a fi bărbat, din același motiv, ca să înțelegem cât mai bine cum ne putem ajuta unii pe ceilalți în anumite situații de viață.

Ca să poată prelua în ea un suflet, trebuie să vă gândiți că femeia dispune de un fel de organ subtil, un fel de ”țeavă” cu un capăt aflat aici și cu unul aflat în lumea de dincolo. Prin acest organ subtil, sufletul celui care urmează să se nască, poate trece din lumea de dincolo spre lumea de aici. Așa cum se vede cu ajutorul ochiului subtil, acest organ, această ”țeavă”, nu are propriu zis o formă de cilindru, ci una de clepsidră. Deloc întâmplător, corpul femeii are chiar această formă. Există o serie de explicații pentru forma acestui organ subtil, dar acest lucru nu trebuie să ne preocupe deocamdată. Ceea ce este important și vreau să vă imaginați (mai ales dacă sunteți bărbat), este această legătură continuă a femeii cu lumea de dincolo (lumea suprasensibilă) prin această ”țeavă”. Dinspre subtil spre concret, în femeie, pătrund neîncetat tot felul de informații de natură suprasensibilă. Aceste informații, care uneori sunt percepute sub forma unor trăiri cu intensitate variabilă, nu sunt decât foarte rar decodificate de către femeie, conștientizate, analizate sau integrate corespunzător. Faptul că în ea pătrund, în această formă, tot felul de forțe din subtil, nu trebuie să ne ducă la concluzia că femeia este automat capabilă să le și integreze corespunzător în propria ființă.

Având informațiile pe care vi le-am oferit data trecută și schema prezentată mai sus, vă rog să încercați acum să vă formați o idee despre ceea ce trăiește în interior o femeie, clipă de clipă. Pe de o parte, ea este invadată, prin acel organ subtil, de tot felul de informații din lumea subtilă. Pe de altă parte, exteriorul (planul fizic), îi transmite și el, prin organele de simț, o serie de informații. Aflată între cele două lumi, cumva suspendată, femeia trebuie să proceseze când informațiile venite din

exterior, când pe cele primite dinspre lumea subtilă. Pentru bărbați este foarte greu, dacă nu imposibil, de conceput o astfel de viață interioară, fiindcă la ei lucrurile nu se desfășoară în acest mod. Într-o singură lună de viață, femeia se deplasează, când spre exterior, spre lumea concretă, când spre interior, spre lumea suprasensibilă. Atunci când se află la ovulație, femeia este situată cât mai aproape de lumea subtilă, în timp ce în perioada menstruației, este absorbită aproape cu totul de exterior. Această deplasare, când spre exterior, spre concret, când spre interior, spre subtil, este foarte obositoare și se face cu un consum energetic mare. Situația este dublu complicată - pe de o parte, fiindcă pe centrul vital, femeia are preponderent energie cu minus (yin), deci un control mic pe zona vitală, și pe de altă parte, pentru că are iarăși energie cu minus (mai puțin control) pe centrul voinței. Încercați acum să înțelegeți de ce femeile, multe dintre ele, se simt mai mereu lipsite de vlagă și mai simt, de asemenea, că personalitatea lor este mult diluată. Tot acum puteți înțelege mai ușor de ce modelul cel mai tentant pentru femeie (utopic și foarte toxic pentru forma subtilă a ei), este acela de ființă vitală, dotată cu voință puternică. Repet, un model care sună bine în teorie, dar care este de-a dreptul nociv pentru femeie, nu pentru că modelul ar fi greșit, ci pentru că e imposibil de pus în practică.

Femeia va încerca, așadar, să-și echilibreze atât centrul vital, cât și centrul voinței, așteptând sprijin din partea bărbatului, sprijin pe care îl poate primi doar în măsura în care bărbatul e capabil să îl ofere și are educația necesară ca să poată face acest lucru. Într-un mod asemănător, bărbatul își dorește sprijin din partea femeii, pentru a-și echilibra centrul sexual și centrul emoțional superior, acolo unde el are control diminuat. Aici, cuplul format din oameni inteligenți, poate conlucra în vederea echilibrării energetice.

Capacitatea femeii de a-și controla centrul sexual, funcționează atât într-un sens pozitiv, cât și într-un sens negativ, iar aceste lucruri sunt bine cunoscute în mediile inițiatice, sunt știute de clericii religioși, dar și de producătorii de medicamente. Ei știu la fel de bine ca și mine, că femeia are capacitatea de a face exact ceea ce vrea cu întreaga ei sexualitate. Dacă, de exemplu, femeia este învățată că trebuie să-și urască zona sexuală, organele reproducătoare sau capacitatea de a naște, ori dacă este îndemnată să-și condamne într-o formă sau alta această parte a ei, prin această atitudine, se va ajunge, în timp, la boală fizică sau malformații în această zonă. Cancerul de col uterin și cancerul la sân sunt doar două exemple în acest sens. Cu cât femeia își cunoaște mai puțin și își urăște zona erotică mai tare, cu atât își va provoca mai multe boli de natură sexuală: infecții, disfuncționalități ale aparatului reproducător, tulburări. Femeia trebuie să știe că deține atât de mult control asupra centrului sexual, încât îl poate chiar distruge complet. Dacă vrea, ea își poate șterge inclusiv identitatea sexuală.

Orice putere de control asupra unui anumit centru, ar trebui să vină la pachet cu o responsabilitate pe măsură. Femeia ar trebui să-și dezvolte responsabilitatea față de centrul ei sexual, tot așa cum bărbatul ar trebui să fie responsabil de capacitatea sporită de control pe care o are pe centrul voinței. Dacă un bărbat își urăște sexul, nu-și poate provoca daune majore. Nu același lucru îl putem spune despre femei.

Învățăminte practice legate de spiritualitate

Om_de_jad: Când am început să caut informații despre sensul vieții, despre procesul morții și despre ceea ce numim a fi cale spirituală m-am lovit de câteva probleme serioase. Prima, a fost lipsa aproape totală de informații practice, de informații la obiect. Iubesc literatura și mă bucur de frumusețea poeziei, dar m-am născut cu o anumită conformație tehnică, am o fire practică și-mi place mai mult să fac, decât să visez cum s-ar face ceva. Atunci când am vrut să pun în practică lucruri legate de spiritualitate nu știam de unde să încep, ce anume aș avea de făcut și încotro ar trebui să mă îndrept.

Problema mea legată de religia orientală era tot una de natură tehnică. Yoga este o știință spirituală ingenioasă și am testat riguros mai multe forme ale sale câțiva ani buni, neștiind ce altceva ar fi practic și aș putea să fac. Cu toate acestea, deși rezultatele începeau să apară, nu reușeam să leg informațiile obținute de pe urma practicii yoga, cu chestiuni simple de viață. Să vă dau un exemplu concret: prin yoga, reușeam destul de ușor să percep acel flux energetic pe care îl numim viață, însă atunci când observam în exterior, anumite situații din regnul animal, nu mai reușeam să pricep cum anume se aplică forța vieții în acel context. Mă frapau anumite lucruri, ca de exemplu contrastul grosolan dintre grija pe care o manifestă existența față de procesul de concepție și de naștere a puilor, comparată cu ”lipsa de interes” manifestată după ce puii se nasc. O serie de modificări de natură fiziologică și nu numai, sprijină animalul din toate părțile să poată aduce pe lume puii, dar după naștere aceștia întâmpină o multitudine de dificultăți care provoacă foarte multă suferință: lipsa hranei, lipsa apei și bolile reprezintă o parte a problemei, la care mai pot adăuga lipsa afecțiunii mamei în anumite situații (când femela-mamă respinge puiul sau chiar îl rănește), lipsa afecțiunii masculine la anumite specii sau inconștiența totală a femelei-mamă (la scroafe de ex.), care pot strivi puii în timpul zilei, fără măcar să bage de seamă. Explicațiile științei moderne, cu trimitere către selecția naturală și către luptele de putere, mi s-au părut de la început lipsite de consistență și pe alocuri copilăroase. La urma urmei, la acel moment, mă gândeam că Dumnezeu este cel mai mare criminal, fiindcă, nu-i așa, el ne ucide într-un final pe toți. Și fiind atotputernic, o face înadins.

Religiile orientale, teoria lor karmică și filozofia lor, parțial elaborată sub influența stupefiantelor (nu glumesc), nu-mi ofereau răspunsuri la obiect.

În fine, îmi rămânea de ales religia creștină, fie ea ortodoxă, catolică sau alt produs derivat. Ideea de a fi călugăr nu mi-a surâs niciodată, pentru că intra în contradicție cu interiorul meu - totdeauna mi-au plăcut femeile.

Mesajele lui Hristos mi s-au părut greu de pus în practică. Le-am înțeles mult mai târziu însemnătatea, atunci când drumul cel mai greu fusese deja făcut prin alte metode decât cele creștine. Am ajuns să iubesc acest creștinism, însă consider că practicile pseudo-creștine, mai degrabă tâmpesc omul decât să-l ducă în direcția corectă. Nu am pretenția să fiți de acord cu mine, consider același lucru și când vine vorba despre ateism sau despre știință. Nu insist în legătură cu treaba asta.

Îmi amintesc acum, când am citit undeva că pentru a mă ilumina trebuia să mă golesc pe interior precum un bambus. Problema mea nu era atât legată de golirea interiorului cât cea legată de bambus, fiindcă nu văzusem până la acea vreme un băț de bambus și nu aveam nici cea mai mică idee cum arată. Și mi-am spus așa: dacă cel care face indicația asta nu a luat în calcul faptul că informația va ajunge la cineva care n-a văzut în viața lui bambus, ce garanție am că autorul informației pe care o iau drept bună n-a omis și alte lucruri.

Nu am fost un om încăpățânat, nu m-am crezut mai deștept decât ceilalți, dar nu pot, din principiu, să iau lucruri din exterior fără să le filtrez. Dacă privim atent religia hindusă, cu miile ei de zeități, clar nu vom avea un sentiment de siguranță. Iar doctrina buddhistă, care promitea eliberarea de sine și deci moarte totală și definitivă, iarăși nu era compatibilă cu ceea ce simțeam eu fiindcă în copilărie, și mult timp după aceea, am fost un iubitor de viață. Moartea definitivă și totală, așa cum o promitea Buddha, nu m-a atras.

Tot ce scriu sau ce am scris până acum, absolut totul, are aplicabilitate practică. Nicio frază pe care o scriu nu e de prisos, fiindcă jucătorii nu fac risipă nici de vorbe, nici de sentiment și nici de fapte. Vă spun lucrurile astea, îndemnându-vă să citiți cu foarte mare atenție ceea ce scriu, nu pentru că sunt eu deșteptul lumii, ci pentru că de acolo puteți să scoateți ideile principale și partea practică (exact aia care lipsește cam la toți așa-zișii învățători spirituali) - și stați liniștiți, n-o să vă scriu nimic despre bambus. Cei care sunt în grupul nostru, dispun efectiv de tehnici și beneficiază de asistență, însă toate acestea sunt posibile doar în interiorul grupului și nu pot fi subiectul unor discuții publice. Am încercat să formăm un grup de lucru secundar, însă inițiativa a eșuat lamentabil. Oamenii dau like și fac pe dracu' ghem cu butonul de la mouse, dar devin suspicioși în momentul în care li se cere o poză și câteva date personale. Dacă ar fi intrat în grup li s-ar fi cerut să nu fie căcăcioși și oficioși, chestie care e mult mai dificilă.

Vă spuneam data trecută, că femeia dispune de un fel de „țeavă” prin care poate „intra” un suflet în pântec. Din păcate, acea țeavă dispune de prea puține reguli de intrare-ieșire. Treaba femeii e să-și construiască singură regulile în cauză, pentru că prin acea țeavă încearcă să pătrundă și alte tipuri de

„suflete”. Le-am putea numi semi-ființe, ființe fără corp fizic sau simplu, entități. Sigur că existența are grijă și nu dă voie acestor entități să pătrundă prea mult în femeie, însă asta nu înseamnă că acele ființe nu încearcă tot timpul s-o facă. Ceea ce spun eu aici nu trebuie să stârnească panică în rândul femeilor, ar trebui să trezească responsabilitate în rândul bărbaților. Controlul sporit pe centrul voinței, la bărbat, îi permite acestuia să-și protejeze femeia, s-o țină departe de aceste influențe nefaste din subtil, tot așa cum femeia își poate proteja bărbatul din punct de vedere erotic, ținându-l departe de perversiunile sexuale, care altfel pot face ravagii în el și-i pot distruge voința. Aceasta este ideea centrală în așa-numita „taină a căsătoriei” la creștini. Dacă privim dincolo de ritual vom descoperi lucruri profunde și cu aplicabilitate practică.

A trebuit să fac această introducere, pentru a putea vorbi data viitoare despre bărbat și relația lui cu centrul voinței. Noapte bună!

Despre polaritatea primilor trei centri la bărbați

Om_de_jad: Acum ceva timp am discutat despre polaritățile centrilor la femeie. Pe centrul vital, aceasta are preponderent energie cu minus, pe centrul sexual are energie cu plus, iar pe centrul voinței are iarăși energie cu minus. Asta, pentru femeie, înseamnă o vitalitate fluctuantă (ovulație și ciclul menstrual), o sexualitate bine controlată și o voință diminuată. Bărbatul, dispune de vitalitate, este influențabil din punct de vedere sexual, dar își controlează mai bine centrul voinței.

Poate vă întrebați de ce există această polaritate. Ochiul clarvăzătorului constată că această polaritate apare odată cu împărțirea pe sexe. Cândva, în trecutul îndepărtat, ființele umane nu se înmulțeau prin intermediul actului sexual. Înmulțirea (multiplicarea), se petrecea întrutotul în plan subtil. Corpul fizic, așa cum îl vedem astăzi, nu exista așa cum îl vedem acum, avea o consistență asemănătoare cu cea a gazelor. Dat fiind faptul că la nivelul sistemului nostru solar, în acel moment, s-au petrecut niște schimbări importante, oamenii nu-și mai puteau continua evoluția așa cum o făcuseră până atunci. Ca soluție, existența a ales împărțirea pe sexe, mutând reproducerea jumătate în plan subtil și jumătate în plan fizic. După cum puteți observa, deși corpul nostru este solid, substanțele cu potențial creator sunt lichide, iar energia care le animă se află pe un plan imediat superior gazului. Pentru cei inițiați în tainele istoriei planetei noastre, cei care citesc în înregistrările akashice, aceste lucruri pe care le descriu aici au o semnificație aparte. Ceea ce vreau să rețineți e că după ce s-a făcut împărțirea pe sexe ființele umane s-au ales atât cu zone controlabile cât și cu zone mai puțin controlabile, date fiind experiențele de viață și moștenirea genetică; așa a luat naștere polaritatea pe centri. Femeia trebuia să dețină control pe centrul sexual, ca să poată naște - bărbatul nu avea nevoie de așa ceva, însă avea nevoie de voință, ca să poată asigura hrana pentru mamă și pentru făt. Ca să poată pune în practică actele de voință, avea nevoie de control sporit pe centrul vital. Femeia, ca să poată oferi afecțiune puiului, trebuia să aibă control pe centrul afectiv, loc unde bărbatul a rămas cu un pas în urmă. Ca să vă faceți o imagine de ansamblu, este ca și când ai rupe un măr în două: acolo unde o jumătate are protuberanță, cealaltă jumătate are o concavitate ș.a.m.d.

Bărbatul dispune de energie vitală. Sau, mă rog, dispunea, pentru că modul de viață defectuos din ziua de azi a condus bărbații către un nivel scăzut de vitalitate. Dar, deși dispune de vitalitate, la nivel sexual bărbatul este slab comparativ cu femeia, influențabil și controlabil. Energia vitală, va fugi când cu o treaptă mai sus, atingând centrul sexual, când cu două trepte mai sus, atingând centrul voinței. Pentru ca energia vitală, la bărbat, să atingă centrul afectiv (centrul al patrulea), a fost

necesară inventarea unui concept abstract, pe care îl numim religie. Fenomenul religios face posibil la bărbat, să transporte energie vitală, de pe centrul unu, pe centrul patru. Femeia nu are nevoie de fenomenul religios, având contact cu centrul al patrulea în mod natural, însă femeia este afectuoasă fără vreun merit personal, tot așa cum vitalitatea bărbatului este un cadou de la natură, bărbatul neavând niciun merit pentru starea aceasta de fapt. Un echivalent al religiei, pentru femeie, este necesar, însă nu știm momentan care este acela. Femeile vor trebui să-l inventeze.

În discuțiile pe care le-am avut cu prietenii am arătat faptul că în următoarele mii de ani, femeile vor deveni vioara întâi a societății, în sensul că vor controla în totalitate planul social. Este un fenomen normal și firesc, iar bărbații ar trebui să înțeleagă și să sprijine femeile, astfel încât acestea să poată prelua frâiele societății. Dacă nu predăm cheile cum trebuie și nu le arătăm cum anume am construit societatea, o vor prelua greșit, o vor controla greșit și o vor preschimba greșit - per ansamblu toți vom avea de suferit. Fenomenul religios, cu bune și cu rele, așa cum îl știm astăzi, va dispărea complet, rămânând doar în amintirea oamenilor. Este normal, femeile vor înlocui religia cu altceva. Este imperios necesar să ajutăm să se nască femeia de mâine.

Lucrurile evoluează continuu pe toate planurile. În viitor, concepția copiilor se va muta aproape cu totul în plan fizic, iar acest proces va avea atunci doar mici legături cu planul subtil. Pentru a-și regăsi locul în lumea subtilă, omul este nevoit să cucerească în totalitate planul fizic. Știu că nu aveți informațiile necesare ca să înțelegeți cum trebuie afirmațiile mele, așa că deocamdată o să ne mulțumim să le considerăm niște simple ipoteze.

În lumea în care trăim lucrurile nu sunt percepute așa cum trebuie și din acest motiv apar multe divergențe. Oamenilor nu li se spune că bărbatul este responsabil de echilibrarea centrului vital la femeie, că femeia este responsabilă de echilibrarea centrului sexual la bărbat, că bărbatul este responsabil cu echilibrarea centrului voinței la femeie și că femeia este responsabilă cu echilibrarea centrului afectiv la bărbat. Relațiile oamenilor seamănă foarte tare cu joaca unor copii răzgâiați, care consideră, fiecare în felul lui, că i se cuvin toate jucăriile celorlalți copii.

Sunt atât de multe lucruri de spus... de exemplu, eu am afirmat mai sus că femeia este responsabilă de echilibrarea centrului sexual al bărbatului, însă centrul sexual al acestuia nu trebuie să rămână cum este acum. Masculul trebuie să se rupă din regnul animal și să se transforme în bărbat, nu să rămână la stadiul la care se află. Sexualitatea brută a bărbatului trebuie să evolueze, iar acest lucru nu este posibil fără continența sexuală.

Responsabilitatea femeii legată de echilibrarea centrului sexual la bărbat, nu poate apărea decât dacă femeia înțelege că un bărbat privat de contact sexual, se simte la fel de expus așa cum s-ar simți o femeie goală, forțată să umble noaptea printr-un cartier rău famat. Observând această vulnerabilitate pe centrul sexual la bărbat, cultele religioase au cerut femeilor să-și acopere podoaba

capilară, gest care a fost dus la extrem în lumea musulmană prin inventarea veșmântului numit parda (sau burqa). Societatea actuală îndeamnă femeile să umble cât mai dezbrăcate, lucru care solicită suplimentar și complet inutil instinctele de reproducere ale bărbatului. În timp, atenția bărbatului și capacitatea lui de reproducere o să scadă simțitor. Așa cum știu eu acest lucru și cei care conduc lumea și o îndeamnă la desfrâu o știu.

Deseori aud femei care se plâng că bărbații își doresc numai sex și că sunt obsedați de sex. Dumnezeu nu face lucrurile pe dos. Afirmatia că majoritatea bărbaților sunt obsedați de sex, este la fel de adevărată ca și afirmația că majoritatea femeilor sunt incapabile să-și satisfacă sexual bărbații. Pentru că nu există în natură o nevoie care să sară din peisaj și care să nu poată fi împlinită în mod natural în așa fel încât omul să poată trăi și el liniștit.

Dacă femeile sunt debusolate, lipsite de voință, nemotivate și fără direcție, este din vina bărbaților, care nu știu să creeze coerență și limpezime în femeie, astfel încât aceasta să poată acționa. Dacă bărbații sunt neliniștiți din punct de vedere sexual, este vina femeilor care sunt incapabile să-i satisfacă. Dacă bărbatul își folosește voința doar ca să-și facă lui bine (în mod egotic), în mod cert se află pe un drum greșit. Dacă femeia își folosește propria sexualitate doar pentru a da naștere copiilor și nu pentru a-și sprijini bărbatul, lăsându-l pradă perversiunilor mai mult sau mai puțin afișate ale celor din jur, se va alege cu probleme ale aparatului genital într-o formă sau alta: dureri menstruale puternice, infecții, boli ale aparatului reproducător și instabilitate psihică. Suntem legați unii de alții, bărbații de femei și femeile de bărbați. Nu există fericire și împlinire, de unul singur. Pentru unii, gândul acesta este înspăimântător.

Interlocutor: Vă rog, puteți să răspundeți următoarelor întrebări, în legătură cu acest articol? Polaritatea diferită a primilor trei centri la bărbat și la femeie, așa cum ați descris-o dumneavoastră, are legătură cu energia subtilă, în principiu diferit alimentată la bărbat și la femeie, ale canalelor Ida și Pingala? Dacă, pentru ca energia vitală la bărbat să atingă centrul al patrulea, cel afectiv, deficitar, a fost necesară inventarea conceptului abstract al religiei, iar, dacă în următoarele mii de ani femeile vor deveni vioara întâi, acestea vor înlocui conceptul religiei cu un concept care să ducă la atingerea centrului voinței, mai slab la ele? Credeți că o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului voinței ar fi mai bună decât o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului afectiv? Vă mulțumesc foarte mult pentru prezumtivele răspunsuri.

Om_de_jad: Am rugămintea ca pe viitor să formatați puțin textul și să puneți întrebările unele sub altele, ca să fie mai ușor de citit. Deocamdată, am să rearanjez eu întrebările, cu răspunsul dedesubt.

1. Polaritatea diferită a primilor trei centri la bărbat și la femeie, așa cum ați descris-o dumneavoastră, are legătură cu energia subtilă, în principiu diferit alimentată la bărbat și la femeie, ale canalelor Ida și Pingala?

Ida și Pingala sunt canale prin care circulă energia, atâta tot. Aceste canale nu sunt diferite la bărbat față de femeie. Diferența tipului de energie acumulată ține de o obișnuință formată în timp, ca bărbatul sau femeia să preia mai multă energie de un anumit tip, pe un anumit centru. Așadar, nu există o legătură directă între Ida/Pingala și polaritatea energetică, ci una indirectă, dată de energia care circulă pe acolo și alimentează centrul de forță.

2. Dacă, pentru ca energia vitală la bărbat să atingă centrul al patrulea, cel afectiv, deficitar, a fost necesară inventarea conceptului abstract al religiei, iar, dacă în următoarele mii de ani femeile vor deveni vioara întâi, acestea vor înlocui conceptul religiei cu un concept care să ducă la atingerea centrului voinței, mai slab la ele?

Precizare: la bărbat, se preia mai multă energie cu minus pe centrul afectiv. Deficitară, la bărbat este energia cu plus, nu centrul în sine. Asta înseamnă doar că pe centrul afectiv, bărbatului îi vine mai ușor să primească decât să dea.

Femeile vor înlocui religia cu ceva, nu neapărat cu un concept. Conceptualizarea este opera bărbaților. Ei conceptualizează - femeile sintetizează. Este greu, dacă nu imposibil, să spun cu ce anume vor înlocui femeile religia. Cert este că femeia nouă trebuie ajutată să se nască.

Cumva ați intuit bine - da, acel înlocuitor de religie, va alimenta centrul voinței, la femeie, cu energie pozitivă, însă, ceea ce numim centrul voinței cu energie preponderent pozitivă, la femeie, este ceva diferit față de același lucru la bărbat. Plus pe centrul al treilea, nu înseamnă că femeia va tăia copaci cu toporul și va inventa mașini și utilaje. Asta este ceea ce au făcut bărbații, având plus pe centrul voinței, nu înseamnă că femeile vor face, sau că trebuie să facă asta.

3. Credeți că o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului voinței ar fi mai bună decât o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului afectiv?

Nu prea înțeleg întrebarea. Centrul voinței nu este de preferat centrului afectiv - n-am susținut și nu susțin asta. Voința este o parte din viață, afectivitatea este altă parte. Ceea ce întrebați dumneavoastră, este dacă nu cumva culoarea verde este mai bună decât culoarea galbenă. Pot presupune că întrebarea se referă la pseudo-educația care ni se face și care susține că e de preferat să ai voință decât să-ți folosești afectivitatea.

Interlocutor: În legătură cu a treia întrebare, ea a sunat astfel: „Credeți că o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului voinței ar fi mai bună decât o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului afectiv?” Dimpotrivă, dacă ar fi să fiu suspectată că aș vedea

o lume mai bună decât alta, aş vedea-o ca fiind mai bună pe cea tributară „verdelui”, nu „galbenului”, iar întrebarea mea, recunosc, a avut acest subtext. Încercând să îmi imaginez o lume a matriarhatului, într-un fel, iar acesteia să i dea de femei o „nouă religie”, cea a compensării deficitului pozitiv pe centrul voinţei, recunosc că n-am putut să mi-o imaginez mai bună decât cea imaginată de bărbaţi, pentru compensarea deficitului lor pozitiv pe „becul verde”. A fost o provocare pentru a vedea dacă dumneavoastră puteţi să credeţi, să imaginaţi, că lumea ce va veni, construită în mod fundamental de femei, cu o „religie compensatoare de deficit” diferită, în sensul arătat, ar putea sau nu să fie mai bună.

Om_de_jad: Nu se revine la niciun fel e matriarhat. Eu nu vorbesc aici despre un schimb de putere, vremea luptelor de putere a cam luat sfârşit. De altfel, luptele de putere (în sens social) sunt tot nişte invenţii ale bărbaţilor.

Vorbesc despre un mers firesc al lucrurilor, nu despre putere în mâna bărbaţilor sau a femeilor. Pe măsură ce femeia îşi va contura mai bine sinele, îşi va pierde din abilitatea de a naşte copii. În natură nu poţi face din rahat bici şi să-l faci şi să pocnească. Nu poţi să fii şi sclavul naturii şi stăpânul ei în acelaşi timp.

Femeia a trăit într-o transă din care a început să se trezească pe la anul 1700, moment în care au început să apară primele idei feministe. Femeia s-a aflat în această transă încă de pe vremea Lemuriei, timp în care a trebuit să bată pasul pe loc astfel încât partea masculină să poată lucra mai bine planul fizic şi societatea. În tot acest timp, nivelul spiritual al femeii a rămas la nivelul la care era în perioada Lemuriei târzii. Popii care vin acum şi spun că scopul pentru care există femeia este acela de a face copii în continuu, bat câmpii şi habar n-au pe ce lume se află. Este timpul ca bărbaţii să intre într-o transă de câteva mii de ani (undeva la 30.000 de ani), pentru ca femeia să preia societatea de unde aceştia au lăsat-o şi să o transforme aşa cum consideră de cuviinţă. Nu vorbim despre jocuri de putere ci de un mers firesc al lucrurilor. Femeia, dacă rămâne în continuare să se ocupe doar de naştere, iar bărbaţii, dacă se ocupă în continuare cu luptele de putere şi cu cocoşisme specifice, o să ne facem praf. Cred şi sper că femeile vor face ceea ce trebuie. Dacă aşteptaţi să facă bărbaţii ceva să schimbe lumea, o să aşteptaţi la infinit. Ceea ce puteau bărbaţii să facă vreodată, au făcut deja. Capul sus şi hai la treabă, a venit vremea voastră şi habar n-aveţi ce înseamnă asta!

Interlocutor: Întotdeauna sau, în fine, aproape întotdeauna, se mai întâmplă să îmi pierd şi „busola”, sunt foarte atentă la valoarea cuvintelor, ... am spus „o lume a matriarhatului, într-un fel”... acel „într-un fel” nuanţa acel „matriarhat” pe care l-am folosit. Am folosit această sintagmă pentru că lipsa echilibrului, a armoniei dintre Bărbat şi Femeie, dintre Principiul Masculin şi cel Feminin, dintre Yang şi Yin, va duce la un nou tip de dezechilibru, după excesul de Masculin va urma excesul

de Feminin, lipsa armoniei integratoare, iar aceasta, cred eu, ar putea fi denumită, chiar și cu indulgență emoticon smile , „o lume a matriarhatului, într-un fel”. De altfel, dacă femeile vor inventa, chiar și într-un mod sintetizator, cum ați spus, o modalitate de compensare a deficitului pozitiv pe centrul voinței și îi vor da acesteia o valoare similară celeia pe care i-au dat-o bărbații religiei, se va ajunge la o „nouă tiranie”, tirania unei alte modalități de compensare a unui deficit. Singura speranță pe care o văd, în această viziune, este pozitivitatea firească, naturală, așa cum ați spus dumneavoastră, a femeii pe centrul inimii. Dar poate că aveți dreptate într-un anumit sens, poate după un exces de Masculin trebuie să urmeze un exces de Feminin, ca apoi să vină echilibrul, armonia dintre acestea.

Om_de_jad: Echilibrul există deja, nu putem vorbi despre un exces de masculin și un deficit de feminin. Vorbim despre polarități diferite, pe centri diferiți. Când spun pozitiv sau negativ mă refer la polaritate, ca la baterie, nu la pozitivitate sau negativitate, ca atitudine față de ceva. Îmi pare foarte rău că-mi interpretați astfel afirmațiile. Repet, nu există niciun fel de exces, nici de masculin, nici de feminin.

Dublu Diez: Nu e supărare, ați priceput aproape bine, dar nu le luați ca pe ceva înțeles și categorisit, astea sunt chestiuni care se pricep în ani, după multe investigații. Jadu vă dă numai câteva indicații. Nu vă complicați prea tare.

Fragmente din Rudolf Steiner

„Un om care nu poate prinde într-o anumită măsură ideea: de ceea ce mă impulsionează, eu însumi sunt în cele din urmă responsabil –, acel om nu va putea să înainteze într-un mod satisfăcător. Un anumit sânge rece și o înțelegere a karmei, fie și numai în mod ipotetic, sunt punctul de plecare indispensabil. Omul care nu ajunge niciodată să se debaraseze de Eul său, care ține cu orice chip la propriile sale sentimente și mod de a simți încât, atunci când nu-i reușește ceva, aruncă vina asupra altuia, omul care are totdeauna impresia că lumea sau o parte a anturajului său îi este ostilă, care, împins de spiritul de contradicție, își refuză înțelegerea unor lucruri pe care le învață teosofia exterioară, pe care, folosind gândirea curentă, le-ar putea înțelege, un astfel de om va avea mari greutăți în a face progrese. De aceea, pentru a dobândi calmul și sângele rece al sufletului este bine să nu ne schimbăm de fiecare dată și să învățăm că dacă ceva nu ne reușește, îndeosebi pe drumul dezvoltării oculte, nu alții sunt de vină ci noi înșine. Vom avansa mult mai repede dacă nu vom căuta mereu în afară vina pentru eșecurile noastre, schimbând mereu metodele etc. Acest lucru este mai important decât ni se pare. Totdeauna este mai bine ca, în momentul în care ne dăm seama cât de puțin am avansat, să căutăm în noi înșine motivul pentru care se întâmplă aceasta. Însuși acest lucru, a ajunge să căutăm noi înșine vina pentru nereușitele noastre, constituie un progres deosebit de important. Vom vedea atunci că am făcut progrese nu numai în privința unor lucruri mai îndepărtate, ci chiar în problemele vieții curente. Cei care știu câte ceva despre aceste lucruri pot confirma oricând că în însăși această intenție de a căuta în noi înșine motivul unui eșec se găsește ceva ce ne face viața exterioară ușoară și suportabilă. Reușim să lichidăm mult mai ușor disputa noastră cu ceea ce ne înconjoară dacă putem înțelege cât de just este acest gând. Nu am mai fi atât de posomorâți și ipohondri, am învinge tendința de a ne plânge, de a ne lamenta și ne-am urma mai liniștiți drumul. Căci nu trebuie să uităm că în adevărata inițiere modernă cel care dă un sfat are obligația cea mai strictă de a nu pătrunde niciodată în sanctuarul intim al sufletului, astfel încât noi trebuie, în ceea ce privește forul cel mai intim al sufletului, să preluăm singuri ceva și să nu ne plângem că nu am primit, poate, sfaturile corecte. Sfaturile pot fi corecte și totuși problema să nu înainteze, dacă noi nu luăm hotărârea de care v-am spus mai sus.

Odată ales drumul – și această alegere trebuie să vină dintr-o hotărâre fermă –, acest sânge rece, acest calm sunt un teren propice pe care se poate sprijini meditația în efortul nostru de a ne dărui unor sentimente și gânduri.”

Interlocutor: Am o întrebare legată de acest text, la un moment dat Rudolf Steiner a scris următoarele: „Căci nu trebuie să uităm că în adevărata inițiere modernă cel care dă un sfat are obligația cea mai strictă de a nu pătrunde niciodată în sanctuarul intim al sufletului, astfel încât noi trebuie, în ceea ce privește forul cel mai intim al sufletului, să preluăm singuri ceva și să nu ne plângem că nu am primit, poate, sfaturile corecte.”

Întrebarea este: de ce cel care dă un sfat are obligația să nu pătrundă niciodată în sanctuarul intim al sufletului? Înțeleg că se referă la sanctuarul intim al sufletului celui care îl primește. Eu am găsit următorul răspuns. Cel care dă un sfat nu trebuie să influențeze cumva în sens subiectiv pe acela pe care îl sfătuiește, adică să nu pătrundă mai mult decât e cazul în raport cu subiectul în cauză în intimitatea celui care îi primește sfatul. Acesta din urmă are și el munca lui, de a prelua sfatul și de a-l transforma în sanctuarul propriu în ceva care îi este realmente util.

Dublu Diez: E corect ce zici tu. Trebuie să ai un oarecare respect și o oarecare gingășie (atenție, grijă) față de cele cu care lucrezi.

Om_de_jad: Steiner face acolo o comparație între vechea modalitate de inițiere și cea actuală. În trecut, inițierile erau diferite fiindcă mașina umană era diferită de cea de azi. Până la venirea lui Hristos, încă vorbim despre omul vechi. Omul vechi nu deținea un Sine, ci doar de un ego slab conturat, amestecat cu neamul din care ființa își trăgea rădăcinile. Puteți observa acest lucru cu ușurință în Vechiul Testament, unde evreul nu exista ca individ ci se definea fie prin strămoșii direcți, fie prin cel original, respectiv Abraam.

Să facem referire la vechiul tip de inițiere. Până la venirea lui Hristos, posedarea era un fenomen frecvent. Omul din zilele noastre crede că posedarea era o invenție din trecut, un fel de altă denumire pentru tulburarea de personalitate. Nu este așa: mașina umana de dinainte de Hristos putea fi preluată (încă) de alte entități din subtil. Hristos vine și oprește acest fenomen, prin lucrarea pe care a făcut-o în noi și care nu va dura la infinit. Acesta este motivul pentru care creștinii îndeamnă omul către o viață care să conducă la mântuire - construcția aceasta, Sinele cu care suntem toți atât de familiarizați este un dar de la Hristos, datoria noastră fiind aceea de a-l modela și de a-l conștientiza astfel încât să nu-l mai pierdem vreodată, nici măcar atunci când moartea fizică se produce. Pentru omul zilelor noastre, pierderea de Sine este similară cu pierderea lui Hristos.

Dar să ne gândim puțin ce presupunea vechiul tip de inițiere. Cum am spus, omul putea fi oricând ocupat (posedat) de ființe din suprasensibil. Vechiul testament este plin de astfel de descrieri, în care un individ sau altul apare ca fiind posedat de ființe demoniace sau de ființe din ierarhii

superioare, ca de exemplu de îngeri sau heruvimi. Iluminarea din religia veche (mai veche de 6.000 de ani) conducea individul către dobândirea Sinelui. Aici se impune următoarea observație: faptul că Hristos a oferit fiecărui individ un Sine (adică trup din trupul Său) nu înseamnă că omul este deja iluminat și că nu trebuie să facă nimic. A patra cale, calea omului modern, presupune într-o primă fază identificarea acestui Sine, apoi, conștientizarea faptului că Sinele nostru este trup din trupul lui Hristos. Și abia după ce acest lucru devine cunoscut și aprofundat, omul va putea lucra împreună cu Hristos, cu energia sa, în el însuși și în ceilalți.

Vechiul maestru trebuia să ocupe (să posedeze) discipolul, pentru ca inițierea să dea roade. Inițierea propriu-zisă consta în ”construirea” unui Sine în discipol, treaba discipolului fiind să descopere acest Sine prin practica meditației. Hristos a făcut deja inițierea pentru întreaga umanitate - ne putem numi cu toții, fără să greșim, inițiați. Acesta este motivul pentru care Steiner afirmă că în ziua de azi, omul nu mai trebuie atins în spațiul său intim. Acolo, în acel spațiu intim, se află deja Hristos.

Om_de_jad: SINE pron. refl. (Forma accentuată de acuz. pers. 3 pentru toate genurile și numerele; uneori întărit prin „însuși”) 1. (Precedat de prep. „pe” sau, înv., „pre”, având funcție de complement direct al unui verb reflexiv) Numai pe sine nu se vede. 2. (Precedat de prepoziții, are funcție de atribut, de complement indirect sau de complement circumstanțial) Păstrează totul pentru sine însăși. ◇ Expr. De la sine = fără ajutorul sau intervenția cuiva, prin propriile forțe; din proprie inițiativă. (Substantivat) În sinea mea (sau a ta etc.) = în propria conștiință, în gând. – Lat. se (după mine, tine).

Definiția din DEX este corectă și reprezintă proiecția fizică a Sinelui. Sinele cu S mare (sau Suprasinele), cum îl numesc occidentalii, ori non-sinele, cum l-a numit Buddha, poate fi cunoscut prin rugăciune, prin antrenamente de tip yoga, prin meditație sau cu ajutorul jocului realității, practicând atenția cu dublă direcție.

„Ce face, de fapt, omul cu evenimentele, cu evenimentele care vin spre el în cursul zilei? El le trăiește observându-le doar pe jumătate. Vă veți putea face o imagine despre felul în care evenimentele sunt observate doar pe jumătate, dacă vă așezați o dată – și vă sfătuiesc s-o faceți – într-o după-amiază, sau chiar seara – și vă întrebați: Ce am trăit azi dimineață pe la ora nouă și jumătate? – Dar încercați să evocați o asemenea trăire în toate amănuntele, cu toate detaliile sale, ca și cum ar fi din nou prezentă, să spunem, pe la ora șapte și jumătate seara, ca și cum ar fi în fața dvs. sub o formă spiritual-artistică. Veți vedea câte lipsesc, câte nu ați observat, veți vedea cât de greu este. Dacă luați o peniță sau un creion, ca să notați totul pe hârtie, nu veți întârzia să mușcați creionul

sau tocul peniței fiindcă detaliile nu vă vin în minte, și parcă ați vrea să le faceți să răsară din creionul pe care îl mușcați.

Da, acest lucru trebuie să-l facem mai întâi, să ne luăm sarcina de a evoca în fața sufletului nostru, cu întreaga acuitate – nu în clipa în care se întâmplă, ci după aceea –, un eveniment pe care l-am trăit, ca și cum am vrea să-l pictăm în spirit; să-l evocăm în așa fel încât, dacă, de exemplu, cineva ne-a vorbit, să ne reprezentăm în mod absolut obiectiv: sunetul vocii sale, modul mai mult sau mai puțin ingenios în care a așezat cuvintele ș.a.m.d., să ne reprezentăm aceasta în mod intens și cu energie, într-un cuvânt, să transpunem în imagine ceea ce am trăit.”

„Lucrul care ne-ar permite cel mai puțin să ajungem la ceva în lumea spirituală este tocmai nebunia. Nu avem voie să fim câtuși de puțin nebuni. Să fii puțin nebun este deja un obstacol. Trebuie să evităm așa ceva. Trebuie să evităm chiar și să ne lăsăm în voia micilor noastre toane și capricii. Căci toate acestea: A te lăsa în voia dispozițiilor zilei, a te lăsa în voia toanelor, a capriciilor zilei, toate acestea sunt adevărate obstacole și piedici în calea celui ce vrea să înainteze pe drumul lumii spirituale. Dacă vrem să progresăm pe tărâmul spiritualității, nu putem face altfel decât să ne păstrăm capul și inima perfect echilibrate. Cu exaltarea, care este deja începutul nebuniei, nu ajungem la nimic.”

„Bineînțeles, omul nu duce cu sine dintr-o viață pământească în alta materia sa fizică. Dar complexul de forțe pe care îl are un om în organismul său, în afară de cap, el îl duce cu sine de-a lungul existenței sale între moarte și o nouă naștere, și acest complex devine capul din existența următoare, pe când capul din viața pământească prezentă se constituie pornind de la sistemul membrelor și de la restul organismului din viața pământească precedentă. Astfel, dacă trebuie să exprim ce se întâmplă aici, ceea ce nu era cap într-o viață pământească se transformă întotdeauna în cap în viața următoare. [...] în trecut nu exista acest mod de viață sedentar; trebuie să așteptăm să vedem cum se vor prezenta în existența următoare oamenii care duc o existență exclusiv sedentară, căci acest mod de viață nu apare decât în epoca noastră. [...] tot ceea ce este prezent în restul organismului, mușchi, oase ș.a.m.d., în timpul primelor șapte ani de viață, toate acestea se formează

pornind de la cap. Capul își trimite forțele în restul organismului. Fiecare os este constituit așa cum trebuie să fie pornind de la cap. Ei bine, când capul are tendința, datorită modului de viață pe care l-am descris, să dezvolte o puternică afinitate cu forțele Pământului, ce se întâmplă? Se întâmplă că printr-o favoare a capului, așa zice, forțele pământești beneficiază, cu ocazia edificării omului, și chiar începând din viața embrionară, dar mai ales până la schimbarea dentiției, de o protecție sporită. Forțele pământești beneficiază de o mare, de o foarte mare protecție; consecința este că la un asemenea om tot ceea ce depinde de forțele pământești este deosebit de dezvoltat. Aceasta înseamnă că va avea oase mari, o osatură puternică, de exemplu, omoplații deosebit de mari, coastele bine formate. La acest om, totul va avea caracterul unei conformații bine dezvoltate. Toate acestea vă arată cum atenția exercitată în viața pământească precedentă este transferată în viața actuală asupra felului în care este modelat organismul.[...] Anumite procese fizice nu devin inteligibile decât dacă privirea se întoarce înapoi la viețile pământești anterioare. Unui om care, într-o viață anterioară, a învățat să cunoască lumea, părul îi va crește repede. Altuia, care a cunoscut puțin lumea într-o viață anterioară – dvs. puteți observa acest lucru –, părul îi va crește foarte încet. Părul va sta atunci întins pe suprafața corpului, pe când cel care s-a interesat de lucruri foarte intense într-o viață pământească anterioară, care s-a interesat într-un mod extraordinar de intens, care și-a vârât nasul peste tot, va avea părul zbârlit. Exact aceasta este relația. Astfel, diversele conformații corporale pot fi puse în legătură cu evenimentele trăite în timpul unei existențe pământești anterioare. Acest lucru se aplică în realitate până în detaliile conformației corporale. Să luăm de exemplu un om care în timpul uneia din viețile sale cugetă mult, reflectează mult. În viața următoare, el va fi mai uscățiv, mai slab. Cine într-o viață pământească reflectează puțin, și dimpotrivă trăiește mai mult astfel încât să cuprindă lumea exterioară, în viața următoare va avea tendința de a se îngrășa. Și acesta este un lucru important în perspectiva viitorului. Nu se poate face deloc o cură de slăbire spirituală într-o singură viață pământească; trebuie, eventual, să se recurgă la cure fizice, în măsura în care ele pot fi eficiente; dar se poate face foarte bine o cură de slăbire în vederea viitoarei vieți pământești, pentru aceasta fiind necesar să reflectăm mult, să facem un efort de genul celui despre care am vorbit ieri. Nu este vorba neapărat de meditație, este suficient să reflectăm mult, să dezvoltăm multă voință pentru a lua decizii interioare.”

„Ce face, de fapt, omul cu evenimentele, cu evenimentele care vin spre el în cursul zilei? El le trăiește observându-le doar pe jumătate. Vă veți putea face o imagine despre felul în care

evenimentele sunt observate doar pe jumătate, dacă vă așezați o dată – și vă sfătuiesc s-o faceți – într-o după-amiază, sau chiar seara – și vă întrebați: Ce am trăit azi dimineață pe la ora nouă și jumătate? – Dar încercați să evocați o asemenea trăire în toate amănunțele, cu toate detaliile sale, ca și cum ar fi din nou prezentă, să spunem, pe la ora șapte și jumătate seara, ca și cum ar fi în fața dvs. sub o formă spiritual-artistică. Veți vedea câte lipsesc, câte nu ați observat, veți vedea cât de greu este. Dacă luați o peniță sau un creion, ca să notați totul pe hârtie, nu veți întârzia să mușcați creionul sau tocul peniței fiindcă detaliile nu vă vin în minte, și parcă ați vrea să le faceți să răsară din creionul pe care îl mușcați.

Da, acest lucru trebuie să-l facem mai întâi, să ne luăm sarcina de a evoca în fața sufletului nostru, cu întreaga acuitate – nu în clipa în care se întâmplă, ci după aceea –, un eveniment pe care l-am trăit, ca și cum am vrea să-l pictăm în spirit; să-l evocăm în așa fel încât, dacă, de exemplu, cineva ne-a vorbit, să ne reprezentăm în mod absolut obiectiv: sunetul vocii sale, modul mai mult sau mai puțin ingenios în care a așezat cuvintele ș.a.m.d., să ne reprezentăm aceasta în mod intens și cu energie, într-un cuvânt, să transpunem în imagine ceea ce am trăit.”

„Lucrul care ne-ar permite cel mai puțin să ajungem la ceva în lumea spirituală este tocmai nebunia. Nu avem voie să fim câtuși de puțin nebuni. Să fii puțin nebun este deja un obstacol. Trebuie să evităm așa ceva. Trebuie să evităm chiar și să ne lăsăm în voia micilor noastre toane și capricii. Căci toate acestea: A te lăsa în voia dispozițiilor zilei, a te lăsa în voia toanelor, a capriciilor zilei, toate acestea sunt adevărate obstacole și piedici în calea celui ce vrea să înainteze pe drumul lumii spirituale. Dacă vrem să progresăm pe tărâmul spiritualității, nu putem face altfel decât să ne păstrăm capul și inima perfect echilibrate. Cu exaltarea, care este deja începutul nebuniei, nu ajungem la nimic.”

Grijă mare la ăștia mici!

Om_de_jad: Nu-i puteți păcăli, pentru că ați făcut-o deja timp de 25 de ani. Știu pe de rost toate șmecheriile voastre.

Nu-i puteți mitui, pentru că părinții lor și-au rupt spatele muncind prin țări străine și le-au dat deja tot ce aveau nevoie.

Nu-i puteți face să va respecte atâta timp cât sunteți javre. ăștia mici știu ce este respectul autentic și respectă doar pe cine merită.

Nu-i puteți învrăjbi. Ei se poartă frumos unii cu ceilalți și au grijă să nu-și facă rău unii altora. Nu fac asta din politețe, o fac pentru că au înțeles că nimeni nu-i protejează dacă nu se protejează singuri.

Nu-i puteți forța să vă asculte, nu-i puteți speria. ăștia mici au învățat ce este răbdarea, așteptându-și părinții să se întoarcă acasă din strainatate. Chiar dacă o să-i fentați și acum pentru că încă sunt mici, nu-i nimic, o să vină să vă ceara socoteala de un milion de ori, până învățați să vă comportați normal. Și o să va ceară socoteală pentru ce le-ați făcut lor, pentru ce le-ați făcut părinților și bunicilor lor, pentru ceea ce ați făcut din țara noastră. ăștia mici sunt periculoși, au memorie!

N-o să vă pună să faceți ce vor ei, o să vă pună să faceți ce trebuie și cum trebuie. Ei susțin economia prin inteligență și prin seriozitatea lor, nu acționează prin pile și șmecherii. Lor nu le e frică să-și asume responsabilități, unii dintre ei conduc echipe de succes, de la vârsta de 21 – 22 de ani.

Așa că păzea, ăștia micii sunt periculoși, o să vă oblige să vă comportați ca oamenii!

Ce e de făcut?

Om_de_jad: De ani de zile tot spun, atunci când am ocazia, că nu este nevoie de partide politice. Reacțiile oamenilor sunt foarte ciudate atunci când aud despre asta: „cum adică, tu vrei anarhie?”. Nu, nu vreau anarhie, pur și simplu vreau să ne conducă oameni, nu găști. Un om își poate asuma responsabilități pentru anumite fapte făcute, însă atunci când e vorba să acuzi o gașcă e mai dificil - responsabilitatea se distribuie pe umerii mai multor persoane și prin asta vina se diluează.

Considerați partidele politice ca pe niște SRL-uri. Organizații care adună oameni și produc bani în interes propriu. Acolo sunt oameni de afaceri care fac investiții, pentru că asta știu să facă oamenii de afaceri. Ei investesc acolo unde simt că pot obține profit, fie că este vorba despre bursă, despre o idee genială sau despre un partid politic. Și ca să fie de acord să dea bani din propria avere, „sponsorului” trebuie să i se ofere garanția că își ia cel puțin banii înapoi după ce partidul ajunge la putere. Iar „banii înapoi” vor fi recuperați, evident, din buzunarele cetățenilor.

Mi-e greu să cred că nu putem vorbi de competență în afara granițelor impuse de partidele politice. Să nu uităm că în interiorul partidelor, pe lângă oamenii de afaceri (sponsorii) se adună personaje care n-au nicio treabă, în general, cu munca: pierde-vară, oameni de nimic, oameni rău intenționați, visători. Partidele politice nu reprezintă nicidecum garanția că oamenii pe care îi sugerează ca fiind buni să conducă, sunt buni într-adevăr. Dimpotrivă.

Acum oamenii ies în stradă, nu mai suportă niciun fel de „soluție politică”. Nu mai vor alegeri anticipate, nu mai vor lideri politici, nu mai vor să dea cu stânga în dreapta, nu mai vor excese, nu mai vor corupție, nu mai vor să fie conduși după legi nefirești, îndreptate împotriva lor. Acești oameni nu mai vor deloc sistemul actual și au reacții alergice atunci când un politician intenționează să vină cu propuneri de reconciliere ideologică. Și atunci, ce e de făcut?

Nimic, deocamdată. Știu că sună frustrant, dar vă rog să luați în considerare câteva lucruri. Întâi de toate, să observăm cum s-a ajuns aici, ca oamenii să nu mai facă ochii mari și să stea cu gura cascătă așteptând de la politicieni soluții salvatoare. În urmă cu douăzeci de ani nu se putea vorbi despre faptul că sistemul este greșit. Orice încercare de a discuta despre asta ar fi fost sortită eșecului. Se vorbea despre stânga, despre dreapta, despre ideologii geniale, despre lideri. Se vorbea intens despre Est versus Vest, despre comunism stalinist versus capitalism bushist sau clintonist. Foarte puțini puneau la îndoială sistemul per ansamblu și nu doar părți din el.

Ce s-a schimbat de atunci? Mai multe, însă două lucruri îmi atrag atenția: primul, faptul că România a intrat în Uniunea Europeană, moment în care cetățenii au putut spera la un viitor construit sub ideea normalității. Al doilea, mediul online, mediul informatic, în care s-au răspândit idei și concepții despre viață și societate. Așa au aflat oamenii, unii de la alții, din vorbă în vorbă, că întregul sistem, bazat pe partide politice și găști de penali este unul putred și fără viitor. În lipsa apartenenței la UE, în lipsa noțiunilor de normalitate venite de la țări mai dezvoltate, în lipsa unui mediu propice schimbului de idei, am fi rămas în continuare sub influența nefastă a tevereurilor și a declarațiilor de presa infectă - limbiștii de presă ar fi fost pentru noi și mama și tatăl nostru.

Bun, s-a ajuns aici, oamenii sunt acum conștienți până în măduva oaselor de faptul că partidele politice nu au oferit, nu oferă și nu vor oferi vreodată soluții. Obsesia pe ordinea de zi, văd ca este cea cu specialiștii. Este în regulă, specialiștii ar trebui să fie soluția, însă ce să facă acești specialiști pentru noi? Ce vor ei? Îi lăsăm să facă ce consideră ei de cuviință? Schimbam merele cu perele?

Eu cred că ar fi înțelept să mergem cu toții acasă și să gândim împreună cum trebuie să arate România noastră. Este mult mai important să știm ce vrem și în ce fel de mediu ne dorim să trăim. Să-i dăm pe aștia jos e cel mai simplu, nu asta e problema noastră. Cu cât cetățenii vor fi mai pătrunși de ideile pe care doresc să le vadă puse în aplicare în societate, cu atât șansele de a reuși sunt mai mari. Avem mediul online care ne ajută să împărtășim idei, să le întoarcem pe toate părțile, până când devin strălucitoare și capătă substanță. În caz contrar, pățim ca Grecia, unde populația a ales un lider cu charismă care le-a promis marea cu sarea. Noi n-avem lider dar dacă alegem unul la repezeală, care credem noi că o să ne scape de neceaz, o să intrăm mai tare în el.

Luați-vă avânt și fiți cât mai conștienți de faptul că VOI sunteți societatea, VOI faceți să fie lucrurile bune sau rele în casa voastră și în țara voastră. Nu mai așteptați să fie alții lideri pentru voi, fiecare trebuie să contribuie atât cât poate, de pe poziția lui. Vă invit pe toți să producem idei inovatoare în mediul online, să le discutăm, să le lăsăm la dospit, apoi să le scriem frumos, organizat, și să le punem în practică într-un mod coerent. Dacă facem asta, niciun fel de politician sau organizație nu mai poate dărâma vreodată ceea ce s-a clădit.

Om_de_jad: Avem anumite responsabilități și obligații unii față de alții. Așa cum le avem în plan social, la fel trebuie să le avem și în plan spiritual. Așa cum nu lovești cu piciorul un om care e bolnav și nu râzi de un altul care are, să zicem, probleme locomotorii, la fel nu-i permis să facem astfel de lucruri în plan spiritual. Trebuie să fim atenți inclusiv la informațiile pe care le schimbăm între noi. Chiar și atunci când punem la vedere (pe fb, să zicem) un citat al cuiva, trebuie să judecăm

riguros înainte de a-l prezenta ca fiind autentic/folositor/relevant. Dacă acel citat conține capcane, distribuind informația greșită, contribuim involuntar la o capcană pentru cititor. Sigur că ne putem autoconvinge că facem un lucru bun dând altora acces la informații, însă nu cred că e o idee strălucită să facem asta pe bandă rulantă, lăsându-i pe ceilalți să filtreze de capul lor ce e bun și ce e rău din ce le-am spus noi.

Femeia tânără și bărbatul ei tânăr

Om_de_jad: Tuturor femeilor le plac bărbații puternici, hotărâți, drepti, dar bărbații nu se nasc așa. Ei devin așa în decursul timpului dacă vor, dacă sunt inteligenți, dacă se maturizează într-un mediu potrivit și dacă vrea Dumnezeu.

Am cunoscut femei care ajunse la jumătatea vieții, își acuză bărbații că nu sunt cum ar trebui să fie. De cele mai multe ori nici ele nu sunt cum ar trebui să fie, însă nu asta este discuția. Aceste femei s-au căsătorit de tinere cu flăcăi de vârsta lor și n-au știut cum să facă din ei bărbați. Evident, nici ei n-au știut cum să le transforme în femei, dar iarăși, nu asta este discuția. Ceea ce vreau să scriu acum sunt câteva lucruri pe care femeia tânără ar trebui să le știe înainte de a se însoți cu omul ei.

Până pe la treizeci de ani, bărbații sunt nedefiniți. Ar vrea să încerce toate femeile frumoase din jurul lor însă nu pot face asta fiindcă sunt speriați, iresponsabili, irascibili, teribiliști, avântați, nestăpâniți, panicați. Se întâmplă să se îndrăgostească repede și să le treacă totul la fel de repede. Femeile, în schimb, la aceeași vârstă sunt deja obișnuite cu viața de familie, o pot înțelege mai bine, au această capacitate de a intui cum funcționează o alianță între doi oameni care se iubesc și își închipuie că și bărbatul de lângă ele intuiește același lucru și și-l asumă. Lucrul ăsta nu se întâmplă aproape niciodată, iar oamenii tineri ajung să se căsătorească, fiind fiecare actor în filmul propriu. În timp, relația emoțională dintre cei doi se tocește, iar legăturile sociale dintre ei, dintre rudele lor ș.a.m.d, se întăresc. Bărbatului ajunge să nu-i mai pese, iar femeia se consideră păcălită, fentată și spune că omul de lângă ea nu e bun de nimic.

O femeie tânără ar trebui să știe mai multe lucruri înainte de a se căsători cu un bărbat de vârsta ei sau cu unul de vârstă apropiată. Primul și cel mai folositor lucru pe care trebuie să-l știe o fată tânără când își alege omul, e să aleagă pe cineva care ține cu ea. Contează mai puțin alte aspecte. Dacă băiatul respectiv îi place (dacă o atrage) și dacă el ține cu ea, înseamnă că e omul potrivit. Multe fete tinere aleg după alte criterii, considerând că „o să-l facă ele pe parcurs să înțeleagă și să țină cu ele“. În relația proaspăt întemeiată femeia începe să aibă ea încredere suplimentară, de multe ori nefondată, în omul de lângă ea, convinsă fiind că dacă ea face așa o să facă și el la fel. Fals, omul care nu ține cu tine de la început, n-o să țină niciodată cu tine indiferent ce i-ai face. Deci sfatul numărul unu: caută-l pe ăla care ține cu tine, care preferă să facă cu tine, nu să stea cu alții sau să facă cu alții. Spuneți-le treaba asta fetelor voastre, să nu-și ia oameni care nu țin cu ele. Restul, se mai rezolvă cu timpul, dar treaba asta este foarte importantă.

Alt lucru pe care femeia tânără trebuie să-l știe e că lângă un bărbat tânăr are de tras. Dacă tot ce își dorește de la viață este să aibă liniște, să se bucure și să i se acorde atenție, atunci trebuie să se ferească de un bărbat tânăr. Un bărbat tânăr este egoist, nestăpânit, încăpățânat, pasional, nehotărât. Sunt rare cazurile în care un bărbat de douăzeci și ceva de ani să fie sigur pe el, stăpân pe ceea ce i se întâmplă, încrezător în forțele proprii și în forțele soției, bun sfătuitor, atent la nevoile femeii (altele decât cele sexuale), altruist și așa mai departe.

Un bărbat de douăzeci de ani care nu este egoist, este impotent și își ascunde răutatea în gesturi mărețe. Mai devreme sau mai târziu, vei descoperi că nu poate fi pasional și că e rece ca gheața. Dacă tânărul de douăzeci de ani se controlează, este politicoș și se stăpânește, este pentru că are gânduri ascunse și se știe violent. Mai devreme sau mai târziu o să te lase baltă și n-o să-i mai pese de nimic. Un tânăr care pare sigur pe el și stăpân pe ceea ce face este obsedat de ideea de control. Mai devreme sau mai târziu vei cădea victima acestei obsesii. Un tânăr încrezător în forțele proprii este ori naiv, ori iresponsabil. Un tânăr încrezător în forțele femeii sale este nepăsător și doar se prefacă că are încredere. Un tânăr atent la nevoile femeii lui (altele decât cele sexuale), se va comporta în zece ani ca un bătrân. Bărbații tineri trebuie să fie egoiști, nestăpâniți, încăpățânați, pasionali, nehotărâți. Ei trebuie să fie nesiguri pe ei și pe ceea ce li se întâmplă, neîncrezători în forțele proprii și în capacitatea femeii de a face față vieții, neatenți la nevoile femeii. Trebuie să fie așa, pentru că pe aceste lucruri se formează înțelepciunea de mai târziu.

Deci dacă lista de defecte de mai sus nu te deranjează și dacă ești dispusă să transformi tânărul de lângă tine într-un om mare, va trebui să muncești pe rupe împreună cu el vreo zece sau cincisprezece ani. Nu te îngrijora, căci și el are de muncit cu tine tot cam atât până să devii femeie.

Dacă omul tău ține cu tine, atunci o să fie atent la ceea ce îi spui și n-o să se simtă jignit când încercați amândoi să vă îndreptați unul pe celălalt. Ține minte că în treaba asta nu este niciunul mai deștept decât celălalt. Ca femeie, tu trebuie să înveți să te bucuri de corpul tău, ca să poți împărți cu el această bucurie a momentelor intime. Trebuie să ai răbdare și să nu te demoralizezi - bărbații sunt atât de încăpățânați, că o să ai momente în care o să-ți vină să te urci pe pereți pentru că ei pur și simplu „nu pricep”. Nu renunța și educă-ți răbdarea, o să ai nevoie de ea când o să ai copii. Reține faptul că bărbații sunt doar în aparență încăpățânați. Când le pasă, iau ceea ce le spune femeia foarte personal și îi roade mult ceea ce li s-a spus. De aceea, grijă mare cât spui, cum spui, ce spui și ce ton folosești. Nu spun să-l minți, dar dacă vrei să scoți om mare din el, trebuie să ai tact. Gândește-te că de același tact și pricepere îți dorești și tu să ai parte atunci când el discută cu tine anumite probleme delicate.

Dacă ești hotărâtă să faci bărbat din băiatul de lângă tine și să te bucuri de el când se maturizează, nu-i nota stângăciile și nu i le reține prea mult timp. Pentru că dacă îți amintești tot

timpul cât era de nepriceput în tinerețe, n-o să mai vezi ce bărbat bun, drept, hotărât și puternic ai deja lângă tine acum.

Sărbătoarea Lerului

Om_de_jad: Pe data de 25 decembrie, în fiecare an, se sărbătorește Xmas-ul. Numită și Sărbătoarea Lerului sau Sărbătoarea Moșului, aceasta este totdeauna un moment prielnic pentru ca firmele, multinaționalele și băncile să fie pline de bunătate și să ofere soluții (parțiale) unor probleme inventate tot de dânsese, oferind oamenilor cadouri constând într-un pachet de noi probleme care vor fi rezolvate parțial la următoarea sărbătoare a Xmas-ului.

De Sărbătoarea Lerului oamenii sunt îndemnați să se lase pătrunși de Spiritul din Xmas. Cel mai pătruns de acest Spirit este Moșul, un pensionar cu nasul roșu și cu haine asemenea nasului, hlizit, care obligă renii să zboare și care îți pică în casă dacă faci prostia să-ți construiești șemineu.

Xmas-ul este o sărbătoare a contrastelor. De Xmas trebuie să fim mai buni, deci invers față de cum suntem în restul anului. Berea își schimbă culoarea în albastru, camioane roșii pe care scrie cu alb, în araba, "No Mohammed No Mecca", colindă orașul, galeți pline cu picioare de pui prăjite înmiresmează aerul.

Anul acesta, de Xmas, avem cea mai rapidă rețea 4G, ne informează un afiș frumos colorat. La radio, Moșul le vorbește unor copii din Bihor, cu accent ardelenesc. Cântece despre Ler și despre Spiritul din Xmas cutreieră văzduhul. Este cea mai importantă sărbătoare la final de an, ca și Hanukkah!

Puțini mai știu, însă, că mai există și o altă sărbătoare, aproape cu totul uitată (fiind prea puțin importantă, presa, televiziunile și radioul nu-i dau atâta importanță). Se sărbătorește faptul că la un moment dat, într-un trecut relativ recent (cu mult mai recent decât evenimentele pe care le sărbătorim de Hanukkah), s-a născut un om care a făcut dovada faptului că există Dumnezeu și că moartea (inclusiv cea fizică), nu l-a putut atinge. Acel om nu numai că a schimbat starea conștiinței umane și a eliminat aproape orice posibilitate ca omul să mai poată fi posedat, însă prin schimbările pe care le-a făcut la nivel subtil, oamenilor le-a fost permisă pentru prima dată percepția Sinelui. Un Sine despre care vechile scripturi doar vorbeau cu sfială, indicând ici și colo câte un individ disparat, capabil să-l perceapă. Acest om care susținea că este Fiul lui Dumnezeu ne-a vorbit despre Împărăția tatălui său și ne-a spus ce ar trebui să facem astfel încât sufletul nostru să nu mai poată fi atins de moarte, după care, a și dovedit cele spuse prin exemplu personal. Firește, aceste fapte nu sunt atât de importante pentru a fi strecurate, măcar în treacăt, prin buletinul plin cu știri despre Sărbătoarea de Ler. Feriți capul, pică Moșul în șemineu!

Existență multidimensională. Conștiința umană ca „organ” de percepție a timpului. Jocul realității. A șasea dimensiune

Om_de_jad: Încercați să vă imaginați chiar și pentru o clipă că tot ce ne înconjoară este viu, iar pentru jucător „viu” nu înseamnă doar prezența unui strat eteric. Jucătorul învață să identifice o multitudine de forme de viață, fiecare cu specificul ei. De exemplu, pentru jucător, lumina soarelui este vie și în razele sale, identifică mai multe forme de viață, cu totul diferite față de ceea ce găsim pe Pământ. Viața este prezentă pretutindeni, chiar și în formele cele mai dense ale materiei. Știu că vi se va părea o afirmație stranie aceea că o rocă este vie. Cu atât mai bizară vi se va părea, probabil, afirmația că un diamant deține o formă de viață mai evoluată decât cea a unei minerale obișnuite, dar cu mult inferioară față de cea a turcoazului.

Jucătorul vorbește despre minerale ca despre niște ființe care „trăiesc” într-o lume cu o singură dimensiune spirituală. Până la un anumit punct, discuția este în strânsă legătură cu mobilitatea, pentru că începând cu dimensiunea a doua vorbim deja despre posibilitatea de deplasare – plantele, ființe care trăiesc într-o lume cu două dimensiuni (de data aceasta, „a trăi” devine sesizabil cu ochiul liber), se pot deplasa în sus. Acest lucru se întâmplă sub acțiunea ființelor aflate în razele soarelui care extrag planta din sămânță și apoi o „trag” în sus. Am folosit intenționat expresia „o trag în sus”, pentru a nu confunda acest proces cu cele generate de forțe care împing, deci care acționează de jos în sus. În realitate, planta este trasă de către razele soarelui, acolo nu există o forță care acționează de jos în sus, ci una care trage planta acționând de sus – v-o puteți închipui ca pe un fel de magnet.

Animalele trăiesc într-o lume spirituală cu trei dimensiuni. Ele au mai multă libertate de mișcare și se pot deplasa în orice direcție, nu doar în sus, așa cum o fac plantele. Asupra animalelor acționează cu totul alte ființe din subtil, cele din razele soarelui având cu totul alt rol decât au în cazul plantelor (în cazul animalelor, ființele din razele soarelui acționează într-o zonă cu caracter mineral, aflat în corpul animalelor).

Omul este o ființă care locuiește, în mod normal, într-o lume spirituală cu patru dimensiuni. Cea de-a patra dimensiune este timpul, însă pentru ca acesta să poată fi perceput este nevoie de un „organ” care să-l perceapă. Acest „organ” este conștiința și care, așa cum probabil bănuieți, este și ea o „ființă” aflată în dimensiunea a cincea, capabilă deci să perceapă dimensiunea a patra (timpul).

Jocul realității este despre dimensiunea a șasea. Noi spunem „fii conștient că ești conștient”, cu alte cuvinte, supra-conștiința devine conștientă de conștiință. Pe scurt, noi numim aceasta trezire spirituală.

Discuție despre fericire

Om_de_jad: Am să vă spun câteva dintre observațiile mele pe acest subiect. Mie îmi plac lucrurile cu aplicabilitate practică, deci n-o să vă scriu povești.

Prima observație este legată de faptul că în om ”stă scris înăuntru” că are dreptul la fericire. Dacă observați, toți se străduiesc să o obțină și când nu reușesc, se supără. E firesc să se supere, fericirea este un drept al omului - vă rog să rețineți asta și să nu uitați niciodată. Însă, orice drept vine la pachet cu o serie de obligații - vă rog, de asemenea, să nu uitați nici asta. Este în regulă să ai pretenția să fii fericit, însă nu e în regulă să ai pretenția să fii doar fericit, fără a avea niciun fel de obligație. Unii vorbesc despre fericirea absolută, scrisă cu F mare și cu A mare, dar eu n-o să mă refer la ea, pentru că n-o cunosc. Dacă vă place genul ăsta de literatură, căutați în altă parte, eu nu cred nici în fericirea absolută, nici în aia relativă.

A doua observație, este cea legată de modul în care caută oamenii fericirea. Cineva parcă le-a băgat în cap că pentru a fi fericiți, tot ce trebuie este să fie ”într-o dispoziție bună”. Și cum constatăm că dispozițiile vin și pleacă, mai toți stau bosumflați cât e ziua de lungă, așteptând să se așeze lucrurile prin ei, să le vină ”o dispoziție bună”, ca să fie fericiți. Uneori, preț de câteva clipe, fericirea găsită pe sistemul ăsta apare și-apoi dispare, dar de cele mai multe ori pur și simplu ea se încăpățânează să nu apară, nu vine și oamenii așteaptă, așteaptă și iar așteaptă, apoi se supără că fericirea nu mai vine odată, încep să fie geloși pe cei care par fericiți, apoi devin nefericiți și spun ”lasă-mă în pace”, acuză și tot așa, după care se intră într-o buclă infinită din care omul își extrage la final o filozofie de viață complet nefolositoare.

Vă invit să judecați singuri dacă metoda asta de a aștepta să pice în gură o stare bună, vă poate conduce vreodată la fericire sau măcar la mai puțină nefericire. Observația mea este că stă în firea lucrurilor ca omul să poată fi fericit într-o egală proporție cu asumarea tuturor fenomenelor care vin la pachet cu fericirea în cauză. Și-atunci, poate că o cale mai bună de abordare ar fi ca în loc să așteptăm să ne pice din cer o stare bună, să căutăm să vedem în ce măsură suntem capabili să fim responsabili și pregătiți pentru aceste stări pozitive. Suntem demni de o astfel de stare sau pur și simplu n-o merităm? Trebuie să gândim astfel: dacă eu aș fi responsabil cu stările pozitive ale altora și cineva exact ca mine ar solicita o stare pozitivă, aș considera că merită să i-o dau sau nu? Sigur că acesta este un antrenament care pare copilăros la prima vedere, însă ajută omul să priceapă mai bine cât merită și cât nu din ceea ce i se dă.

Problema nu este doar una de responsabilitate. Un om responsabil nu este neapărat unul fericit, însă un om iresponsabil nu poate fi niciodată fericit. Responsabilitatea este un punct important căruia trebuie să-i acordăm atenția necesară, însă nu are un scop în sine și nici nu oferă garanția obținerii fericirii. Și atunci, cum ar trebui să înțelegem fericirea? Ce ne spune jocul realității despre ea? Cum să abordăm această problemă?

Omul dispune de patru "corpuri", de patru învelișuri: un corp fizic, un corp de viață (numit și corp eteric), un corp emoțional (denumit și corp astral) și un corp al eului (sau corpul sinelui). Fericirea trebuie urmărită pe toate aceste patru planuri pentru a obține un rezultat concret. Să facem, deci, observațiile necesare.

Pentru corpul fizic, fericirea înseamnă păstrarea integrității formei. Orice încercare de distrugere a corpului fizic (distrugerea formei) îi produce acestuia nefericire.

Corpul de viață (corpul eteric), luptă neconținut pentru eliminarea substanțelor din mediul ambiant care ar putea pătrunde în corpul fizic mai mult decât este permis. Acest corp eteric este, pe lângă corp de viață, și un corp ritmic. Are ritmul lui și această ritmicitate trebuie respectată. Atunci când ne hrănim cu substanțe lipsite de viață, corpul eteric trebuie să cedeze din el însuși, să cedeze din structura sa, astfel încât să mențină în continuare o relație bună cu corpul fizic, pentru că în lipsa unei bune relații cu el, survine moartea. Deci dacă pentru corpul fizic fericirea înseamnă lipsa leziunilor și evitarea distrugerii formei, pentru corpul eteric fericirea înseamnă viață și ritmicitate (hrană vie și adecvată, temperatură potrivită și respectarea unui ritm al activităților de hrănire și de somn). Aceste două corpuri subtile sunt primele și cele mai vechi pe care le-a avut omul. Ele au o înțelepciune a naturii și se supun ritmurilor acesteia. Celelalte două corpuri subtile sunt mai tinere și încă nu sunt deocamdată suficient de "coapte", astfel încât să priceapă rostul pentru care există.

Corpul astral este un corp de imagine-emoție-vibrație. Cu cât emoția crează mai multă vibrație, cu atât se va simți mai bine hrănit și deci mai fericit. Problema este că acest înveliș astral nu are limită pozitivă sau negativă referitoare la frecvențele de vibrație și în consecință, va prefera atât vibrațiile de frecvență joasă cât și pe cele de frecvență înaltă, fără să facă vreo selecție și dacă se poate să le obțină concomitent pe ambele. Când nu primește vibrația dorită, apelează și chiar obligă corpul eteric sau pe cel fizic să facă lucruri împotriva naturii lor. Acesta este de fapt conflictul emoțional din noi, la care asistăm de cele mai multe ori neputincioși. Acel conflict emoțional care obligă corpul fizic sau pe cel eteric la tot felul de activități împotriva firii, cum ar fi consumul de alcool sau de tutun, relații inter-umane nepotrivite, stări emoționale de frecvență joasă, perversiuni - toate acestea sunt date de necesitatea de hrănire a corpului eteric. Degeaba simte corpul eteric să consume hrană proaspătă, că pentru corpul astral aceasta nu va fi deloc interesantă. În schimb, o

băutură carbogazoasă care face rău corpului eteric (uneori și celui fizic) este dorită. Exemple sunt multe.

Greșeala pe care a făcut-o biserica creștină a fost să condamne vehement această influență a corpului astral asupra celorlalte două corpuri. În teorie sună foarte bine să te opui păcatului, numai că așa cum v-am spus, corpul astral este un corp imagine-emoție-vibrație. Structura sa este construită de așa manieră încât dacă acționăm asupra lui cu forță brută, această acțiune se va întoarce împotriva noastră cu o forță identică, din sens opus. De aceea asistăm la scandaluri cu preoți perversi, bețivi sau jucători de jocuri de noroc. Între creștini circulă o vorbă care spune că ”până nu încerci să-l iubești pe Dumnezeu, n-o să te ispitească satana”. Este foarte adevărată această vorbă, însă doar în contextul în care acționăm asupra corpului astral așa cum acționăm (și chiar trebuie să acționăm) asupra corpului fizic. Pentru corpul astral, trebuie să acționăm din poziție superioară, respectiv din corpul eului (corpul care conține sinele nostru) într-un mod specific. Jocul realității ne oferă câteva informații utile în acest sens.

Fericirea corpului eului constă în intuirea Legilor Divine și în înțelegerea modului în care acestea acționează (sau trebuie să acționeze) în planurile ființei umane. Corpul eului este fericit atunci când omul ”pricepe” legile lui Dumnezeu și înțelege cum anume trebuie să fie acestea aplicate asupra lui, asupra corpului astral, a celui eteric și a celui fizic. Dacă acest lucru este făcut, sinele va acționa în acest caz asupra celorlalte corpuri așa cum un părinte are grijă de copilul său: îl va hrăni corespunzător și îi va da înghețată doar cât are voie, nelăsându-l să-și facă rău. Ideea vechilor orientali care doreau să ignore celelalte corpuri în favoarea unui Sine suprem este la fel de greșită ca și ideea creștinilor de a acționa cu forță brută asupra corpului astral. Ambele te conduc pe căi greșite.

Nu putem vorbi despre fericire într-o stare de iresponsabilitate. De asemenea, atunci când vorbim despre fericire, trebuie să facem referire la toate aceste patru corpuri sau învelișuri. Grija față de păstrarea integrității corpului fizic, respectarea ritmurilor corpului eteric și hrănirea acestuia corespunzător, impregnarea corpului astral cu imagini și sentimente alese cu înțelepciune de către corpul imediat superior și, în final, străduința acestuia (a corpului eului) de a înțelege Legea Divină, ne pot conduce mai aproape de ceea ce numim a fi fericire. Orice altă variantă de abordare a ideii de fericire, fără să se țină cont de această stare de fapt, este pur și simplu apă de ploaie.

Regnuri. Aparat reproducător. Erotism uman. Tantra

Om_de_jad: Discuția pe care o vom purta astăzi are ca scop poziționarea și încadrarea corectă a fenomenului erotismului uman, așa cum este văzut el atunci când îl punem în raport cu lumea suprasensibilă. Vom căuta, așadar, să găsim erotismului uman locul cuvenit în rândul manifestărilor de acest gen, al ființelor aflate pe diferite trepte de evoluție. Această discuție, poate fi considerată a fi una precursoare discuției despre continența sexuală și este o discuție cât se poate de serioasă, fără de care, orice discuție despre continența sexuală va fi una lipsită de fundament.

Pentru început, vă voi spune care este utilitatea lucrurilor despre care vorbesc. Oamenii nu știu cum să se raporteze coerent, conștient și asumat la trăirile erotice pe care le au, pe de o parte din cauza educației pseudo-creștine din ultima mie de ani, pe de altă parte din cauza lipsei unei surse de informare corespunzătoare și, în sfârșit, din cauza micimii personale manifestată în raport cu acest subiect. Așadar, o discuție pe această temă este bine-venită, având în vedere starea de fapt.

Am atins în discuțiile noastre, deseori, subiectul regnurilor de pe Pământ și a diferitelor manifestări ale unui fenomen sau altul, în funcție de gradul de evoluție spirituală al ființelor încadrate în aceste regnuri. De pildă, atunci când ne referim la spațialitate, putem spune că regnul mineral are o singură dimensiune, că regnul vegetal are două dimensiuni și că din acest motiv planta se poate "deplasa" pe verticală, prin creștere. Putem spune apoi că regnul animal are trei dimensiuni, acest lucru permițând animalului să se deplaseze în spațiu tridimensional, dar îi mai permite, de asemenea, să manifeste emoții. Planta are reacții la stimuli, dar nu emoții, spațiul bidimensional blocându-i astfel de manifestări. În plan unidimensional, piatra nu poate manifesta ceea ce numim a fi "viu", decât într-o stare potențială și incipientă, pe care doar ochiul clarvăzătorului o poate observa cu foarte mare atenție. Ființa umană putem spune că locuiește într-o lume cu patru dimensiuni, această patra dimensiune fiind dimensiunea timpului, care permite percepția sinelui individual (ego). După câte vedeți, nu putem separa existența ego-ului de noțiunea de timp. Așa cum animalul depinde de existența tridimensională pentru a putea manifesta emoții, așa cum planta depinde de existența bidimensională pentru a manifesta ceea ce numim a fi viață, tot așa, omul, pentru a-și putea manifesta sinele individual, are nevoie de cele trei dimensiuni anterioare, al patrulea element fiind timpul. Putem spune fără să greșim că sinele individual este efectul percepției timpului.

Nu o să insist acum cu aceste informații care sunt totuși utile, pentru că discuția de astăzi vizează cu totul alt subiect. Ceea ce încerc să vă sugerez schematic este să încercați să vă

familiarizați cu faptul că în funcție de nivelul de dezvoltare al unui anumit regn, manifestările de orice fel, indiferent de natura lor, diferă, cresc și se dezvoltă. Piatra nu este vie, o știe și un copil. Planta este vie, dar nu poate să simtă bucurie sau tristețe. Animalele sunt vii și pot simți bucurie sau tristețe, însă nu au ceea ce numim a fi sine individual decât în stare potențială, tot așa cum pietrele au în ele însele la nivel potențial, viața.

Pietrele nu se reproduc, deși în treacăt fie spus, reproducerea există și în cazul pietrelor, atunci când sunt sfărâmate. Explozia unor planete în univers urmată de sfărâmarea acestora, este un act erotic și sunt cazuri în care oamenii au simțit o asemănare între explozia astrelor, explozii în general și actul ejaculării, asociat în mod eronat cu orgasmul masculin. Deloc întâmplător, bărbații care își reprimă pornirile sexuale sunt cu gândul la distrugere, la război și la explozii.

Când vorbim despre regnul vegetal, reproducerea este mult mai evidentă. Planta crește, se maturizează, formează un fruct, o sămânță, apoi se usucă. Fenomenul de viu este strict legat de moarte, viața nefiind altceva decât o moarte care se produce lent.

Piatra nu are propriu zis parte de erotism. Planta are parte de erotism atunci când floarea este polenizată. Acest fenomen al erotismului la plante, se întâmplă, de regulă, o singură dată pe an și într-o perioadă scurtă, iar ceea ce observăm este că pentru fecundare (polenizare), plantele au nevoie de ființe aflate pe un regn superior, și anume albinele, neputând să-și satisfacă altfel nevoia de reproducere direct, așa cum o fac animalele. Plantele nu se pot întâlni undeva să bea o cafea, să se privească ochi în ochi și să-și spună ”te iubesc”, unele altora. Nici măcar nu pot face precum animalele, să meargă una în întâmpinarea alteia, în căutarea perechii potrivite pentru actul reproducerii.

În cadrul regnului vegetal, unele plante, aflate pe un nivel de dezvoltare inferior, nu pot accepta ”atingerea” sau gena altor plante, nici măcar printr-un mesager aflat pe un regn superior, așa cum sunt albinele și, în consecință, se multiplică din ele însele, prin stoloni. Plantele care se înmulțesc astfel, din ele însele și prin ele însele, au un grad inferior de dezvoltare care nu le permite să accepte altceva în afară de propria lor construcție. Pentru ochiul clarvăzătorului, acesta este un act de natură spirituală inferioară.

Pe regnul imediat superior, cel animal, cele mai involuate dintre specii sunt cele care se înmulțesc din ele însele, prin diviziune. Acolo nu poate fi vorba sub nicio formă despre acceptarea vreunei alte ființe, reproducerea se face printr-o simplă diviziune - de asemenea, și acesta este un act de natură spirituală inferioară (animalele care se înmulțesc prin diviziune, sunt vechile plante aflate pe cel mai înalt grad de dezvoltare).

La animalele ceva mai evolute, reproducerea presupune apropierea față de un alt animal cu care își combină genele în timpul actului de reproducere, însă aici vedem manifestări dintre cele mai

variate. De exemplu, cu cât animalul este aflat pe un plan inferior de dezvoltare, cu atât perioada de împerechere este mai limitată ca timp și ca profunzime erotică. Majoritatea animalelor au perioade stricte de împerechere, iar apropierea dintre mascul și femelă durează foarte puțin, atât cât este necesar pentru ca reproducerea să poată avea loc.

Totuși, spre deosebire de vegetale, animalele au parte de ceva mai mult erotism. Vedem filmări cu așa-numitele ritualuri de împerechere la animale și ne minunăm de ceea ce vedem - erotismul se manifestă în acele clipe în toată plinătatea sa. Animalele, în general (sunt și excepții), acceptă ființa de sex opus doar pentru o perioadă scurtă, stabilită de natură, atât cât este necesar pentru reproducere. Nu poți convinge în ruptul capului un animal care nu vrea să se reproducă, să accepte alt animal care vrea să facă acest lucru. Natura a pus suficiente bariere astfel încât să nu se întâmple așa ceva.

Spre deosebire de animale, omul este liber să-și manifeste erotismul atunci când dorește. Acest lucru indică un nivel superior de evoluție, ce permite ființelor umane să primească și să ofere afecțiune oricând doresc acest lucru, dincolo de actul propriu zis al împerecherii. Formulând altfel, putem spune că omul nu e obligat să se reproducă de fiecare dată când simte nevoia să primească și să ofere afecțiune. Omului i se oferă posibilitatea de a-și depăși prin erotism, sexualitatea închisă între granițele sistemului de reproducere.

Abia aici, în acest punct, intervine continența sexuală. Continența sexuală este cea care permite omului să se salte din regnul animal. Asta nu înseamnă că n-o să mai fie capabil să se reproducă, înseamnă doar că devine suficient de matur astfel încât erotismul să nu mai fie confundat cu actul reproducerii.

Acum puteți înțelege mai bine de ce pseudo-creștinii au oferit un model erotic greșit. Spiritualitatea, la pseudo-creștini, înseamnă uciderea funcțiilor vitale, alegerea morții și a uscăciunii în locul vitalității, în scopul de a obține modelul lor de sfințenie. Tot acum puteți înțelege de ce nici lumea porno, bazată în mod deșănțat pe obsesia față de sex, nu este deloc soluția problemei, aceasta fiind doar o imagine inversată, o reacție pe dos față de modelul spiritual propus de pseudo-creștini. Nici ofilirea întru sfințenie și nici relațiile sexuale necontrolate nu sunt o soluție. Soluția vine din inteligență și din cumpătate. Aceasta este tantra.

De ce ne îndrăgostim de cine nu trebuië (cu accent pe e)

Om_de_jad: Ieri am auzit o manea pe Kiss FM. Nu mă pasionează posturile de radio pentru tineri, dar acolo unde îmi fac treaba, se întâmplă că nu prea am nici măcar semnal de mobil, iar singurul post de radio care se prinde bine este Kiss FM. Maneaua pe care am auzit-o se numește “De ce ne îndrăgostim” și este cântată de o fată, pe nume Alina Eremia (piesa poate fi găsită pe youtube, am căutat-o ca să aflu numele artistului).

Melodia are ca subiect o ea (probabil Alina Eremia), care se tot îndrăgostește “de cine nu trebuie” și care se întreabă de ce i se întâmplă asta, de ce se tot îndrăgostește de indivizi care o fac într-un final să sufere. Concluzia piesei era, ca în multe piese clasice românești, “fir-ar mama ei de dragoste, mai bine nu exista!”.

Glumind, aş putea să pun pariu că artista este o japa-yoghină, practicantă a mantrei “sunt o femeie puternică”, dar probabil că nu e cel mai potrivit moment pentru glume. Am auzit destul de des femei și fete care se întreabă de ce se îndrăgostesc de persoane nepotrivite. M-am gândit să dau explicația acestui lucru, iar dacă sunteți atente la ceea ce voi spune, pornind de la informațiile de aici, veți putea face schimbări în propriul comportament și în atitudine.

Așa cum știți, femeile sunt yin pe centrul trei. Acest centru nu se ocupă doar cu voința, ci și cu sentimentele reprimite. De multe ori, atunci când nu suportăm un lucru pe care cineva ni-l spune, folosim expresia “n-am mai putut înghiți așa ceva”. Folosim expresia asta pentru că centrul trei stochează sentimente reprimite, iar emoțiile negative se adună în timp, în această zonă. În terapia obținută prin masaj, pacientul este pus să-și maseze plexul solar, pentru a elimina tensiunile acumulate în urma reprimării sentimentelor.

Așadar, femeia este yin (minus) pe centrul al treilea. Acest lucru se traduce prin faptul că instinctiv, ea caută să absoarbă voință de la cei din jur. Ca să înțelegeți mai bine cum vine treaba asta cu absorbția, trebuie să vă gândiți la comportamentul sexual al bărbatului, care este yin pe centrul sexual. Așa cum bărbații stau la pândă să absoarbă orice fel de vibrație pentru a-și stimula centrul sexual (sunt deschiși față de sex mai tot timpul), tot așa, femeile, sunt deschise să primească voință și emoții de la cei din jur și mai ales de la persoana iubită.

Nu este nicio problemă că femeia face lucrul acesta, tot așa cum nu e nicio problemă că bărbații sunt receptivi pe centrul sexual. Problema apare și la bărbați și la femei, atunci când vorbim despre o receptivitate excesivă. De pildă, bărbații care au o receptivitate excesivă (exces de energie yin) pe

centrul sexual, nu mai știu ce să facă cu dorința lor sexuală, simt pur și simplu că aceasta îi mistuie. În disperare de cauză, caută o femeie care ar putea să le dea o coerență a dorințelor sexuale sau, dacă nu pot obține coerență, măcar să fie o femeie care să-i domine din punct de vedere sexual. Așa speră bărbații cu exces de yin pe centrul al doilea, că pot rezolva problema sexuală, căutând o femeie care să le controleze total comportamentul erotic - insinctiv, bărbatul vrea să preia energia yang de pe centrul sexual al femeii. Acest gen de femeie este reprezentată de regulă ca fiind o “dură” cu un bici în mână, care “pune la punct bărbatul”. În toată chestiunea asta, nu femeile sunt cele care vor să dea cu biciul, ci bărbații vor să fie cei biciuiți - explicația v-am dat-o mai sus, bărbatul își dorește energia yang pe centrul al doilea și vrea s-o “fure” de la femeie punându-se "sub ea" din punct de vedere erotic.

Să revenim din nou la problema aceasta a îndrăgostirii greșite la femei. Am spus-o de fiecare dată când am avut ocazia: atâta timp cât femeile nu-și vor face lumină și coerență pe centrul al treilea (coerență sentimentală și coerența actelor de voință), vor fi totdeauna victime. Se întâmplă ca atunci când fetele ajung la pubertate, să descopere o harababură emoțională în ele, pe care nu știu cum s-o stăpânească și în consecință, caută un bărbat care să le ofere coerență emoțională. Confundând lucrurile și negăsind un bărbat care să le poată ghida către obținerea coerenței emoționale, caută măcar pe cineva care “să le controleze și să preia puterea tuturor sentimentelor și emoțiilor lor”. Vedeți, schema este identică cu cea de mai sus, cu diferența că bărbații caută să aibă o stăpână sexuală, iar femeile caută un stăpân pe zona emoțională. Aceste lucruri chiar nu au cum să funcționeze - stăpânul din exterior nu poate ține locul stăpânului din interior.

Acum, că lucrurile sunt ceva mai limpezi, să discutăm puțin despre ce se poate face, pentru că ideea nu e ca femeile să devină preponderent yang (energie cu plus) pe centrul al treilea, iar bărbații să devină yang pe centrul sexual - în ambele cazuri, am obține niște mutații. Trebuie respectată schema naturală a ființei umane, căutând să echilibrăm deficitul energetic pe zonele unde avem dezechilibre.

Astfel, avem trei variante diferite de abordare a acestei situații. Să ne referim la prima dintre acestea.

În geneză, capitolul 3:16, avem:

<<Iar femeii i-a zis: "Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copiii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni".>>

Aceste porunci au fost totdeauna prost interpretate și datoria noastră este să le interpretăm corect. Femeia simte în mod natural să absoarbă voință - dacă își propune să-și urmeze bărbatul, prin acest lucru își echilibrează automat deficitul de energie yang de pe centrul al treilea. Eu am spus “își propune să-și urmeze bărbatul” și nu “e obligată să-și urmeze bărbatul”. Acest lucru presupune

voință din partea femeii, pentru că ea hotărăște dacă să-l urmeze sau nu. Să urmezi pe cineva nu este un lucru simplu, sau un lucru pentru proști. Să fii capabil să urmezi, să respecti și să ascuți sunt calități, nu defecte.

O altă variantă pentru echilibrarea energetică a centrului al treilea la femeie, este infuzia de energie yang, prin practica yoga. Există posturi corporale (asana), în care centrul al treilea poate fi alimentat cu energie yang, așa cum alimentezi mașina de la pompa de benzină. Este o metodă de abordare directă a problemei.

În fine, a treia variantă este aceea în care femeia se implică cu toată ființa ei în efort fizic epuizant, trăind și muncind “ca bărbații”. Am pus ghilimele pentru că bărbații din ziua de azi nu mai trăiesc așa cum trăiau bărbații din trecut. Dacă o femeie ia coarnele plugului, sapă la cazma, dă cu târnăcopul, ridică greutăți și face ceea ce făceau bărbații acum câteva sute de ani, cu timpul, pe centrul al treilea se va acumula energie yang, echilibând astfel deficiența.

Cât timp centrul al treilea nu este echilibrat, femeia va căuta tot timpul un stăpân al sentimentelor sale, nimerind în cele mai multe cazuri un despot. Bărbatul care are exces de yin pe centrul sexual, va căuta tot timpul o stăpână sexuală, nimerind de cele mai multe ori o femeie care îi va face o viață de coșmar. Iată, așadar, de ce “ne îndrăgostim de cine nu trebuiș (cu accent pe e)”.

Femeia la ciclul menstrual

Interlocutor: Observ efectele pe care le au diferitele stadii ale ciclului menstrual asupra femeii, pentru că odată cu schimbările astea i se schimbă, ca să spun așa, tot universul interior. Întrebările mele ar fi următoarele:

1. Ce poate face o femeie ca să nu își lase comportamentul afectat de aceste schimbări, fără să distrugă procesul lor natural?

Om_de_jad: Procesul lor natural se desfășoară în corpul fizic și în cel eteric. Atât e natural. Restul e nenatural și ține de voința individului și asta e și locul unde se poate interveni. De altfel, manifestările de acest gen, nu se desfășoară în sfera primelor 2 corpuri. Și bărbații au manifestări de astea pe primele 2 corpuri (sunt prost dispuși din senin sau violenți).

2. În ce mod un bărbat poate ajuta la echilibrarea acestor procese?

Om_de_jad: Bărbatul respectiv trebuie să lupte el cu genul ăsta de manifestări, pe partea lui, pentru că îi vine mai ușor decât femeii. La el e suficientă o poziționare corectă față de fenomen, puțină militarie (disciplină), și noțiunea de onoare. Dacă astea 3 sunt bine înțelese (sunt chestii care în principiu țin de educație), o să-i fie destul de ușor să se regleze el. Apoi, fie bărbatul vrea să-și ajute femeia din proprie inițiativă, fie se poate face un troc cu el, în sensul că, femeia își asumă să-l satisfacă d.p.d.v sexual când are el nevoie și el o ajută în direcția asta. După ce s-au înțeles în direcția asta, trebuie gândit astfel: atâta timp cât ea nu se bagă sub el sau nu-i dă voie să preia controlul asupra zonei ei emoționale, el va putea să fie cu ea, dar numai la nivel superficial, pentru că femeia o să vrea și control la butoanele ei, dar să fie și ajutată. Aici se face o greșală, că tipul din dorința de a ajuta, tot ce poate să facă în situația în care ea nu îi dă controlul, este să o mângâie. În felul ăsta, ea are senzația falsă că și-a rezolvat problema, dar problema va reveni. În plus, chestia asta crează o dependență jengoasă. Dependenta corectă și asumată este cea de mai sus, în care ea își lasă controlul emoțiilor în mâna lui. Aici apare următoarea chestie: bărbatul (cu B) ar trebui să învețe arta de a deține și de a crește ceea ce îi este dat în grijă. Pentru asta, bărbatul trebuie să fie unul care crește (animale, plante, etc.) și pe care le deține și și le asumă. Este necesar să și le asume cu drag, nu ca pe o corvoadă. Bărbatul acela o să știe ce este blândețea și doar așa se poate trece la pasul următor. Restul e simplu: o mână stă pe burtă, o mână stă pe capul femeii și doar își propune să o ajute. Lucrurile merg de la sine. Altfel, singura variantă posibilă este prin yoga, posturi pentru primii trei centrii, în special pentru primul și al treilea.

3. Cum poți folosi relația cu un bărbat pentru a crește în sensul ăsta și invers?

Om_de_jad: Poți doar să stai cu el când face chestii și când prinzi un moment în care el nu face ca tine într-o anumită situație (adică nu se comportă la fel ca o femeie aflată în aceeași situație) simte-l și imprimă-te tu cu vibrația pe care o emite el, pentru că acela este un model de vibrație corectă. Ulterior, când treci prin situația aia, doar te reglezi după moștră respectivă preluată de la el. Adică nu e o chestie de gândire, e mai degrabă o chestie de aranjare emoțională după niște criterii greu de definit. La bărbați, așezarea emoțională nu e propriu-zis un merit personal și nici rezultatul gândirii raționale, tot așa cum sensibilitatea la femeie nu e un merit personal. Bărbații sunt așezați emoțional, iar femeile sunt sensibile. E așa pentru că e așa.

4. Cum poate acest proces să devină de ajutor într-o relație și nu o piedică?

Om_de_jad: Ciclul menstrual, de la început până la sfârșit, este o mini-schemă a creației. Când se ajunge la ovulație se atinge maximul posibil de înflorire și expansiune, moment în care devine posibil să concepi un copil. Când vine propriu-zis menstruația, este un proces asemănător cu cel de dinaintea de colaps al universului - deci un haos. În momentul ăla, mintea percepe totul ca pe o mare harababură.

Femeia nu poate fi femeie în afara acestui proces. Ea nu poate să tragă foarte mari foloase din chestia asta, dar pentru bărbat e un prilej bun să se țină cu firea atunci când intră în contact cu haosul universului în miniatură. Asta nu înseamnă că femeia are dreptul sau obligația să se comporte ca un neam prost în perioada menstruației."

Femeia cu care nu faci casă

Om_de_jad: Constat că în ultimul timp se vorbește intens și deschis despre cât de imaturi și de prost crescuți sunt bărbații. Țasta e un lucru bun, pentru că informațiile astea pot ajuta la conștientizare și la schimbarea comportamentului lor.

Din păcate, despre femei se spun mai puține la modul acesta, pentru că bărbații nu prea vorbesc între ei și pentru că ”să te plângi” e considerat în lumea lor, o dovadă de slăbiciune. Astfel, s-a ajuns să se creadă, în mod tradițional, că problemele bărbaților cu femeile se referă doar la faptul că sunt guralive, cheltuitoare și cicălitoare, și cam la atât se reduce totul. În concluzie, o să spun pe scurt, care sunt femeile cu care ”nu poți face casă”, pentru o mai bună conștientizare a situației. Teoretic vorbind, aceste femei ar trebui evitate – practic, nu ai cum să le eviți, pentru că sunt peste tot, ca și bărbații cu care ”nu poți face casă”.

1. Femeia incuiată/incultă

Este femeia cu care nu ai ce vorbi, pentru că nu înțelege nimic din ce aude sau citește, nu are gânduri proprii. Mîntea ei este plină cu ”ce spune lumea” despre un lucru sau altul. Tradiționalistă, plictisitoare, discută totdeauna despre lucruri banale și principala preocupare a ei e să-i bârfească pe alții. Dacă stai lângă o asemenea femeie, te vei plictisi foarte tare și în timp te vei preocupa numai de lucruri banale.

2. Femeia murdară

Sunt femei care nu prea se spală și care peste mirosurile corporale neplăcute, dau cu deodorant. În locuința în care stau e totdeauna murdar și plin de gunoaie (resturi de mâncare, ambalaje, murdărie). Dacă stai lângă o asemenea femeie, înseamnă că ori îți lipsește simțul olfactiv, ori ești pur și simplu la fel de jegos ca și ea.

3. Femeia care adună obiecte inutile

Este femeia care adună în jurul ei tot felul de lucruri inutile. Dacă are bani, își cumpără haine, pantofi sau genți pe care niciodată nu le poartă. Dacă nu are bani, adună efectiv obiecte nefolositoare în jurul ei, și-apoi se plînge că nu mai are loc de ele. În cazul în care ești cu o femeie de genul acesta,

vei avea parte tot timpul de o cursă cu obstacole, când vrei să ajungi dintr-un colț al camerei în celălalt.

4. Femeia împietrită emoțional

Este femeia care nu simte nimic și nici nu dorește să simtă ceva. Depresivă mai tot timpul, cu o strâmbătură specifică pe față, rece și distantă. Orice i-ai face, preferă starea de depresie (pentru că e a ei). Dacă trăiești lângă o astfel de femeie, ajungi și tu depresiv.

5. Femeia vânător

Este femeia care e tot timpul cu ochii după ”cel mai bun”. Bărbații au impresia despre femeile astea că-s curve, însă ele doar îl vor pe cel care, în viziunea lor, e cel mai bun.

6. Neîncrezătoarea

Este acea femeie care nu are încredere în tine, orice ai face. E tot timpul obsedată că o păcălești, că umbli după aletele, că o tragi pe sfoară ș.a.m.d. Uneori, aceste femei pot deveni agresive și pot pune diverse substanțe în mâncare. Sfat, dacă ești cu o astfel de femeie: mănâncă mai des la McDonalds!

7. Filozoafa tocilară

Tare la școală, proastă la pat. A citit o grămadă de cărți, dă citate din toate alea, stă mai prost la capitolul ideii proprii. Sfat: mărit-o cu un șahist!

8. Bisericoasa

Face doar ce spune dogma religioasă și-l vede pe dracu peste tot, inclusiv în tine. Dacă ești cu o astfel de femeie, ori devii ca ea, ori o dai pe băătură, ca să se contureze mai bine dracul din tine.

9. Femeia de casă

Prea mult cu ale casei, prea puțin cu tine. Nu poți să faci dragoste dacă nu-s vasele spălate, iar dacă murăturile n-au ieșit cum trebuie, ei bine, e stare de urgență.

10. Corporatista

Este femeia derivată din punctul 9, doar că preferă corporația în locul casei proprii. În rest, are un comportament identic cu cel de mai sus.

11. Mama

Fă-i repede copii, ca să pice pe ei necazul!

12. Fiica

Tot timpul te compară cu ta-su. Dacă ta-su e mai bun decât tine, îți reproșează. Dacă e mai rău decât tine, o să ai parte de o partidă de amor cu tentă pedofilă.

13. Cicălitoarea

E de prisos să mai adaug ceva.

14. Moara neferecată

Îi vorbește gura în continuu (uneori și când face sex).

15. Sportiva

Pusă tot timpul pe întrecere, hotărâtă să-ți arate că ea e totdeauna mai bună decât tine. Chiar dacă îi spui că nu te deranjează dacă e mai bună decât tine, tot n-o să se potolească, o să fie în continuare în competiție, va concura chiar și de una singură.

16. Femeia care îl urăște pe ta-su

Ea își zice feministă sau luptătoare pentru drepturile femeilor, dar în realitate doar îl urăște pe ta-su și-i confundă pe bărbații din jurul ei cu el. Dacă ta-su a fost bețiv, înseamnă că ”toți bărbații sunt bețivi”, dacă ta-su a fost curvar, ”toți bărbații sunt afemeiați”, dacă ta-su a fost incapabil, ”toți bărbații sunt incapabili”, dacă ta-su a bătut-o pe mă-sa, ”toți bărbații sunt violenți”. Dacă zici că nu e așa cum crede ea, ”ești misogin”.

17. Femeia invizibilă

Ești cu ea și nu prea. Apare, dispare, în casă sau în viața ta, ba e cu tine, ba nu e cu tine, ba e geloasă pe tine că te uiți după alta, ba nici nu te observă.

18. Femeia egocentrică

Vrea de la tine un singur lucru: să-i spui tot timpul că e cea mai bună și că are totdeauna dreptate. Că e cea mai frumoasă, cea mai deșteaptă, cea mai pricepută și că în general le știe pe toate.

19. Femeia bărbat bine

Este femeia care vrea să le facă ea pe toate. Are case, mașini, afaceri, conturi, aleargă în toate direcțiile și n-are timp niciodată de nimeni și de nimic, mai ales de ea (de tine nici nu poate fi vorba).

20. Bolnava

Tot timpul o doare ceva și își caută boli care nu există (uneori, bolile chiar există, asta fiind situația cea mai dificilă). Din cauza acestor boli, în cuplu e interdicție la zâmbit. Situația trebuie să fie mereu tristă și tensionată, iar dacă tu zâmbești cumva, ești vinovat. Iar dacă te simți bine, iar ești vinovat, pentru că zâmbești pentru că n-ai nicio boală.

21. Nevrotica/isterica

Iși caută mereu motive s-o apuce dracii. Iși traumatizează copiii.

22. Visătoarea

Preferă totdeauna visul în locul realității, iar realitatea va fi mereu mai urâtă decât ”ce e în capul ei”.

Lista e lungă, am ales și eu ce mi-a venit mai repede în minte. Ideea e că și bărbații și femeile sunt așa cum sunt, nici unii și nici ceilalți nu-s mai viteji. Iar dacă vrei să schimbi ceva, fă acea schimbare în tine - în caz contrar, o să întâlnești mereu numai oameni precum cei de mai sus.

Poveste

Om_de_jad: Era odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu v-aș povesti. Se spune că odată, de demult, se plimba un drac printr-o pădure plictisită foarte tare și abătută, pentru că nu găsea niciun suflet pe care să-l chinuie și să-l slujească. Muncit de atâtea gânduri, era jigărit și hămesit și cădea blana de pe el. Va să zică, în vremurile acelea, oamenii își țineau sufletul curat, aveau credință în Dumnezeu, iar dracii fugeau de ei de mânaeau pământul când îi vedeau, neputându-se apropia nicidecum de dânșii.

Ajuns la marginea pădurii, dracul zări o căsuță curată și frumoasă, cu curtea plină de flori. În curte, o femeie spăla rufele cu hărnicie, cântând și privindu-și copilul care se juca liniștit cu jucăriile. Dracul se uită cu atenție un timp îndelungat. Pusese ochii pe copil, îl voia neapărat pentru el, să-l spurce și să-i strice sufletul.

Stătu acolo toată ziua privind la ei și făcând planuri. Pe seară, bărbatul veni de la muncă, își luă copilul în brațe și femeia pe după mijloc și intrară tustrei în casă, să stea împreună și să se bucure unul de celălalt, în sânul familiei.

Dracul se uitase cu atenție la bărbat și se speriasse de el. Avea brațul puternic și vânjos și sufletul bun și ar ar fi putut învinge o legiune întreagă de draci dacă și-ar fi pus în gând. Îi curgeau balele după copilul acela neprihănit și ar fi dat buzna în casă să-l înșface, dar știa că dacă face asta, încalcă și legile drăcești dar și pe cele lăsate oamenilor de Dumnezeu.

Așa că dracul se abținu și se duse direct la porțile Raiului, să vorbească cu Sfântul Petru, să ceară să-l primească Dumnezeu. O mie de ani de-ai lor stătu dracul la porțile Raiului, așteptând să-l primească Dumnezeu. Într-o zi, văzând că pe Pământ, oamenii nu mai aveau sufletele atât de curate ca odinioară, Dumnezeu îi dădu poruncă lui Sfântul Petru să deschidă porțile să să-l lase pe drac să spună ce are de spus.

Dracul îi povesti ce văzuse la marginea pădurii și-i ceru lui Dumnezeu să-l lase să-și încerce puterile pe oameni, și că dacă va izbuti să-i despartă pe cei doi și să-i facă să se urască, să-i încredințeze lui copilul, ca să-l învețe lucruri drăcești, să-i spurce sufletul și să facă din oameni draci, după chipul și asemănarea lui. Dumnezeu, crezând în iubirea celor trei, se învoi, cu condiția că dacă dracul nu reușește să-i despartă, să piară în veci, să se ducă pe pustii și de acolo să nu se mai întoarcă vreodată.

Dracul se învoi și el, așa că porni cu oamenii o luptă pe viață și pe moarte. Se strecură la marginea pădurii, se dădu de trei ori peste cap, se transformă într-o muscă și se așeză pe umărul femeii, care spăla rufele în curte și de acolo, de pe umărul ei, începu să-i șoptească:

- De ce muncești tu ca o slugă? Bărbatul tău pleacă de dimineața până seara de lângă voi, cine știe ce face pe unde se duce, câte femei strânge în brațe, se distrează tot timpul, iar tu stai și muncești ca proasta pentru el și pentru copilul lui, în timp ce el își râde de voi amândoi!

Femeia scutură capul și nu dori să creadă în cele auzite, dar la venirea bărbatului, seara, începu să-l descoasă, să afle ce face el toată ziua plecat și dacă nu cumva pe acolo, pe unde taie lemne în pădure sau mai știu eu ce face, nu are și vreo femeie cu care se iubește. Bărbatul, vrând să-i arate că pe ea o iubește, întinse mâna s-o strângă în brațe, dar dracul trase cu grijă femeia înapoi, fără ca bărbatul să bage de seamă. Văzând cum stau lucrurile, acesta se simți dintr-o dată slab și se mâhni.

A doua zi, la pădure, în timp ce tăia lemne, dracul luă chip de om abătut și trist, exact ca bărbatul nostru din poveste, de îți era mai mare mila de el. Când îl văzu mai abătut decât era el, omul îi dădu binețe și-l întrebă de ce e așa de cătrănit.

- Sunt supărat, zise dracul, pentru că femeia nu mă mai primește lângă ea. Nu mă mai lasă s-o iubesc, nu mă mai lasă s-o ating. Și de supărare, iaca, beau din sticla asta ca să-mi uit amarul, iar dacă vei dori și tu, am să-ți dau bucuros și ție, ca să fim tovarăși!

Îndemnat de drac, bărbatul puse gura pe sticla de rachiu și din ziua aceea n-o mai lăsă. Pe zi ce trecea, femeia se supăra pe el din ce în ce mai tare și îl respingea mereu, văzând cum din bărbatul ei, cândva bun, drept și puternic, ajunsese un om cu mintea tulbure, supărat și prost. Dracul își freca mâinile de bucurie și se pregătea să muște și mai abitir, gândindu-se la sufletul copilului care nici nu știa ce-l așteaptă.

Cu timpul, bărbatul aducea din ce în ce mai puține de-ale gurii acasă. Dracul schimbuse vremurile și banii, și ceea în urmă cu câțiva ani le ajungea pentru două săptămâni, acum abia dacă le mai ajungea două zile. Văzând femeia speriată, că nu mai știe cum să astâmpere foamea copilului, dracul se dădu iarăși peste cap, se făcu țânțar și-i șopti la ureche:

- Vezi că bărbatul tău nu mai poate munci pentru voi, e bolnav și e obosit. Știu că îl iubești și că vrei să-l ajuți, dar dacă vrei să-i fie și lui mai ușor, nu sta degeaba! Du-te și muncește și tu și adu împreună cu el, bani și de-ale gurii! Fii puternică așa cum era el înainte și o să vă fie iarăși bine!

Vedeți voi, socoteala dracului era că dacă femeia se va duce la muncă toată ziua, copilul o să rămână în grija lui.

Femeia, ascultând cele spuse de drac, vorbi seara cu bărbatul, și-i spuse:

- Omule, m-am gândit cum să fac să ne fie bine! Am să mă duc și eu să muncesc, să aduc bani în casă, că uite, nu ne mai ajung merindele de pe o zi pe alta!

Bărbatul nu spuse nimic, dar era trist că femeia nu se mai încrede în el că mai poate munci pentru familia lui. Se gândi atunci că băutura este de vină și voi să caute putere la Dumnezeu să se lase de ea, însă dracul se dădu peste cap, se transformă într-un păduche și-i șopti la ureche:

- Femeia ta vrea să te părăsească. Spune că vrea să muncească prin străini, dar de fapt are în cap să-și caute alt bărbat. Își râde de tine, te consideră slab și prost – eu în locul tău i-aș trage o mamă de bătaie pentru asta, să mă țină minte câte zile o avea! În prostia lui, bărbatul uită de Dumnezeu și bău mai mult ca să-și facă curaj, apoi își luă femeia la bătaie.

De atunci, femeia începu să considere că bărbatul ei e un dușman și îl luă pe drac drept prieten. Acesta venea de mai multe ori pe zi lângă ea și-i șoptea felurite lucruri urâte despre bărbatul ei. Că e mincinos, că e curvar, că e bețiv, că nu ține cu ea și cu copilul, că tot ce îl interesează e să plece de acasă și tot așa. Îi mai spunea că bărbatul se teme de ea când o vede că se face puternică și că vrea să muncească precum el, că e ranchiunos și că îi poartă pică atunci când o vede așa dârză, și că îi e teamă să nu-și piardă locul lui de stăpân de familie.

O mai învăță apoi pe femeie că punctul slab al bărbatului este împreunarea și o îndemnă să-l respingă și să-l lovească în acest loc unde e slab, spunându-i că el nu vede în ea altceva decât un obiect de care nu-i pasă și cu care doar vrea să-și satisfacă nevoile.

Pe bărbat, această respingere și încrâncenare a femeii îl dărâma și îl slăbea și mai tare, neștiind ce să facă să-și revină și pe unde anume a greșit. Nu înțelegea de ce femeia vrea să fie ca el în loc să fie ca ea, și pe zi ce trecea, se uita la dânsa mai ca la un bărbat și nu i se mai părea atât de atrăgătoare. În timpul ăsta, dracul, devenind acum prieten vechi al lor, îi șoptea femeii la ureche că bărbatul îi poartă pică pentru că îi e frică să nu cumva să-și piardă puterea asupra ei și o îndemna să se depărteze și mai tare de el, spunându-i că așa va fi și mai puternică. Îi spunea că e prea dependentă și că independența totală de bărbatul ei o va face fericită.

Se întâmpla că acum casa era mai mereu murdară, copilul nespălat, curtea plină de gunoaie. Dacă înainte mâncau cu toții la masă și se bucurau împreună, acum fiecare mânca precum animalele, pe unde apuca, prin vecini, prin vreun colț al casei sau mai știu eu pe unde. Dracul nu scăpa ocazia și îi arăta toate aceste lucruri bărbatului, învățându-l la ură și spunându-i că femeia lui e o puturoasă, că nu are grijă de copil, de el și de casă.

Bărbatul i-a făcut morală foarte mult timp pentru asta femeii, iar femeia tăcea, pentru că nu știa cum s-a ajuns aici, cum de înainte avea suficient timp să se ocupe de treburile casei, iar acum era mai mereu tristă, obosită și lipsită de vlagă. Pentru că dracul nu-i spusese că de fapt, despărțind-o de bărbatul ei și lipsind-o de el, îi luase toată viața din ea. Femeia nu știa că viața din ea era bărbatul care intra în ea și că el era cel care o învia și o făcea să fie sănătoasă. Cu timpul, fără să fie mângâiat

cum trebuie, pântecul ei deveni putred, iar femeia deveni din ce în ce mai stearpă și mai bolnavă la măruntaie.

Bărbatul vedea cum femeia lui suferă și simțea că dacă nu o ajută, se va destrăma totul. Dar dracul îi suci mințile să nu-și dea seama că femeia lui era ne iubită de prea mul timp, spunându-i că femeile suferă pentru că nu se pot manifesta și că dacă ar fi libere și ar avea aceleași drepturi ca un bărbat, ar fi fericite și bucuroase. Dorind să-și vadă iarăși femeia fericită așa cum era odinioară, bărbatul schimbă legile și lumea, dând tuturor posibilitatea să facă tot ce doresc, fără nicio noimă și fără nicio gândire, doar de dragul de a fi toți liberi să facă ce vor. Adică exact ceea ce voia dracul.

Astfel, femeia avu pentru prima dată curajul să-i spună bărbatului că nu e numai treaba ei să aibă grijă de casă și de copil, pentru că acum amândoi sunt egali și au dreptul să facă ce își doresc. Vedeți voi, ca să se poată ajunge aici, dracul mai schimbase lumea de capul lui, ușurând munca bărbatului, pentru că altfel, acesta i-ar fi dat femeii coarnele plugului, i-ar fi zis ”apăi bine, ară și dumneata ca mine, ca să fim egali în toate” și femeia și-ar fi dat seama de lucrătura dracului.

Dar nu-și dădu nimeni seama de asta și bărbatul, nemailucrând din greu, se înmuie ca femeia, în timp ce femeia se împietri ca bărbatul. Multe boli au năvălit atunci în femeie: nu mai simțea ca înainte, pieptul ei, odată frumos și curat, se învârtoșa, făcea gâlme și se împietrea, pântecul ei devenise putred, urât mirositor, bolnav și plin de lighioane.

Bărbatul nu scăpă nici el de lucrătura dracu, vitejia i se strâmbă și i se modifică, de semăna mai degrabă cu o femeie, nu atât la trup cât mai ales la suflet. Își pierdu puterea de a mai face bine celor din jur și își pierdu judecata dreaptă. Își pierdu cu totul femeia.

Apoi dracul o luă pe femeie, o puse în fața oglinzii și-i spuse: uite ce urâtă ești, uite ce urât ți-e pântecul. Corpul tău e o murdărie, o spurcăciune, iar bărbatul tău e un diavol care iubește spurcăciunile, altfel nu s-ar simți atras de o asemenea urâtenie precum ești – el este rău, e pervers și îi plac spurcăciunile! Fă ceva și oprește-l, pentru că altfel o să te spurce și mai tare pe tine! Fii puternică și pedepsește-l dacă vrea să se mai apropie vreodată! Si femeia l-a ascultat și a făcut întocmai cum i s-a spus.

Pe măsură ce bărbatul era împiedicat să se mai atingă de femeie, deși simțea că se usucă înăuntru, era din ce în ce mai atras de ea, pentru că o dorea tare și n-o mai putea avea. Văzând asta, dracul îi suci mințile să uite că o vrea pe femeia lui care îi era încă dragă și își propuse să-l facă să dorească toate femeile din jur. Pentru asta, începu să lucreze la mințile femeilor, spunându-le să-și dezvelească trupul și în fața bărbaților pe care nu-i iubesc, pentru că este un drept al tuturor oamenilor să umble îmbrăcați sau dezbrăcați, după cum vor. În urma acestor lucruri, mintea și sufletul bărbatului hămesit, fu umplută cu corpurile tuturor femeilor din jur, ajunse să ispitească fără să-și fi dorit asta, pentru că dracul le spuse femeilor că dezvelindu-și corpul vor avea mai multă

putere asupra tuturor bărbaților din jur. În timp, mintea bărbatului deveni interesată numai de femeile pe care nu le putea avea, uitând cu totul de femeia care deja i s-a dat.

Femeia muncea continuu. Obişnuită de acasă cu munca istovitoare și convinsă de drac că face ce trebuie, ea muncea și ma mult și mai mult, crezândă că face bine, ținând familia în locul bărbatului. Dracul a avut totdeauna grijă ca ea, indiferent cât de mult ar munci, să câștige mai puțin decât bărbatul, ca s-o țină mereu în competiție cu el și să-i ceară mai mult și mai mult și mai mult decât poate duce, ca să se ocupe din ce în ce mai puțin de copil – asta era tot ce îl interesa.

Văzând că cel mic este mai tot timpul singur, femeia începu dintr-o dată să fie îngrijorată. Copilul plângea, era trist și își chema mama. Atunci, dracul o convinse pe femeie că oricare altă femeie îi poate ține locul de mamă copilului ei și că nu trebuie să-și bată capul pentru atâta lucru. Trebuie doar să muncească până la epuizare, să strângă mai mulți bani și să pună o altă femeie să aibă grijă de copilul ei. Planul următor al dracului a fost să dea educația copilului în mâna unor persoane complet necunoscute – a inventat școlile, spunând că scopul lui este să fie cât mai mulți oameni bine educați, doar că acum putea suci mințile învățătorilor, stabilind cu precizie ce anume trebuie să intre în mintea copilului. Dacă la început, școala era expresia învățaturii Domnului, cu timpul, dracul a modificat totul, făcându-i pe dascăli să vorbească în limba lui.

În timpul acesta, casa celor doi, cândva frumoasă, curată și plină de flori, devenise o paragină. Dracul a cumpărat-o pe doi bănuți de la cei ei, care abia dacă își mai vorbeau și care acum abia dacă se mai considerau soț și soție. Dracul și-a băgat iarăși coada, spunându-se că nici nu au nevoie să se iubească și să fie soț și soție, și că e suficient să fie parteneri ai aceleiași case. Pentru asta, le-a construit o locuință mică și sordidă, la grămadă cu alți oameni păcăliți într-un mod asemănător, pentru care le-a cerut o sumă enormă și i-a pus să se împrumute la alți draci, pe viață. Acea cocioabă neîncăpătoare a luat loc drept casă, iar familia, cândva o promisiune în fața Domnului, a devenit un contract, un pact stabilit între doi necunoscuți. Cei doi au văzut că nu erau singurii aflați în această situație și în loc să se sperie, s-au liniștit, pentru că dracul le-a spus că așa e normal să fie, din moment ce și ceilalți oameni fac la fel. Atunci, cei doi au închis ochii și au picat într-un somn adânc.

Amândoi, și el și ea, sufereau că nu se mai pot apropia. Văzând asta, dracul a căutat să păcălească lumea în ma multe moduri: pentru unele femei, cele care se depărtaseră atât de tare de bărbați, că nu le mai vedeau rostul deloc, a inventat un obiect de plastic cu aspectul pății intime bărbătești, pe care să și-l bage în ele, atunci când dorul devenea prea mare. Dar nu toate femeile puteau fi păcălite astfel, unele încă se mai împreunau cu bărbații lor. Și-atunci, dracul a inventat pentru ei o bucată de plastic moale, care să separe totdeauna părțile lor intime – să nu se mai poată astfel atinge deloc. Ca explicație, dracul le-a spus că așa pot evita sarcinile nedorite, uitând să spună că pentru asta era nevoie de educație bine făcută în rândul bărbaților, nu de bucăți de plastic. Femeile

care încă se mai împreunau cu bărbații lor ca odinioară, au fost îndemnate de dracu să facă avort, în numele libertății de alegere. Trebuiau pedepsite și batjocorite în numele dreptății, pentru că încă mai lăsau bărbații să le atingă înăuntru.

Pe bărbați, dracu i-a păcălit altfel: când le era rău și își doreau să atingă femeile lor, le-a spus că e normal să-și ”rezolve” problema singuri, cu mâna. Femeilor li s-a spus că ceea ce vor bărbații este doar o problemă a bărbaților (a dușmanilor lor de moarte), pe care ei trebuie să și-o rezolve singuri, și că ele nu au nicio legătură cu asta. Iar când unii bărbați n-au mai putut de dor și au vrut să simtă totuși o altă ființă umană, dracul le-a spus că doar un alt bărbat poate înțelege cât de tare suferă și că o femeie este incapabilă de așa ceva – astfel, i-a sugerat bărbatului să se împreuneze cu alt bărbat. Cu timpul, bărbații s-au izolat, iar femeilor care totuși voiau să mai simtă altă ființă, le-a sugerat, de asemenea, că trebuie să se iubească între ele.

Dar dracul nu s-a putut opri aici și și-a continuat planurile. A constatat că deși oamenii se depărtaseră unii de alții, încă mai tânjeau după întemeierea unei familii - ca prin amintire, ceva le spunea că familia îi făcea fericiți. Atunci, a selectat cu grijă pe cei care sufereau tare și pe care îi făcuse să se împreuneze între ei, ca bărbați cu bărbați și femei cu femei, și i-a pus în contra celor care se împreunau ca bărbat cu femeie. Le-a spus acestora că cei care se unesc ca femeie cu bărbat, îi urăsc și că nu le dau voie să trăiască așa cum simt și că mai presus de toate, se opun ca ei să-și întemeieze o familie. Dracul le-a sugerat celor care se împreunau ca bărbat cu femeie, că ceilalți care nu se împreunează ca ei nu au dreptul să se căsătorească, pentru că nu pot face copii. Asta îl interesa mult pe drac, pentru că acum avea posibilitatea să-i încaiere iarăși pe oameni, dându-le copii în grijă celor de același sex care se împreunau, făcând în același timp tot posibilul să-i lipsească pe cei cu familii obișnuite de propriii lor copii, iar pe copii de părinții lor.

Spunând aceleași vorbe cu care despărțise cândva bărbatul de femeie, el încerca acum să despartă copilul de familie. Așa cum a păcălit femeia spunându-i că e slugă la bărbat, așa păcălea acum copilul, spunându-i că părinții profită de el și că nu-i oferă libertate. Așa cum dracul i-a oferit femeii un ”sprijin” pentru a o conduce unde a condus-o, așa încerca să-i ofere acum copilului un ”sprijin”, îndemnându-l să-și considere părinții dușmani și să se răzbune pe ei, oricând are ocazia. Copilul se putea răzbuna acum pe părinți, pentru că era deja separat de ei, nu se mai considera copilul lor și nici pe ei nu-i mai considera părinții lui. Pe altul era pe cale să-l considere părinte și din clipa în care îl va fi considerat, scopul inițial al dracului ar fi fost atins, iar cei doi ”parteneri” s-ar fi trezit, fără doar și poate, singuri și proști, fără copil, fără iubire, fără casă. Grija mare a dracului, ar fi fost ca nu cumva copiii să se uite la părinții lor de același sex, bănuind că cineva i-a păcălit să se unească astfel. În sprijinul acestei spurcăciuni, copilului i s-ar putea spune de mic, că familia e doar o

asociere între oameni și că ceea ce se întâmplă între o femeie și un bărbat, e ceva opțional și mai ales divers.

Dracul nu se va opri aici. Când va lua în grijă toți copiii oamenilor, spunându-le părinților că sunt mult prea slabi și proști ca să și-i poată crește singuri, mai are un singur plan: să facă din femeie un animal de prăsilă, care să-i nască lui fiii. Cum va face asta? Astfel: femeile care încă vor simți o groaznică nevoie de a se împreuna cu bărbații lor, vor fi ”sprijinite” să creadă că trebuie să se lase iubite de toți. Dracul le va spune că trăiesc într-o lume care este a tuturor, unde oamenii trebuie să se iubească toți, ”necondiționat” – inclusiv fizic. Iar când femeia, hăituită de draci și lăsată fără discernământ, îi va primi pe toți în pântecul ei, dintr-o nevoie cruntă de iubire, dracul îi va lua în posesie pântecul și își va putea naște astfel fiii.

Despre neotantra

Om_de_jad: Zilele trecute am vrut să văd ce găsesc pe internet despre neotantra. Printre altele, am găsit pe wikipedia o definiție, care arată astfel: ”Neotantra, navatantra (Sanskrit: नव, nava 'new') or tantric sex, is the modern, western variation of tantra often associated with new religious movements. This includes both New Age and modern Western interpretations of traditional Hindu and Buddhist tantra.”

Cu alte cuvinte, după această definiție, neotantra ar însemna ”tantric sex” și ”western variation of tantra”. Această definiție omite nu doar originea orientală a neotantra, cât și simbolistica aflată la baza acestui sistem. Așadar, am să fac acum precizările necesare, ca să se înțeleagă mai clar ce anume este ”tantra nouă”. Va fi o discuție lungă și anevoioasă, așa că vă îndemn la răbdare, înainte de a trage vreo concluzie.

Ne vom referi întâi la ”tantra veche”, la ”tantra tradițională”. Aceasta este construită în jurul unor texte sacre (tantric sutras), păstrate sub forma scrisă a unor discuții purtate între Shiva (principiul masculin pur) și Shakti (principiul feminin pur). În tantrele tradiționale pentru cupluri (fiindcă există și tantre care nu țin de cupluri), Shakti îl întreabă pe Shiva tot felul de lucruri, iar acesta o învață și o îndrumă. Foarte importantă în tantra veche este raportarea femininului la simbolul masculin. Pentru Shakti, Shiva este totul, un întreg univers întrupat în corpul unui bărbat pe care ea îl consideră stăpânul ei bun și blând, cunoscător al tainelor vieții și ale morții, pe care acesta i le revelează, pe măsură ce ea îi adresează întrebări. Shiva este totodată considerat a fi ochiul lui Shakti – prin acest ochi, ea vede lumea în care trăiește și tot prin acest ochi al stăpânului său, ea își înțelege menirea.

Tantra veche are origini foarte îndepărtate și se încheie odată cu Saraha. Rămânând la nivel de simbolistică, putem spune că odată cu Saraha, Shakti devine cea care îl conduce (îl ghidează) pe Shiva. Aceasta este, pe scurt, neotantra. Pentru a înțelege profunzimea acestor simboluri, vom fi nevoiți să ne folosim nu doar de inteligență, cât și de cunoașterea lumii suprasensibile și de clarviziune. Pe parcursul citirii acestui text, vom fi nevoiți să renunțăm la multe idei preconcepute legate cupluri, ca să putem intui corect noțiunile prezentate în cele ce urmează.

Cu diferite ocazii, în cadrul conferințelor noastre, am adus în discuție ceea ce am numit a fi ”împărțirea pe sexe”. La un moment dat, în istoria veche a omenirii, oamenii au fost polarizați. Până la acel moment, ființele umane nu erau polarizate în plan fizic, iar reproducerea se făcea în cu totul

alt mod decât se face în zilele noastre. Găsiți o descriere mai detaliată a acestui fenomen de împărțire pe sexe în conferințele mele despre iluminarea spirituală, dar și în alte conferințe. Momentan este important de reținut faptul că polaritatea (yin/yang) a fost aleasă în funcție de aptitudinile fiecărui individ în parte: ființele capabile să păstreze legături cu lumea de dincolo și de asemenea, capabile să poarte în ele un alt sine, fără să și-l piardă pe cel deja existent, s-au transformat în femei. Celelalte ființe, cu aptitudini de a se exprima în plan fizic, cu abilități de a-și exprima voința în plan exterior și cu calitatea de a-și asuma dinspre exterior spre interior, ceea ce își asumă femeile dinspre interior spre exterior, au devenit bărbați. Îmi pare rău că doar astfel pot exprima aceste adevăruri, de altfel cât se poate de precise și de cunoscute de către oamenii dotați cu clarvedere. Cine poate citi cu ajutorul simțirii ceea ce am scris mai sus, va deduce cu siguranță foarte multe lucruri din cele afirmate de mine. De notat ar mai fi și faptul că împărțirea pe sexe a fost necesară pentru ca omenirea să nu ajungă la dispariție. Sistemul de hrănire prezent la ființele umane de până atunci, ca și reproducerea, deveneau imposibile în contextul în care omul trebuia să ia contactul cu un corp fizic și cu un corp eteric (deci să devină viu), în vederea dezvoltării ulterioare a corpului astral și a corpului-eu.

Este, de asemenea, de notat faptul că dezvoltarea în plan fizic a ființelor de tip yin și a ființelor de tip yang, a fost posibilă doar în trepte. Pentru echilibrare, a fost construită polaritatea alternativă a centrilor energetici (chakra). Întâi au evoluat ființele de tip yang (bărbații), pentru dezvoltarea în plan fizic a nervilor, a mușchilor și a sistemului circulator (ca o paranteză, nu întâmplător se spune în mod intuitiv, despre bărbați, că au sau n-au ”vână/sânge în ei”). În acest timp, ființele de tip yin au stagnat, așteptând momentul propice. Această perioadă de evoluție a durat un timp foarte îndelungat.

Ulterior, ființele de tip yin (femeile), au continuat această dezvoltare, aducând în plan fizic sistemul reproducător, procesele neurovegetative și sistemul respirator, plus inteligența existenței - manifestată în plan fizic - legată de sistemul digestiv (pe scurt, vorbim despre administrarea eficientă a absorbției hranei). În tot acest timp, ființele de tip yang (bărbații), au stagnat. Aceast stadiu de dezvoltare începe în perioade îndepărtate ale evoluției rasei umane și durează până la finalul perioadei lemuriene, continuând chiar până în prima parte a perioadei atlantene. În acele timpuri, femeile erau cele care transmiteau bărbaților sentimente și trăiri inefabile, legate de mediul înconjurător. Nu este timpul și momentul acum, pentru a descrie cum anume transmiteau femeile aceste lucruri, vă puteți închipui fără a greși, că în acele vremuri, femeile radiau înțelepciune, radiau cunoaștere a tainelor vieții, iar bărbații învățau, plini de admirație, din această înțelepciune emanată de ființele de tip yin. În treacăt fie spus, așa s-au pus bazele vederii tridimensionale la bărbați și posibilitatea determinării contururilor în plan fizic.

După a doua perioadă de dezvoltare atlanteană, evoluția ființelor de tip yin stagnează, în timp ce ființele de tip yang încep un nou stadiu de dezvoltare. Este perioada în care bărbații înființează

societatea bazată pe principii și reguli (inițial simple, apoi din ce în ce mai complicate), urmând cu organizarea în forme statale (așa cum ne învață istoria), continuând cu bazele statului de drept, principiile drepturilor omului, evoluție tehnologică și automatizări, vârful acestei construcții masculine fiind religia. În tot acest timp, ființele de tip yin (femeile), au stagnat, rămânând din multe puncte de vedere, la nivelul de conștiință de tip lemurian. Ne aflăm la finalul acestei perioade, când lucrurile sunt pe cale de a se schimba.

Prima feministă nu a fost Mary Wollstonecraft, așa cum cred mulți oameni. Prima feministă autentică a fost făuritoarea de săgeți, femeia de care s-a îndrăgostit Saraha. Din punctul meu de vedere, Mary Wollstonecraft a încercat să expună anumite principii ale unei posibile societăți feministe, imitând felul masculin de gândire și de exprimare și luând în calcul doar aspecte legate de planul social și moral. Adevărata feministă a fost făuritoarea de săgeți de care s-a îndrăgostit și cu care a trăit Saraha, în cimitire, printre morți, celebrând viața. Spre deosebire de tatrele vechi, unde Shiva, stăpânul absolut, îi transmite lui Shakti învățătura sa, Saraha este cel care primește înțelepciune de la făuritoarea de săgeți. Simbolistica este uluitoare: Saraha renunță la statutul de brahmin (cea mai evoluată castă) și aderă la casta inferioară a făuritoarei de săgeți. Saraha nu a fost un prost, dimpotrivă, era un erudit, iar făuritoarea de săgeți a fost prima feministă autentică (să sperăm că nu va fi și ultima).

Ca și tantra veche, neotantra se preocupă, așadar, de evoluția spirituală și de elevarea oamenilor. Fac această afirmație, pe care mi-o asum și anume că numai cu ajutorul neotantrei, vom putea avea o societate în care mâna și sufletul femeii se vor face simțite în mod armonios. Societatea a ajuns într-un punct în care, dacă se mai continuă pe același model masculin vechi, se va ajunge la autodistrugere. Sexualitatea masculină trebuie disciplinată, băiețismele și teribilismele trebuie să înceteze, însă pentru a se ajunge la asta, nu este nevoie de femei Hercule, e nevoie de femeia nouă care să transmită și de bărbatul nou care să învețe să primească – pentru lumea în care trăim, aceasta va fi sănătate curată. Evident, am greși grosolan să considerăm că femeia deja cunoaște aceste taine ale universului; femeia nouă doar urmează să le descopere. Aici intervine neotantra.

Considerații de natură subtilă, legate de problematica homosexualității

Om_de_jad: Lucrurile pe care le veți citi, deși sunt știute în anumite cercuri restrânse de oameni, nu au fost comunicate până acum publicului larg, dar a venit momentul potrivit pentru ca aceste informații să fie cunoscute. Să vorbim, așadar, despre homosexualitate și să trasăm anumite concluzii legate de natura subtilă a acestui lucru.

Însă nu este suficient să purtăm o discuție deschisă și atât. Fără a aprofunda cu ajutorul meditației și a introspecției lucrurile care vor fi spuse în cele ce urmează, nu veți putea înțelege cu adevărat care este diferența la nivel subtil, dintre un homosexual și un heterosexual, de ce se opun religiile acestor practici, sau ce se ascunde în spatele grupărilor care susțin și (uneori) promovează aceste practici.

În primul rând, va trebui să luați în considerare faptul că simbolistica și mai ales manipularea acesteia, este foarte importantă pentru cei care încă nu s-au trezit. Într-un mod interesant, acești oameni conduc lumea cu ajutorul simbolurilor.

Știți, simbolul în sine nu are nicio putere. Simbolul devine puternic în momentul în care oamenii cred în el, sau mai corect spus, atunci când oamenii investesc energie personală pentru a da viață aceluși simbol.

Sunt oameni care iau în glumă noțiunile acestea de energie personală sau de energie generată de credință. Totuși, indiferent cât de sceptic ai fi, nu poți să nu observi că ești înconjurat de simboluri. Bisericele au simboluri, poliția are simboluri, justiția, de asemenea. Stema unei țări este un simbol, școala folosește simboluri, toate organizațiile se folosesc de simboluri. Dacă toate acestea nu ar fi utile, cu siguranță nu ar fi investiți atâția bani pentru a le afișa.

În ce constă importanța simbolurilor? Ele canalizează, la nivel subconștient, energia personală a indivizilor, către un scop comun. Crucea creștină este un simbol, steaua lui David este un simbol, svastica lui Hitler a fost și încă este un simbol, curcubeul gay este și el un simbol, AUM este un simbol. Așa sunt oamenii, inventează simboluri pe care le asociază cu fapte sau fenomene, apoi se grupează în jurul simbolurilor create, investind energie personală în ele. Ceea ce nu se spune de obicei, este că dacă o persoană știe cum să dirijeze energia respectivă în direcția dorită, va putea face acest lucru.

Partidele politice folosesc simbolistica în mod bădăran, însă bisericile și organizațiile care au interese diverse, o fac poate mai pe ferite și mai eficient, dar toți o fac, pentru că simbolul, chiar dacă

nu are o forță proprie a lui, poate fi folosit pe post de antenă capabilă să capteze energia celorlalți oameni.

Doar pentru cel treaz, orice simbol este mort, pentru că a fi treaz înseamnă să ieși din maya, iar simbolul este un ingredient de bază, care participă la formarea iluziei.

Acest aspect al simbolisticii este doar unul de care trebuie să ținem cont. Este suficient să observați câte simboluri folosește biserica sau grupările masonice, ca să vă dați seama că pentru acești oameni care dorm pe ei, simbolurile contează mult, în ideea că prin ele îi pot controla pe cei din jur. În trecut fie spus, dacă ați ști cât de adânc este înfiptă simbolistica religioasă în toate ramurile societăților de orice fel doriți, v-ați mira foarte tare. LGBT este și ea formată pe principii religioase, chiar dacă mulți dintre membri acestor organizații habar n-au.

Un al doilea aspect important de care trebuie să ținem cont atunci când ne dorim să înțelegem aceste lucruri, este abilitatea omului de a vedea în trecutul îndepărtat al planetei Pământ. Nu putem înțelege homosexualitatea până nu înțelegem împărțirea pe sexe și mai ales cine a făcut-o, după ce fel de principii a făcut-o și care au fost circumstanțele la acel moment. Capitolul "Geneza" din biblie ne poate ajuta în acest sens, însă este necesar să ținem totdeauna cont de faptul că biblia însăși este plină de simboluri greu de interpretat, în lipsa inițierii în tainele creștine și a abilităților necesare înțelegerii acestora.

În fine, al treilea aspect important, este capacitatea omului de clarvedere. Dacă aceasta lipsește, trebuie educată abilitatea de a citi în imagini. Acest lucru se învață la limba și literatura română și se poate dezvolta, de asemenea, prin citirea și interpretarea textelor literare. Dacă la acest demers se adaugă familiarizarea cu anumite texte religioase, introspecția, meditația sau rugăciunea, deja ne apropiem și mai mult de posibilitatea de a înțelege corect informațiile pe care le voi prezenta aici. Acestea fiind spuse, vom putea începe să purtăm cum se cuvine o discuție utilă despre ceea ce înseamnă homosexualitatea.

Primul lucru pe care îl observăm este acela că homosexualitatea se întâmplă mai mult la oameni. E drept că sunt și animale care au comportament homosexual, însă acest lucru nu se întâmplă atât de frecvent încât să fie considerat relevant. Putem spune fără să greșim, deci, că homosexualitatea este ceva care se manifestă, în general, la oameni. Din punct de vedere subtil, explicația stă în faptul că homosexualitatea se manifestă și se produce pe zona corpului astral, în timp ce comportamentul sexual al animalelor se desfășoară exclusiv pe corpul eteric. Comportamentul sexual al oamenilor are (și ar trebui să aibă) legătură cu dorința, în timp ce comportamentul sexual al animalelor are legătură cu nevoia de reproducere.

Intrând mai adânc în problemă, pe baza observațiilor de natură subtilă, constatăm că sexualitatea a fost adăugată ființei umane într-o altă perioadă decât a fost adăugată animalelor și din motive cu

totul diferite. Oamenii nu sunt animale evolute, afirm fără nicio jenă că Darwin a fost fie un dobitoc, fie un mincinos (puteți alege ce variantă doriți).

De pildă, majoritatea animalelor sunt preocupate 90% din timp să se hrănească și au perioade bine definite pentru împerechere. Acest lucru se întâmplă pentru că în această încarnare a planetei noastre, animalele au ca scop dezvoltarea procesul de digestie. La oameni, acest lucru a fost făcut în perioada denumită de antroposofi ”perioada Soare”. Diferența dintre noi și animale, legată de procesele de digestie, este că dacă animalele își dezvoltă acum aceste capacități subtile de a ”înțelege și de a absorbi hrana”, o fac la modul conștient, spre deosebire de noi, care facem aproape totul automat (nu noi suntem aceia care alcătuim compoziția sucurilor gastrice, nu suntem în măsură să simțim foarte bine activitatea ficatului ș.a.m.d).

La oameni, sistemele de hrănire, de digestie și de reproducere, au fost construite atunci când ne aflam într-o inconștiență aproape deplină și fără ca noi să putem participa propriu-zis la ceea ce se întâmpla. Omenirea va descoperi la modul conștient, felul în care digeră mâncarea și ceea ce este important legat de alimente într-un viitor foarte îndepărtat, atunci când vom avea sub control corpul eteric. Acesta este numai unul dintre motivele pentru care nu putem considera omul ca fiind un derivat dintr-un animal și explică în mică măsură afirmațiilor mele despre Darwin. Da, animalele și plantele sunt frații noștri mai mici, însă și îngerii și heruvimii sunt, de asemenea, frații noștri mai mari. Sistemul de evoluție este diferit la toate regnurile – în timp ce animalele au o dezvoltare conștient-liniară în sus, oamenii au o dezvoltare conștient-liniară în jos. La animale, Sinele se va construi ultima dată, în timp ce Sinele omului a fost construit încă de la Facere. Să afirmi că omul este doar un animal mai evoluat, te reduce pe tine la a fi un animal, nu foarte evoluat.

Împărțirea pe sexe, ca și capacitatea de digestie, au fost implementate la om ”de către alte ființe”, fără ca acestuia să i se ceară părerea. Omului nu i s-a spus ”trebuie să decizi dacă vrei să fii femeie sau bărbat, aici ai avantajele și dezavantajele, ia și alege!”, pentru că pur și simplu nu putea alege, la stadiul la care se afla. Împărțirea pe sexe a fost făcută de nevoie, nu de plăcere - fără aceasta, rasa umană s-ar fi stins. Pentru ca rasa umană să nu dispară, ființe mult mai evoluate decât oamenii, au ales la momentul respectiv, sexul fiecăruia, în funcție de abilitățile pe care aceștia le descopereau la unul sau la altul. Oamenii care aveau abilitatea de a găzdui încă un suflet în propriul corp, au fost ”legați” în corpuri de femei, iar cei care păreau să aibă ceea ce mai târziu s-a numit voință și abilitatea de a acționa în exterior, au fost ”legați” în corpuri de bărbați. Astfel, omul a dobândit energie de tip yang fie pe corpul eteric (femeie), fie pe corpul astral (bărbat).

Acum vă rog să vă închipuiți ce s-a întâmplat după împărțirea pe sexe. Corpul fizic de femeie este yin, iar cel de bărbat este yang. Corpul eteric (sufletul) la femeie este yang, iar la bărbat este yin și polaritatea inversată se menține și pe cel de-al treilea corp, corpul de emoții (astral). Abia de la al

patrunea corp, corpul-eu, dispare polaritatea [notă J.R.: avem primul semiton, mi-fa]. De la corpul al cincilea, care urmează să se formeze (manas), polaritățile sunt transformate și joacă cu totul alt rol, dar nu putem detalia ce înseamnă asta, acum.

Spuneam, așadar, să vă închipuiți ce s-a întâmplat în trecut. După împărțirea pe sexe, s-a dovedit că aceasta n-a fost făcută perfect (de altfel, nici nu putea să fie făcută perfect), și că la unii, polaritățile pe primele două corpuri nu se potrivesc cu polaritatea de pe cel de-al treilea corp (corpul astral), care s-a format mult mai târziu.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vom folosi termenul de ”suflet” pentru corpul eteric, lucru care este corect, fiindcă sufletul este ceea ce înțelegem prin corp eteric. Astfel, unii oameni cu suflet ”de femeie” (plus, yang), au primit corp ”de bărbat” (tot yang, plus), în timp ce alții, cu suflet de bărbat (yin, minus), au primit corp de femeie (tot yin, minus). Din acest motiv, conflictul care apare, legat de polarități, se manifestă în zilele noastre pe corpul astral.

O femeie căreia entitățile superioare i-au ales sexul în conformitate cu ceea ce și-ar fi dorit ea, pe primele trei corpuri, polaritatea este de forma (- + -), iar pentru bărbat, (+ - +).

Însă entitățile superioare nu-s perfecte și în consecință, nu au făcut alegerea în acord cu cel de-al treilea corp al omului, după cum am spus. De altfel, era imposibil să o facă, pentru că la momentul acela, omul avea celelalte cinci corpuri ale sale, aflate în stare latentă (doar ca potențial de dezvoltare).

Acum, știm despre corpul nostru astral că este un corp de tip emoții-imagini-vibrații. În mare parte, acesta s-a dezvoltat sub influența forțelor de natură luciferică, ce acționează asupra lui prin imagini-energie și vibrații, având ca efect vizibil, emoțiile. Polaritatea acestui cel de-al treilea corp, s-a format în funcție de tipul de receptivitate la acești stimuli de energie luciferică.

Aici apare homosexualitatea. Cu alte cuvinte, dacă femeia heterosexuală este (- + -) și bărbatul heterosexual este (+ - +), atunci un homosexual activ ar fi (+- -), un homosexual pasiv ar fi (- - -), o lesbiană activă ar fi (+++), o lesbiană pasivă ar fi (++-), un transgender de la bărbat la femeie, ar fi (--+) care își dorește să devină femeie obișnuită (-+-), dar nu poate deveni astfel, pentru că nu poate naște (nu poate avea + pe eteric). Va deveni, în cel mai fericit caz, după operație, homosexual pasiv (---), iar un transgender de la femeie la bărbat, ar fi (-++) și poate deveni, după operație, în cel mai fericit caz, o lesbiană activă (+++).

Haideți să punem toate acestea sub forma unei liste, ca să fie mai clar:

- femeie heterosexuală (-+-)
- bărbat heterosexual (+-+)
- homosexual bărbat activ (+--)
- homosexual bărbat pasiv (---)

- lesbiană activă (++++)
- lesbiană pasivă (++-)
- transgender de la bărbat la femeie (--+)
- transgender de la femeie la bărbat (-++)

Având în vedere cele spuse mai sus, ne dăm seama că problematica homosexualității nu este deloc una simplă, miza fiind chiar posibilitatea de dezvoltare armonioasă (sau dizarmonioasă) a corpului astral al individului.

Oamenii care se întreabă ”ce tot vor homosexualii de nu ne lasă în pace” sau ”hai să rezolvăm toate problemele lumii și după aia o rezolvăm și pe asta cu homosexualii”, trebuie să-și dea seama că dau dovadă de gândire infantilă. Trebuie să înțelegem că în jurul nostru sunt oameni care au scurt-circuit între corpurile fizic-eteric-astral, și că din acest motiv, corpul-eu se află în stres continuu, neputând să-și contureze forma. Nu este vina nimănui că lucrurile stau astfel, iar dacă dăm vina și căutăm să ne răzbunăm pe entitățile superioare, pentru felul în care au ales polaritățile pe primele două corpuri pentru noi, nu rezolvăm nimic manifestând ură. Iar acum, că știm lucrurile de mai sus, să pătrundem cu acestea în sfera socială.

Problematica normalității (born this way or not)

=====

Sexul nostru a fost ales de către entități superioare, luându-se în calcul doar problema legată de perpetuarea speciei, nu și ceea ce vom simți mai târziu, din punct de vedere emoțional. Nu s-a luat atunci în calcul ce se va întâmpla cu formarea polarității pe corpul astral și nu se putea intui în acel moment la ce tip de influență astrală (imagine-vibrație-emoție) va adera un individ sau altul. Forțele luciferice nu acționau în acel moment, deci nu se putea lua în calcul acest lucru.

Pe de o parte, avem heterosexualii cu polaritate (--+) sau (+-+). Din păcate, această aparentă ”normalitate” (pentru că este o normalitate doar în ceea ce privește polaritățile alternante), mențin individul la un nivel infantil în ceea ce privește dezvoltarea corpului astral. La heterosexuali, mare parte din actul sexual este mai degrabă ceva ce ține de reproducere și mai puțin de dorință (erotism). La homosexuali, dorința este cea care primează. Ca o consecință, de regulă, despre lipsa dorinței sexuale vorbesc cuplurile heterosexuale, nu cele homosexuale - evident, acest lucru nu ar trebui să fie înțeles ca un îndemn către homosexualitate.

Putem defini acum noțiunea de normal. Așadar, normal este să ai polarități alternante pe primele trei corpuri. Normal este (--+), adică yin pe fizic, yang pe eteric și yin pe astral, sau (+-+), adică yang pe fizic, yin pe eteric și yang pe astral. Indiferent ce fel de organ de reproducere ai în pantaloni, trebuie să ai polarități alternate pe fiecare corp, ceea ce nu este deloc ușor de obținut pentru nimeni. Cred că aceasta este singura definiție de bun simț legată de normalitate, dar să nu ne îmbătăm cu apă

rece: chiar dacă heterosexuaii sunt normali din punctul de vedere al polarităților, ei sunt ca și nenăscuți pe zona astrală, spre deosebire de homosexuali, care au corpul astral mult mai dezvoltat și mai vibrant decât îl au heterosexuaii. Armonia legată de polarități nu te transformă neapărat într-un produs evoluat, pentru că schimbările (inclusiv cele legate de evoluție), se fac prin dezechilibre.

Legat de expresia ”născut așa sau devenit așa”, nu încapе îndoială, homosexual te naști, nu devii. Devii homosexual în urma ”educației”, exact atât cât ești deja din naștere.

Problema religioasă. Yahweh vs. Lucifer

=====

Religia creștină ne spune că oamenii erau de la început creați cu trup de bărbat și de femeie, doar că nu știau asta. Au aflat atunci când au mușcat din mărul care reprezenta cunoașterea, și ”s-au rușinat”. Mai știm că dumnezeul din vechiul testament (Yahweh), s-a mâniat pe Adam și pe Eva că i-au încălcat porunca de a rămâne în necunoaștere. Astfel, Yahweh i-a dat Evei canon 1) să poarte în pânțecе copiii pe care să-i nască în chinuri (yang pe eteric) și 2) să fie atrasă de bărbatul ei, care o va stăpâni (yin pe astral), iar bărbatului i-a dat poruncă 3) să-și câștige traiul său și al familiei sale, muncind din greu (voință în plan fizic, adică yang pe corpul astral).

Biblia ne mai spune că lui Adam, Yahweh i-a dat o singură poruncă și Evei două, Eva fiind cea care a ascultat de șarpe. A doua poruncă nu mai era necesară pentru Adam, fiindcă bărbatul era deja yang pe corpul fizic (așa cum am spus într-un articol precedent, bărbatul a fost primul care a coborât în plan fizic).

Raiul, în viziunea creștină clasică, este un loc unde ființele sunt fericite fără să cunoască nimic, cu condiția să respecte toate poruncile date de dumnezeul specific. În concluzie, biserica creștină va fi totdeauna de principiu că pentru a ajunge în Rai, pentru a te întoarce la fericirea primordială, trebuie să fii ascultător și necunoscător (”crede și nu cerceta”). Tot religia creștină mai spune că rolul omului pe Pământ este acela să facă pui (ca și când ar fi o plantă).

De cealaltă parte se află tabăra care susține că singurul care este important în ecuația asta este corpul astral. Corpul astral, așa cum am specificat mai sus, a fost construit pe baza forțelor luciferice, care au adăugat la ființa umană imaginea-emoția-vibrația (și implicit dorința). Dacă oamenii ar fi ca animalele, s-ar împerechea doar ca să facă copii și atât, însă unii oameni sunt erotici mai tot timpul, sexualitatea lor venind de pe zona astrală, care vibrează și transmite imagini-emoții, și implicit dorință.

Fericirea creștină mai este descrisă ca fiind obținută prin reproducere. Ai urmași, ești fericit (exact ca un animal sau ca o plantă). Să simți dorință, la creștini, este un păcat și dorința se consideră că vine de la dracu (Lucifer).

Fericirea luciferică este conturată în jurul ”dorințelor împlinite”. Conform acestor teorii, nu contează dacă îți pierzi sufletul (etericul), sau dacă îți distrugi corpul fizic, importante sunt imaginea-emoția-vibrația obținute în urma actului respectiv. Moto-ul persoanelor aflate sub influența energiilor luciferice, este ”e permis să fii oricât de necugetat, important e să trăiești clipa!”.

Impactul social

=====

Toate religiile au o rădăcină comună, acest mit al căderii în păcat, chiar dacă povestea este prezentată în forme diferite. Să nu fii ”ce te-a lăsat Dumnezeu să fii”, adică bărbat sau femeie, pentru oamenii bisericilor (fie ele moschei sau sinagogi), și pentru adeptii acestor cluburi, este un păcat.

Din punctul meu de vedere, homosexualul ar trebui să fie perceput ca fiind o persoană revoltată că nu a fost consultată înainte să i se aleagă corpul său de femeie sau de bărbat. Implicațiile energetice descrise mai sus, scurt-circuitul aflat la nivelul polarității corpurilor, incapacitatea de a avea un corp astral acordat cu polaritățile celorlalte corpuri, reprezintă o problemă grea, care pe omul respectiv îl presează foarte tare. Pentru omul treaz, homosexualitatea este o problemă, iar heterosexualitatea o problemă identică. Din punctul meu de vedere, heterosexualitatea rezolvă numai problema reproducerii, nu și pe cea a dezvoltării armonioase a corpului astral.

De observat faptul că în încercarea de a-și rezolva problemele de polaritate, aflate între cele trei corpuri (fizic, eteric și astral), homosexualul va simți impulsul de a inversa polaritățile în plan social, pentru a le pune în acord cu polaritățile sale. Expresiile acestor intenții le vedem în societate – acum înțelegem și revolta homosexualilor față de majoritate și obsesia legată de impunerea unei dictaturi a minorității. Dictatura minorității este la fel de hidoasă ca și cea a majorității.

Așa cum pentru heterosexual, homosexualii par anormali, pentru un homosexual, heterosexualii par cel puțin la fel de anormali. Dacă ar fi să dăm o definiție a heterosexualului și a homosexualului, putem spune că heterosexualul este o ființă cu polaritate echilibrată de natură pe primii trei centri, dar care doarme din punct de vedere emoțional/vibratoriu, în timp ce homosexualul este o ființă cu un astral care vibrează tare (foarte greu de stăpânit) și cu polarități variate pe primele două corpuri (de unde și ideea intens mediatizată, legată de diversitate).

Câteva lucruri ar mai putea fi spuse: sexualitatea într-o reproducere și-a cam atins țelul – rasa umană încă există. Într-o sută sau două de ani, reproducerea va fi mutată în plan extern, iar în câteva mii de ani, femeia își va pierde abilitatea de a naște, reîntregindu-și, astfel, sinele pe care a fost nevoită să-l împartă cu cel al copilului – astfel, femeia va fi eliberată de prima pedeapsă dată de Yahweh, deși în urma eliberării de aceasta, va simți o mare durere. Erotismul uman, însă, are cu totul alte origini decât cele legate de reproducere și dacă îi dăm ocazia, va înflori.

Rafinarea erotismului uman constituie o cale către dobândirea controlului asupra corpului nostru astral. Contineța sexuală coincide cu ieșirea omului de sub maya și învingerea iluziei (a sclaviei dată de imagini). Când lucrul acesta se va întâmpla, femeia va scăpa și de a doua pedeapsă dată de Yahweh. Apoi, cu pricepere, își va elibera și bărbatul de pedeapsa care i-a fost dată.

Interlocutor: Am citit textul și apoi m-am uitat din nou la lista cu polaritățile. Din ce văd acolo îmi dau seama că numai în cazul heterosexualilor se poate vorbi de o echilibrare pe primele 3 corpuri ori dacă e să vorbim de centri de forță, pe primii trei.

Asta mă face să mă gândesc că în cazul homosexualilor nu se poate aplica continența așa cum se poate aplica de cei hetero. Aici apare întrebarea: putem vorbi de existența unei forme de continență pentru homosexuali? Dacă nu, atunci există o alta sau alte metode de abordare a problemei (care poate nu țin de orientarea sexuală), prin care ei își pot maturiza corpul astral și defini forma Eu-lui?

Dublu Diez: Am citit și eu cu atenție și, apropo de ce se zicea mai sus, mă gândeam la următoarele aspecte (pentru mine, ceea ce s-a scris aici a fost nu doar foarte interesant, ci și o confirmare a bănuielilor vechi de ani) :

1. Pentru a avea o relație echilibrată, un homosexual pasiv, ar trebui să se cupleze cu o lesbiană activă iar un homosexual activ cu un transgender de la femeie la bărbat, în vreme ce o lesbiană pasivă ar trebui să fie cu un transgender de la bărbat la femeie.

2. Corpul astral este, din observațiile mele, un „individ capricios”. O mulțime dintre plăcerile sale există fiindcă nu i le oferi, iar dacă i le oferi, dispar în 5 minute și devin neinteresante. O mulțime dintre dorințele corpului astral, în circumstanțe diferite de cele impuse de el, nu sunt mai mult decât greață. Iar a juca după cum cântă corpul astral, fără nicio coordonare superioară, înseamnă, în majoritatea cazurilor, distrugerea (deteriorarea) corpului fizic/eteric. Astfel stând lucrurile, eu aș zice că nu este deloc sănătos pentru o persoană homosexuală să plece pe direcția pe care corpul astral o dictează, deși argumente pot fi în sensul ăsta. Observația mea este că se poate lucra și altfel. Aș întreba : ce ar fi mai util pentru un homosexual să facă și care ar fi direcția pe care el ar trebui să pornească, pentru a putea să avanseze, ca om?

3. Din discuțiile pe care le-am avut la conferințele JR, știm ce înseamnă să fii yin sau yang pe diferitele chakre. Din ceea ce ai scris mai sus, am reținut că :

- să fii yang pe corpul fizic înseamnă să poți acționa în plan fizic
- să fii yang pe corpul eteric înseamnă să poți naște

Ne poți da, te rog, mai multe detalii despre ce înseamnă să fii yin sau yang pe aceste corpuri? Ce înseamnă asta pentru corpul astral? Știu că ai menționat câte ceva, însă mie, cel puțin, mi-a fost greu să sintetizez informația.

4. Ce anume ar trebui să învețe heterosexualii pentru a obține ceea ce au homosexualii? ca să zic așa. Este continența cea care rezolvă aceste lipsuri?

5. Mass-media dirijează în direcții greșite persoanele heterosexuale la fel de mult ca pe cele homosexuale, nu cred că se face vreo discriminare în direcția asta :)))) Polaritățile celor trei corpuri sunt completate de polaritățile chakrelor. Într-o relație, fiecare persoană vine cu „deficiențele” sale. Unii au surplus de energie pe-o anumită zonă, alții au o lipsă. Toate astea creează legături, unele dintre ele defectuoase. În grupul nostru, lucrând, am observat că aceste legături pot fi și folositoare, pentru că cei doi dintr-un cuplu se pot echilibra energetic, reciproc. Într-un cuplu homosexual, partenerii se pot echilibra reciproc numai dacă surplusul energetic al unuia vine peste lipsa energetică a celuilalt (de exemplu, surplus de energie yang pe vitalitate la o femeie - nepotrivit, dar posibil- vine peste lipsa energetică a celeilalte femei), însă astfel de potriveli apar mai rar. Iar când apar, forțează oricum corpul fizic într-o direcție greșită. Când nu apar, relația devine dăunătoare pentru sănătate, la modul concret. Întrebarea stupidă, dar necesară, este : ce se poate face?

Om_de_jad: 1. Transmutarea și sublimarea energiei sexuale se poate face fie în cuplu, fie cu ajutorul anumitor tehnici de Yoga, prin meditație sau prin rugăciune.

2. Heterosexualii sunt cei care au corpul astral rigid, nu homosexualii. Homosexualii trebuie să învețe cum să se descurce cu corpul lor astral viu și vibrant, astfel încât acesta să nu facă ravagii în corpul eteric și în cel fizic. Heterosexualii sunt cei cu corpul astral ”nematurizat”, pentru că, nu-i așa, mortul nu face niciodată gălăgie. Iar dacă nu face gălăgie, putem să ne prefacem că suntem evoluți.

3. Aceasta nu este o discuție pro sau contra practicilor homosexuale. Așa cum spuneam mai sus, heterosexual înseamnă ”apt pentru reproducere”. Din punctul meu de vedere, atât homosexualii cât și heterosexualii se află în derivă. Am explicat de ce.

Interlocutor: Am o observație aici, venită din partea unui heterosexual ca mine. Cum spuneam, observația mea e că continența ”trezește” la viață corpul astral. Trezește dorința, îl face să vibreze, ca mai apoi să înveți cum să îl ții în frâu fără să ți-l ciunțești.

Observația nr. 2 se referă la homosexuali. Nu am întâlnit homosexuali prea des cât am stat în țară, însă de când sunt plecat prin Vest am avut mai des ocazia să întâlnesc cupluri de genul ăsta și să văd modul în care ei se manifesta unul față de celălalt. Ceea ce mi-a atras atenția era libertatea, degajarea și forța cu care își exprimau dorința și plăcerea/nevoia de a sta unul cu altul. Mă refer la asta dincolo de faptul că o făceau în public. Nu la aspectul ăsta mă refer, ci la modul în care se purtau și se îngrijeau unul de celălalt. Erau ca o pată de culoare într-o masă de oameni heterosexuali care își vedeau de rutina zilnică. Spun lucrul ăsta ca pe o simplă observație, nu ca pe o chestiune generală.

Om_de_jad: "ca mai apoi sa înveți cum să îl ții în frâu fără să ți-l ciunțești"

Cea mai mare prostie pe care poate s-o facea un om este să-și propună ”să țină în frâu corpul astral”. Întrebarea ar fi cu ce poți să ții în frâu corpul astral, iar răspunsul ar fi ”în niciun caz cu ajutorul minții”. Aici au greșit fundamental bisericile de toate tipurile, nu au înțeles deloc structura corpului astral și s-au apucat să condamne înainte să înțeleagă.

Primul lucru: viteza emoției este mult mai mare decât viteza gândirii. În concluzie, orice încercare de a educa corpul astral cu ajutorul gândirii, respectiv a educației și a moralității, va fi sortită eșecului – emoția te va lua totdeauna prin surprindere, iar gândirii o să-i rămână să observe ce se întâmplă, așa cum observă un copil cu bățul de la înghețată în mână, că i-a picat înghețata pe jos. Din acest motiv, toți oamenii care practică moralitatea ”de biserică”, toți, fără excepție, sunt niște ipocriți. Gândirea nu poate ține pasul cu simțirea, pur și simplu este mult mai lentă, fiindcă are la bază cu totul alte principii de funcționare. Gândirea este precisă, simțirea este rapidă.

Al doilea lucru: corpul astral trebuie perceput ca fiind un fel de trambulină de-aia pe care sar copiii. Când îi provoci o deformare într-o parte, musai să te aștepti la o reacție inversă din partea lui.

Altfel spus, corpul astral seamănă cu comportamentul unei capre – orice i-ai face, nu-l poți aborda cu ajutorul regulilor și al ”disciplinei”. Poți încerca să faci asta, dar la final va trebui să admiți că ai zbârcit-o din nou.

Problema este și mai complicată decât pare la prima vedere și are consecințe destul de grave. Inițial, omul își propune să fie moral, să fie decent și să nu mai facă ”de-alea care nu se fac”, apoi, zona emoțională o ia cu viteză triplă față de mintea care hotărâse acel lucru, și totul iese pe dos față de cum și-a propus omul. După care, mintea mecanică jignește zona de voință a individului, cu fraze precum ”nu ești bun de nimic, ești un gunoi, nu ești în stare să te ții de ceea ce ți-ai propus” – acesta este procesul de tip cerc vicios, care slăbește în timp voința omului, și-l transformă într-un final într-un individ bun de nimic, sau într-un prefăcut.

Haideți să gândim constructiv, situația este următoarea: avem în dotare o mașină de Formula 1, care se conduce fără volan. Ce se poate face pentru a conduce mașina... hmm, cu asta (și cu altele) se ocupă Jocul Realității.

Legat de comportamentul homosexualilor. Mă bucur că ți-a plăcut atât de mult că sunt afectuoși unii cu ceilalți, sper că ai văzut bine și că era libertate și afecțiune. Polaritatea energetică te-ar cam contrazice și ar susține că e imposibil ca ceea ce ai văzut tu, să fie afecțiune.

Continența sexuală - introducere

Om_de_jad: Discuția de astăzi va fi dificilă. Ea se referă la dezvoltarea corpurilor subtile ale practicanților continenței sexuale, sau, formulat altfel, voi încerca să arăt cine, cu cine și în ce condiții trebuie să o practice.

Majoritatea oamenilor își duc existența pe primele două corpuri, adică pe corpul fizic și pe cel eteric. Prin "a-ți trăi existența pe un corp sau altul", înțeleg a avea trăiri, dorințe și experiențe, toate aflate în limitele trasate de aceste corpuri.

Pentru că discuția pe care urmează să o purtăm este despre continența sexuală, vom lua în considerare doar lucrurile legate de aceasta. După naștere, în primii șapte ani din viață, corpul fizic al omului nu este al său în totalitate. În această perioadă, cam jumătate din zona subtilă a corpului fizic al copilului, este de fapt parte subtilă din corpul fizic al mamei. Odată cu schimbarea dinților, copilul intră cu totul în posesia corpului său fizic, iar după ce corpul fizic este luat cu totul în posesie, un proces asemănător de luare în posesie a corpului eteric, începe. Să explicăm, deci, în ce constă acest proces.

În următorii șapte ani, după intrarea în posesie totală a corpului fizic, corpul eteric al copilului este mai mult de jumătate deținut de etericul Pământului, urmând ca acest procent să scadă an de an, până pe la cincizeci la sută. Atunci când omul deține cel puțin cincizeci la sută din corpul său eteric, funcțiile de reproducere încep să lucreze. Însă omul devine pe deplin apt pentru reproducere (cu risc mai mic legat de apariția unor probleme de sănătate), abia după ce deține șaptezeci și cinci la sută din corpul său eteric sau chiar mai mult, deci aproximativ după vârsta de optsprezece ani.

Aici intervine o stagnare a funcțiilor de reproducere, pentru încă paisprezece ani, pentru ca în jurul vârstei de treizeci și patru, treizeci și cinci de ani, procentul de deținere a corpului eteric să înceapă să scadă. Pe la cincizeci de ani, corpul fizic va fi cel care începe să intre în repaos, iar noi pierdem, încetul cu încetul din procentele de "posesie" a corpului fizic. După șaiszeci și patru de ani, ceea ce vom mai primi încă de la viață, poate fi considerat bonus, pentru că după această vârstă, omul nu-și mai deține propriu zis corpul fizic.

Deci, în general, omul devine activ sexual de la paisprezece ani și începe să devină din ce în ce mai puțin activ sexual, după cincizeci de ani. Însă acest lucru nu are legătură cu erotismul autentic. La majoritatea oamenilor, erotismul apare odată cu pubertatea, ca o consecință a faptului că individul devine apt pentru reproducere, însă sunt oameni care simt dorință erotică de la trei sau patru ani, într-

un mod și de o asemenea intensitate pe care majoritatea adulților nu o vor simți niciodată. Motivul pentru care acest lucru se întâmplă, stă în faptul că erotismul uman, așa cum am afirmat în repetate rânduri, ține de corpul astral, și nu de corpul eteric.

Există, așadar, un erotism al corpului eteric, diferit de erotismul corpului astral. Să vedem acum în ce constă diferența dintre acestea, pentru că toți oamenii, de regulă, se consideră erotici, și au impresia că trăiesc aceleași lucruri.

La femei, erotismul corpului eteric se manifestă lunar, cu câteva zile înainte și după ovulație. În acea perioadă, femeile simt ceva ce am putea să numim “dorință erotică acumulată”. Înainte de această perioadă și până la ciclul menstrual, majoritatea femeilor nu mai simt, sau simt destul de vag, dorință sexuală.

La bărbați, erotismul corpului eteric se manifestă mult mai des, însă nu atât de intens ca la femei și e de scurtă durată. Erotismul corpului eteric la bărbat, îl face pe acesta să caute să ejaculeze. Sigur că ejacularea poate obținută în urma unor gesturi erotice, însă gesturile erotice nu au o existență de sine stătătoare, nu sunt un scop în sine, ci un mijloc de a obține ejacularea. După ejaculare, bărbatul intră într-o stare asemănătoare cu starea femeii aflată între perioadele fertile, deci într-o vagă senzație de excitație.

Două lucruri sunt importante aici. Primul ar fi acela că atunci când femeia se află la ovulație, ea trăiește cu mare parte din ființă “pe dincolo”, corpul ei fizic aflându-se mai degrabă ancorat în planul exterior. Acest lucru permite o retragere a femeii în ea însăși, o distanțare a ei față de corpul fizic. În acest context, la ovulație, femeia se simte mai ușoară, corpul ei fizic fiind atunci lăsat în grija Pământului. Pentru că interiorul femeii (și implicit pântecul subtil al ei), se află atunci “pe dincolo”, copilul poate fi conceput.

Al doilea lucru important de observat, este cel legat de menstruație. La menstruație, interiorul femeii se află mai aproape de planul fizic, în timp ce partea subtilă a fizicului său se află “pe dincolo”. Atunci când această răsturnare se produce (mai ales în primele două zile de menstruație), femeia poate simți o dorință sexuală intensă, generată de re poziționarea corpului astral al acesteia, în acord cu situația dată.

Femeia este o mare călătoare: într-o singură lună, sufletul ei ajunge în cel mai îndepărtat colț al galaxiei noastre, pentru ca apoi să se întoarcă în plan fizic. Dacă ne gândim că femeia face concomitent, în direcții diametral opuse, aceeași călătorie în subtil și în concret, cu partea cea mai fină (la nivel vibratoriu) a corpului său fizic, înțelegem de ce bărbații sunt fascinați (chiar și inconștient), de fizicul acesteia, capabil de o asemenea flexibilitate. Chiar dacă, din nefericire, sunt foarte puține femei capabile să simtă în ele procesul descris de mine, la nivel intuitiv, ele nu sunt străine de subiect.

La bărbați, așa cum spuneam mai sus, erotismul trăit pe corpul eteric, se referă la ejaculare. Pentru că aceasta este precedată de un orgasm scurt, bărbatul va căuta cu orice preț să-l obțină. Dar costurile energetice pentru obținerea acestui scurt orgasm, sunt foarte mari. Acesta este motivul principal al scindării voinței masculine.

Avem deci un bărbat care se excită mai des decât femeia, dar se consumă rapid prin ejaculare. Și mai avem o femeie care simte dorință sexuală câteva zile pe lună și o zi sau două, după ce se declanșează menstruația. Vă puteți explica, acum, de ce sunt oamenii în cupluri, din punct de vedere erotic, în contra-timp. Atunci când vrea el, nu poate ea, iar atunci când vrea ea, el nu poate sau poate insuficient. Aceasta este, pe scurt, drama pe care o trăiesc cuplurile care își petrec existența pe primele două corpuri și o explicație a certurilor și a despărțirilor.

Continență înseamnă, înainte de toate, cumpătare, apoi înseamnă transmutare și sublimare a energiei erotice. Continența sexuală trebuie practică doar de cei care simt dorință erotică mistuitoare, iar dorința, erotismul, țin de planul astral. În consecință, putem afirma că pentru a putea trăi experiența continenței sexuale, este necesar să avem un corp astral armonios, iar dacă nu avem așa ceva, să căutăm mijloace pentru a-l obține. Despre cum anume se poate dezvolta erotismul în corpul astral, vom vorbi începând cu data viitoare.

Interlocutor: Pe mine m-ar interesa și cum șlefuiș și lucrăm pentru a avea un corp astral armonios. Și poate și mai clar ar fi să explici diferențele dintre cele două corpuri (eteric și astral).

Om_de_jad: Într-o primă fază, e bine să avem chiar și un astral dizarmonios, numai să avem ceva de la care să pornim. La cum stau lucrurile, majoritatea oamenilor suferă de o rigiditate și de o inerție, de ți se ridică părul de pe cap.

Corpul eteric, este acel ceva care face diferența dintre ceva viu și ceva lipsit de viață. În termeni populari, i se mai spune și suflet, la propriu. Corpul eteric funcționează ca o barieră situată între corpul fizic și realitatea înconjurătoare. Această barieră eterică, nu lasă substanțele din mediul ambiant să pătrundă în corpul fizic, pentru că odată ce aceste substanțe intră în contact cu corpul fizic, apare decesul. Noi avem impresia că fizicul nostru se situează într-o lume identică cu lumea exterioară, dar de fapt nu este deloc așa - corpul nostru fizic se află în interiorul corpului eteric, fizicul extern și corpul nostru fizic, trebuie imaginate ca două felii de sandwich, carnea de la mijloc fiind corpul eteric. Atunci când introducem în corp hrană, corpul eteric o prepară și abia apoi îi dă voie să pătrundă în corpul fizic. Pentru acest lucru, există organe specifice, cu dublă funcționalitate, atât în plan fizic, cât și în plan subtil eteric. Pe acestea le denumim splină, ficat și bilă.

Corpul astral, este acel ceva care îi permite unui om să manifeste emoții, adică: să fie pătruns emoțional de un anumit gând, să manifeste emoții la vederea unei imagini și să vibreze în funcție de emoțiile pe care le are. Fie că vorbim despre emoții bune sau rele, despre imagini înălțătoare sau degradante, acel ceva care vibrează și simte, îl vom denumi corp astral. Acesta se ocupă cu mai multe lucruri, dintre care menționez pe scurt: nu ne lasă indiferenți la realitatea din exteriorul și din interiorul nostru, face posibilă empatia (să simți ceea ce simt alte ființe), este responsabil cu imaginația creatoare și cu inteligența emoțională. O altă funcție a sa este aceea că atunci când omul moare, "reține" poziția astrelor din clipa morții, pentru a asigura o reîntoarcere corespunzătoare la revenirea în noul trup.

Legat de șlefuire, există multe metode, despre unele dintre ele poate voi scrie eu, pe altele le poți găsi în diferite tratate religioase. Dat fiind faptul că atunci când vorbim despre corp astral, vorbim despre imagini - emoții - vibrații, poți presupune că metodele de "șlefuire" sunt concepute pentru a acționa în aceste trei aspecte menționate.

Interlocutor: Am câteva întrebări:

1. Care este diferența între erotismul eteric și cel astral? Care este diferența între ceea ce putem numi astral inferior și astral superior?

2. Ce înseamnă transfigurarea, transmutarea și sublimarea energiei erotice, ca etape ale practicării continenței sexuale?

3. Când folosești expresia "corpul fizic este luat în posesie" asta s-ar traduce prin: corpul sinelui ia corpul fizic în posesie? Este corectă o astfel de exprimare și înțelegere?

4. Trăirile și dorințele din planul fizic și cel eteric sunt în genere cele referitoare la supraviețuire (hrană, adăpost, siguranță) și perpetuarea speciei, nu?

Om_de_jad: Erotismul corpului eteric (nu erotismul eteric), este simțit ca o consecință a funcționării organelor de reproducere, în timp ce erotismul corpului astral poate exista independent de buna funcționare a organelor de reproducere. De aceea, un copil de trei sau patru ani, poate simți excitație intensă până la lacrimi, fără ca organele sexuale să fie active și funcționale, în sens clasic. Spun asta, pentru că poți avea orgasm la trei ani, deși organele sexuale nu pot concepe copii.

1.2. Astral inferior înseamnă dorințe și trăiri neconforme cu legile divine. Astral superior înseamnă dorințe și trăiri care se conformează legilor divine. Nu se poate discuta asta în două rânduri, doar am schițat principiul.

2.1. Transfigurarea (în tantra) este o metodă, nu o etapă. Înseamnă să cauți să vezi partea divină din celălalt.

2.2. Transmutarea și sublimarea energiei erotice reprezintă o parte a continenței sexuale. 2.2.1. Transmutarea energiei erotice se referă la deplasarea acesteia de pe centrul al doilea, pe centrul superior, prin schimbarea frecvenței de vibrație a acestei energii. La schimbarea frecvențelor de vibrație, se produce o transmutare (termen asemănător cu cel din chimie). 2.2.2. În fizică, sublimarea este fenomenul de trecere, prin încălzire, a unei substanțe din stare solidă, direct în stare de vapori (gazoasă), fără a mai trece prin starea lichidă. În tantra, sublimarea energiei erotice, se referă la procesul prin care fluidele sexuale (cu potențial creator sau nu), respectiv sperma la bărbat și secrețiile vaginale la femeie, se transformă din lichid în energie (eter), fără să treacă prin starea intermediară, respectiv cea de gaz. În acest proces, orgasmul joacă un rol de declanșator al acestei transformări.

3. Prin luare în posesie, înțeleg ca acel lucru să îți aparțină. De pildă, despre un om nebun nu se poate spune că deține propria lui minte într-o proporție foarte mare. În acest mod trebuie abordată afirmația mea.

4. În general, da, dar trebuie notat că totuși, corpul eteric, produce un tip (inferior) de dorință. Dorința corpului eteric este simțită ca un fel de căldură, furnicături, și un imbold fiziologic de a te contopi cu ființa de lângă tine (pe care, oamenii o numesc partener). Este interesant faptul că animalele simt ca și oamenii dorința sexuală a corpului eteric, și putem spune fără să greșim, că atâta timp cât erotismul nostru se află exclusiv pe planul eteric, nu suntem foarte diferiți față de animale.

Dublu Diez: Salut. Am recitit articolul tău, cu intenția de a scrie aici. Mă gândeam la următorul lucru: de când aveam 3-4 ani până pe la 10-12, educația a reușit să își pună amprenta atât de tare pe mine încât să mă treacă de la un om care vibra erotic (aveam, de pildă, vise în urma cărora mă trezeam și spuneam că eu și iubitul meu eram fericiți, însă vedeam în vis numai forme și culori din care distingeam asta), la un om care nu mai era capabil să simtă nimic. Educația primită spunea că-i rușinos să..., că e penibil să..., că ești prost dacă..., că ești nebun dacă.... Oamenii "mari" își educă pruncii în spiritul salvării lui de aceasta corvoadă a corpului astral. Într-un fel, înțeleg de ce – astralul vine cu multe probleme, cu multe încercări, cu multe experiențe de toate felurile. Însă oamenii nu se feresc de un risc pe care nu și-l pot asuma, fiindcă nu știu ce îi așteaptă; ei se feresc de o gogoriță. Unde poate începe, și când, dobândirea corpului astral?

Spui că dorințele au o perioadă de stagnare de niște ani. Dar stagnarea în sens general nu există. Când nu faci ceva bun cu ceea ce ai, ceea ce ai primit se strică. Mulți oameni își pierd dorința sexuală, unii fără să știe. Și mulți aduc în viața lor tot felul de variante care să le reîmprospăteze suflul; apar aici fetișurile, de pildă. În acest timp, corpul astral este hrănit oricum: trec prin el toate melodiile de la radio, toate reclamele de la tv și de pe panouri, milioane de imagini, de sunete,

încărcate cu vibrație joasă. Ca și câinele, pardon de comparație, corpul astral ascultă de persoana care îl hrănește. În cazul de mai sus, oricine, mai puțin tu însuși. Ce-nseamna asta pentru noi? Ce se întâmplă cu noi și cu astralul după moarte?

În altă ordine de idei, pentru mine, erotismul din eteric, așa cum îl prezinți tu și cum îl simt eu, este mult prea puțin și mult prea devotat naturii ca să fie de ajuns. Din ce ai scris tu, am învățat că femeia își poate ajuta bărbatul dacă i se dăruiește acestuia și îi permite accesul la ea. Astralul femeii este diferit de al bărbatului? Poate femeia să își dezvolte corpul astral în absența unui bărbat? Din experiențele mele, astralul bărbatului se imprimă în al femeii, atunci când ei fac dragoste. Este și asta un proces de hrănire?

Om_de_jad: Primul lucru care trebuie reținut este acela că în corpul astral nu poate pătrunde educația. Corpul astral poate fi educat, dar nu prin educație clasică. Deci orice fel de expresii de genul ”e rușinos, e murdar, ești prost dacă, ajungi în iad dacă”, nu au aproape niciun efect. Corpul astral are legea lui și face ce vrea el, este non-moral și pe alocuri chiar imoral. Dacă încerci să educi corpul astral prin metode clasice și obții o inhibare a manifestărilor, în mod sigur acela nu era corp astral. De regulă, o acțiune pe corpul astral, generează cu efect de bumerang, o acțiune fix din sens opus. Dacă încerci să-i spui corpului astral că ceva este murdar, va dori murdăria, numai să obțină satisfacție. Dacă îi spui că acel ceva e josnic, va dori degradarea. Dacă îi spui că acel ceva e demoniac, va dori să devină demon. Când rezultatul este inhibarea unor părți, vorbim despre înfundarea unor zone din corpul eteric sau chiar din corpul fizic, dar nu și despre corpul astral.

”Unde poate începe, și când, dobândirea corpului astral?”

Vorbim despre conștientizarea corpului astral, nu de o dobândire, pentru că toți îl avem deja, numai că nu-l conștientizăm, fie pentru că nu vibrează suficient cât să-și facă simțită prezența (avem un corp astral rigid, insuficient de suplu/flexibil), fie pentru că nu suntem suficient de înzestrați ca să-i simțim prezența. Concluzia vine de la sine: atunci când devenim înzestrați, începem să-l simțim. Iar prin înzestrare, înțeleg s-o luăm cu conștientizarea, de jos în sus și de sus în jos, concomitent. Devenim conștienți de corpul fizic, devenim conștienți de corpul de viață (eteric), devenim conștienți de sine. Avem metode să facem asta, le știți foarte bine de la sesiunile de lucru din grup. Nu este timp să detaliem aici, dar ca regulă generală, meditația, rugăciunea, practica yoga, ajută.

”Spui că dorințele au o perioadă de stagnare de niște ani.”

Nu m-am referit la dorințe, ci la funcțiile de reproducere. Spuneam că ele își încep activitatea când suntem cel puțin 50% posesori ai corpului eteric, că devenim apți optim pentru reproducere când deținem 75% din corpul eteric și că situația de a manifesta erotism în plan eteric, se menține constant, o perioadă.

”Din ce ai scris tu, am învățat că femeia își poate ajuta bărbatul dacă i se dăruiește acestuia și îi permite accesul la ea”

Accesul la ea și-l permite ei, nu lui. Prin faptul că se deschide față de bărbat, de fapt se deschide față de ea. Nu este o chestiune de acces, este o necesitate. Femeia care nu se deschide să fie penetrată, este întâi de toate imbecilă față de propria persoană.

”Astralul femeii este diferit de al bărbatului?”

Presupun că te referi la corpul astral, nu la astral, pentru că astralul este unul singur. Da, sunt niște diferențe între bărbați și femei, legate de structura corpului lor astral.

”Poate femeia să își dezvolte corpul astral în absența unui bărbat?”

Da, dar e mai plăcut, mai natural și mai savuros să și-l dezvolte împreună cu un bărbat.

”Din experiențele mele, astralul bărbatului se imprimă în al femeii, atunci când ei fac dragoste.”

Și inversa este valabilă. Amândoi se imprimă, unul cu celălalt.

”Este și asta un proces de hrănire?”

Nu, hrănirea este specifică corpului eteric și a corpului fizic. Când vorbim despre corpul astral, noțiunea de hrană are alt înțeles. Putem spune că este vorba despre o exersare a corpului astral, în sensul ăla în care mergi la sală și îți întinzi mușchii. Îți întinzi, nu-i hrănești.

Dublu Diez: Observ că am întrebat prost câteva lucruri. Mai insist.

Am înțeles așa : că poți deveni conștient de corpul astral acționând de jos (dinspre fizic și eteric) și de sus (dinspre sine) asupra lui; că există unele diferențe între corpul astral de femeie și cel de

bărbat (acum că discutăm despre asta, îmi dau seama că știu care sunt acelea din efectele lor în plan fizic); că în cuplu, trăind senzații și emoții, îți exersezi corpul astral.

*

Interlocutor: Salut, am și eu o nelămurire: ce pot face cuplurile, din punct de vedere erotic să nu mai fie în contratimp? În cuplu, cum își pot extinde existența și la celălalt corp?

Om_de_jad: 1. Eteric înseamnă viață (și implicit moarte), deci timp. Când ai timp, poți avea și contratimp. Astral înseamnă dincolo de timp/neafectat de timp. Concluzia o tragi singur.

2. Nu înțeleg foarte clar întrebarea, poți detalia?

Interlocutor: Am înțeles că la bărbați prin ejaculare se pierde foarte multă energie, ratându-se astfel sublimarea acestei energii. Cum este la femei? Pierde la fel femeia foarte multă energie prin orgasm? Sau cum? Se poate pierde energie prin orgasm (atât la bărbați cât și la femei)? Multumesc!

Dublu Diez: Salut! Energia nu se pierde prin orgasm, ci prin ejaculare. Relativ similar, femeia pierde energie prin, risc cu titlul asta, orgasm de proastă calitate, adică unul în care energia se scurge în jos. Dacă energia este dirijată în sus, prin atenție și pregătire specifică, energia este sublimată. În cazul femeilor, este mult mai simplu.

Nota bene: zic și eu lucrurile pe care le știu, nu încerc să substituiesc răspunsurile lui Jadu, la noi pe Sarah s-a mai scris parcă pe tema asta.

Om_de_jad: nu am de adăugat nimic la răspunsul dat de Dublu Diez.

Dublu Diez: Femeile pierd foarte multă energie (aiurea, și bărbații, dar încerc să mă țin de subiect) prin alte activități/ocupații/locuri.

În primul rând se pierde energie în gânduri nepotrivite, emoții, comportamente fără sens și altele din categoria asta. De exemplu, teama consumă multă energie. Aproape la fel de multă ca entuziasmul :D

Strict în cazul femeilor, o mare cantitate de energie se pierde la ciclu și, îmi permit să adaug de la mine (vă rog să mă corecți, este doar o observație personală) și-n perioadele intermediare - una înainte de începerea ovulației și una la un răstimp după, cred eu momente în care se investește energie mai mult în creația ovulului (și pregătirea corpului în acest sens), decât în orice altceva, motiv pentru care, în caz că nu practici yoga ori alte tehnici și nu te afli cu energia la un nivel cel puțin decent, te simți mai epuizată decât ar fi cazul. Îmi place · Răspunde · 1 · 2 septembrie la 23:12

Om_de_jad: Hai să mai adaug și eu ceva la ce a scris Dublu Diez. Pentru femei, punctul de plecare este cel în care ar trebui să lucreze cu gândurile și cu emoțiile nepotrivite, consumatoare de energie, în sensul de a le corecta. Însă, vedeți voi, noi vrem neapărat să aplicăm doar modul de acțiune masculin, adică prin voință, și după cum v-am mai spus, femeia este yin pe centrul voinței (receptivitate pe zona de voință). Așa că în încercarea de a-și corecta gândurile și emoțiile cu ajutorul voinței, o va da totdeauna în bară. Ce îți va spune societatea atunci când încerci prin voință să-ți corectezi gândurile și emoțiile și sfârșești prin a fi și mai varză decât la început? Îți va spune că nu te-ai străduit suficient și că nu ești bună de nimic... adică mai toarnă trei stropi de otravă peste problemă.

Ce se poate face? Femeia ar trebui să-și folosească voința receptivă, lăsând voința bărbatului pe care îl iubește, să se imprime în ea. Apoi, folosind voința bărbatului ei (exprimând voința bărbatului ei, absorbită), să caute să-și corecteze gândurile și emoțiile. Dar asta înseamnă din start să fie mai deșteaptă decât societatea, care îi spune că dacă nu e puternică în sens masculin, nu e bună de nimic și nu valorează nimic. Același lucru se poate face și cu centrul vital, unde femeia este iarăși yin. În timpul actului amoros, ea poate absorbi surplusul energetic vital de pe centrul vital al bărbatului ei, ajutându-l pe acesta, printre altele, la practicarea continenței sexuale. După ce absorbția de energie vitală se realizează, ea se simte mai odihnită, iar el se simte mai puțin presat de surplusul energetic. Natura ne permite să ne completăm energetic în cadrul cuplului într-un mod simplu, elegant, frumos și eficient pentru amândoi. Variante mai complicate (dar eficiente), pentru echilibrul energetic, sunt cele cu yoga.

La menstruație se pierde o cantitate mare de energie, dar nu e obligatoriu să fie așa. Dacă în timpul lunii, energia sexuală este transmutată și sublimată în timp ce femeia face dragoste, și dacă Reînnoirea bărbatul absoarbe energie sexuală de pe centrul doi al femeii (acolo unde el este yin și are nevoie de completare), sfârșeala respectivă nu mai are intensitatea obișnuită.

Încă ceva: vedeți, eu nu am pus cantitatea de energie vitală, ca o necesitate în practicarea continenței sexuale. Corpul eteric și cel fizic, atunci când adună energie mai mare sau egală cu un prag, o vor elimina într-o formă sau alta – dacă nu prin ejaculare, atunci prin menstruație sau prin explozii ori implozii emoționale (nervi, scandal, invidie, egoism, depresie). Din acest motiv, eu n-am spus în introducere că e nevoie să fii încărcat ca o baterie Varta înainte să practici continența sexuală, și am atras atenția asupra faptului că erotismul pe corpul astral este cel care trebuie avut în vedere. Sigur că dacă micul dejun este format zilnic din croissant 7 Days și Coca-Cola, șansele să-ți mai rămână energie și chef de pupat și de smotocit, se diminuează.

Interlocutor: 1. Ce înseamnă corp fizic subtil? Unde este situat în schema corpurilor subtile?

2. Ce înseamnă scindarea voinței la bărbat?

3. Trăirile din timpul orgasmului pot fi considerate parte a corpului astral?

4. Simțim un erotism, nu știm pe ce plan să-l situăm. Pentru a ști că e vorba despre erotism pe planul astral, nu este necesar mai întâi să ne simțim la modul conștient corpul astral?

5. Un cuplu ține post și în perioada aceasta practică abstenența (sexuală). Este vorba despre un post mai lung...după ce se încheie, cei doi au șansa să simtă erotism pe plan astral?

Om_de_jad: 1. Eu am folosit termenul de ”parte subtilă a corpului fizic”, nu cea de corp fizic subtil. Dacă spunem ”corp fizic subtil”, am putea deduce în mod greșit, că dispunem de două corpuri fizice. Când m-am referit la femeie, am spus ”partea cea mai fină (la nivel vibratoriu) a corpului său fizic”. Este de presupus faptul că fizicul omului are și o parte subtilă; aceasta este zona corpului fizic, aflată la intersecția cu zona corpului eteric.

2. Scindarea voinței la bărbat, în contextul de mai sus, se referă la acel moment în care bărbatul își anulează decizia de a nu ejacula, din motive imposibil de explicat în termeni logici. Dacă femeia vrea neapărat să producă ejacularea la bărbat, o poate face în câteva secunde, moment în care bărbatul poate explica în termeni rezonabili, de ce n-a rezistat tentației. Însă dacă el însuși se hotărăște să nu ejaculeze, femeia îl sprijină în acest sens și totuși ejaculează, apare ceva pe care l-am putea denumi scindarea voinței. Nu există niciun motiv concret, logic, rezonabil, pentru care te hotărăști să nu ejaculezi, și totuși ejaculezi. Bărbatul a luat decizia de a nu ejacula, și totuși o face, fără ca femeia să fi dorit în mod deosebit ca acest lucru să se întâmple. Atunci când femeia dorește ejacularea, bărbatul poate avea o scuză, pentru că femeia, dacă vrea, are puterea conferită de natură, să o provoace într-o singură clipă.

3. Da. Orgasmul se produce (mă rog, ar trebui să se producă), pe corpul astral. În anumite situații extreme (consum de antidepressive, stare de depresie, traumatisme fizice), orgasmul se poate produce doar pe corpul eteric. Atunci, orgasmul se ”tocește” foarte tare și bărbatul simte doar ejacularea. Senzația este aproape identică cu cea de urinare. Ca o regulă generală, cu cât bărbatul ejaculează mai des, cu atât orgasmul lui este trăit mai aproape de corpul eteric, deci la o calitate inferioară.

4. De fapt, este invers. Trăirea orgasmului te pune în contact cu corpul astral – chiar și oamenii fără pregătire în acest gen de practică, au momentul lor magic, în care își simt cumva corpul astral. Cu cât actul erotic este trăit mai intens, este mai bogat în emoție, imagine și vibrație, cu atât corpul astral se conturează și se revelează mai bine. La început, acesta nu este simțit ca un corp, ci ca o perdea de emoții care te învăluie. Ulterior, pe măsură ce vibrațiile încep să fie simțite, apar și

imaginile, urmând ca întregul ansamblu să fie simțit ca un alt corp aflat în posesia noastră - exact așa cum ne simțim corpul fizic.

5. Da, ai intuit bine, în general, abținerea autoimpusă (sper că nu e un pleonasm), ajută la intensificarea vibrațiilor pe corpul astral. Nu e obligatoriu, dar șansele ca acesta să fie mai viguros după o perioadă de abținere cresc. Masturbarea produce efect aproape invers și din acest motiv, partidul comunist îi îndeamnă pe oameni să o practice, considerând-o ”ceva firesc”.

Interlocutor: Bună. Am și eu niște întrebări:

1. Dacă sufletul femeii călătorește 'dincolo' ca să poată fi conceput copilul, care este motivul pentru care partea subtilă a corpului fizic călătorește 'dincolo' la menstruație?

Cum influențează aceste călătorii corpul astral?

2. Spuneai în articolele anterioare despre faptul că femeia absoarbe ca un burete informația din jurul ei. Cu ce corp face asta și prin ce metode își poate dezvolta capacitatea de a filtra aceste informații?

Dublu Diez: 1. Partea subtilă nu călătorește, ea este "dincolo" prin definiție. Călătoria o face sufletul femeii, numai că în momentul în care el se deplasează, ceva trebuie să îi contrabalanseze greutatea. (Așa văd eu.)

2. Din ce pot să îmi dau seama, absorbția respectivă se face la nivel subtil, pe toate cele trei corpuri. Fenomenul arată cam ca un vacuum. Filtrarea informațiilor se face și prin educație corectă (să nu iei contact cu informație proastă, cu oameni îndoielnici, cu idei tâmpite etc) dar și prin sprijinul bărbatului, care poate crea el o protecție și un sistem de curățare în acest sens. Fiindcă, la urma urmei, nu mereu e nevoie să te ferești, ca să nu te imbibă, important e ce faci cu ceea ce ai în tine, cum folosești cele cu care te-ai imbibat și cum cureți după.

Om_de_jad: Câteva adăugări la cele scrise de Dublu Diez:

1. Partea subtilă a corpului fizic chiar ajunge pe ”dincolo”, scopul fiind reținerea. Ceea ce se întâmplă într-o lună în interiorul femeii, este asemănător cu ceea ce se întâmplă într-un an cu anotimpurile. Reînnoirea părții subtile a corpului fizic nu poate fi făcută în plan fizic – la menstruație, partea subtilă a corpului fizic merge către origini (Saturn), pentru a-și recăpăta forțele. În timpul menstruației, sufletul femeii se află în plan fizic, asistând la reînnoirea ”părții grosiere” a corpului fizic. După fiecare menstruație, încetul cu încetul, în femeie vine primăvara.

2. Nu am nimic de adăugat față de ce s-a scris deja.

Vedeți, femeia și bărbatul sunt ființe complexe și foarte diferite. Partidul comunist urăște intens aceste diferențe, considerându-le urâte și chiar nocive – din acest motiv, pledează pentru

uniformizare și chiar inversare de gen. Firește, în timpul ăsta, gura lor comunistă este plină cu cuvinte de genul "diversitate".

Interlocutor: Te rog să reformulezi ca să priceapă și una ca mine care nu este doamnă și nici atât de deșteaptă ca doamnele, acest pasaj: 'Femeia ar trebui să-și folosească voința receptivă, lăsând voința bărbatului pe care îl iubește, să se imprime în ea.'

Om_de_jad: Sigur că răspund și îți mulțumesc pentru întrebare. De altfel, puteam începe direct cu întrebarea asta și n-ar mai fi fost nevoie de atâta vorbărie pe lângă subiect. Dar înainte să răspund eu, invit doamnele să-și spună părerea.

Dublu Diez: Orice femeie care s-a observat puțin, poate remarca faptul că are o stare receptivă, o stare emisivă și o stare de impenetrabilitate, o stare rigidă, în raport erotic. Sunt momente în care îți place un tip și începi să "emiți" asta. Sunt momente când un tip te atinge și ceva în tine se ferește sau invers, captează. Starea asta de vortex, încercarea de a trage în tine ceva ce vine dinspre un bărbat o numim receptivitate. Ca și sexualitatea, voința are o stare emisivă și una receptivă. Ca femeie, poți dobândi o voință emisivă, dacă îți pervertești centrul 3. Deci, acționând la acest nivel ca un bărbat. Varianta propusă de Jadu presupune folosirea centrului 3 în mod corect, dar cu rezultate la fel de eficiente în exterior. Deci este vorba despre posibilitatea femeii de a se descurca în exterior, prin bărbatul ei, fără să fie nevoie să se malformeze.

Om_de_jad: Pentru a înțelege mai bine, să ne gândim puțin la receptivitatea bărbatului pe centrul sexual. Din punct de vedere sexual, bărbatul este maleabil, influențabil, femeia putând face acolo intervenții. Prin asta nu spun că bărbatul nu-și poate controla pornirile sexuale, spun că șeful stabilit de natură pe zona sexuală este femeia. Știind că este vulnerabil, bărbatul caută la femeia lui protecție pe zona sexuală. Dacă femeia e deșteaptă și știe cum să-i ofere protecție pe centrul sexual, bărbatul nu va fi prea interesat să țopăie de la o femeie la alta. Acum, că femeile aproape n-au habar ce înseamnă să-și protejeze bărbații pe zona sexuală, sau că le doare în cot să se ocupe de această problemă, e cu totul altceva. Ca să se poată proteja pe zona sexuală, bărbatul a inventat reguli: cum să te îmbraci, cum să te porți, cât anume și ce porțiuni din corp ai voie să lași la vedere ș.a.m.d. Femeia nu are nevoie de astfel de reguli în ceea ce îi privește pe bărbați, însă ei, pentru protecție, au stabilit niște norme de comportament sexual în societate, pentru femei, nu pentru ei, tocmai ca să se poată proteja. Bune, rele, atât i-a dus pe ei capul, eu doar am explicat cum au apărut aceste reguli.

Pe centrul voinței, femeia este receptivă. Asta înseamnă că femeia caută sprijin/protecție pe zona de voință, într-un mod similar cu cel în care bărbatul caută protecție pe zona sexuală. Impregnarea cu voința bărbatului trebuie privită într-un mod asemănător cu acela în care un bărbat "se îmbibă" cu sexualitatea femeii lui, pentru a nu mai fi tentat/agresat/slab în fața femeilor cu care chiar n-are nicio

treabă și pe care nu le vrea. Femeilor le vine greu să acționeze în exterior, pentru că ele nu dispun de același mecanism intern de acțiune, ca bărbații. Multe femei, de exemplu, ca să se poată motiva, au nevoie să se simtă bine în pielea lor, lucru care e irelevant pentru un bărbat. Pentru bărbat, să-ți exprimi voința, nu are legătură cu felul în care te simți sau felul în care arăți, decât poate în foarte mică măsură. Însă voința bărbatului, absorbită/imprimată în femeie, poate fi folosită de aceasta pentru a acționa nu doar cu precizie, ci și cu împăcare de sine, în exterior. Altfel, femeia care face ”ca un bărbat” când acționează, n-o să fie niciodată sigură dacă ceea ce a făcut este bine sau este corect. Ca să scape de corvoada asta, femeile care ”fac” în plan fizic, își astupă temerile - mai devreme sau mai târziu, consecințele acestor acțiuni se văd sub forma unor boli. Deci nu vorbim despre asuprire, despre conducători și conduși, despre ”a urma din frică” ș.a.m.d. Secretul este următorul: doar o ființă sigură pe identitatea ei poate urma o altă ființă asumat, fără remușcări și fără dubii. Cine nu poate urma pe altul din proprie inițiativă, deci fără a fi constrâns, n-o face de teamă să nu-și piardă forma interioară. Cine urmează din frică, de fapt nu urmează, se preface că urmează.

Ortodoxia

Om_de_jad: Ține minte, dacă ești de român și vorbești de rău ortodoxia, nu hulești doar pe tac-tu și pe mă-ta, îi hulești pe bunicii și pe străbunicii tăi!

Din cauza circumstanțelor, eu nu am avut norocul să mă număr printre adepții religiei creștin ortodoxe, însă sunt român și românii nu pot (și nu se cuvine) să fie despărțiți de ortodoxie. România s-a construit în jurul creștinismului ortodox și din acest motiv, ortodoxia nu poate fi doar o opțiune pentru noi, dacă ne numim români.

Pentru români, ortodoxia creștină este ceea ce e iudaismul pentru iudei, în sensul că la aceste două popoare, se pierde linia care desparte poporul de religia lui. Dacă distrugi religia iudaică, distrugi evreii, iar dacă distrugi ortodoxia creștină, distrugi românii. Prin asta nu spun că românii au inventat ortodoxia, dimpotrivă, spun că ortodoxia este cea care i-a inventat pe români. Gândeți înaintea de a arunca cu venin!

Nu îți place ce face B.O.R? Prea bine, luptă cât poți tu și cu ce mijloace consideri de cuviință, ca să-i înlocuim pe preoții spurcați, cu preoți curați, dar nu mai vorbi de rău pe mă-ta și pe tac-tu, pe bunicii tăi, pe străbunici și pe alții ca ei, care au murit ca să ai tu ce vinde pe doi lei la ”stăpânii vremii”!

Fragment din Levitic

Om_de_jad: "Părinții dorm pe ei, în timp ce partidul comunist are grijă ca toate legile lui Moise să fie încălcate de către cei care, în viziunea lor, nu sunt oameni. Cam toate cele pe care le găsiți mai jos, plus altele și mai grozave, le puteți vedea deja prezentate ca fiind normale, în filmele de la "holly"wood și de ce nu, în desenele animate pentru copii, inventate de zdreanța de walt disney. Partidul comunist are grijă să îndemne și pe cel mic, și pe cel adult, dar și pe bătrân, să încalce legile "lui Moise" (cu ghilimele că n-are copyright pe ele). Luați rînd cu rînd și vedeți câte dintre acestea au ajuns deja în tv-urile voastre prin intermediul filmelor, prezentate ca fiind lucruri cât se poate de firești).

Leviticul - cartea a treia a lui Moise, Capitolul 20

13. De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este.

14. Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.

15. Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să uciideți dobitocul.

16. Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.

17. De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor.

18. Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sîngelui ei și ea și-a descoperit curgerea sîngelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor.

19. Goliciunea surorii mamei tale și a surorii tatălui tău să n-o descoperi, că unul ca acela își dezgolește trupul rudei sale și-și vor purta păcatul amândoi.

20. Cel ce se va culca cu mătușa sa descoperă goliciunea unchiului său; să-și poarte amândoi păcatul și fără copii să moară."

Interlocutor: [întrebare ștearsă ulterior]

Om_de_jad: O să încerc să vă răspund (deși ideal ar fi fost să vă răspundă Moise), deși va fi dificil, pentru că în zilele noastre, normele legate de morală sunt cu mult diferite de cele de atunci, nu doar din cauza partidului comunist, ci și din alte motive pe care nu le pot menționa acum.

În zilele acelea în care Moise ne aducea Legea, erau evrei care își dădeau copiii spre sacrificare către un demon canaanean, pe nume Moloch. Printre altele, Moise a transmis poporului său mesajul primit de la Yahweh, care interzicea evreilor să-și mai lase copiii să fie uciși în numele lui Moloch.

În zilele noastre, din cauza faptului că oamenii nu dispun de clarvedere și mai ales din cauza doctrinei partidului comunist, oamenii sunt îndemnați să considere că animalele sunt mai umane decât sunt de fapt și că oamenii sunt mai animale decât sunt în realitate. Astfel, va fi foarte dificil să explic la modul credibil, de ce sacrificau evreii animale către Yahweh, pentru că mintea comunistă a omului actual va interveni și va spune că a sacrifica un animal în numele unei deități, este ceva greșit, barbar și de neacceptat.

În continuare, în încercarea de a vă răspunde la întrebare, ar trebui să fac apel la un lucru pe care oamenii din ziua de astăzi îl cunosc mult prea puțin, sau oricum, mult mai puțin decât ar fi de bun simț să-l cunoască. Acest lucru se referă la energia subtilă a ființelor și la transferul acesteia de la o ființă la alta în cadrul unei interacțiuni (în cazul de față, vorbim de o interacțiune de natură erotică). În concluzie, atunci când un om se coboară dpdv energetic la nivelul de animal, astfel încât simte dorința de a se combina cu un acesta, un transfer de energie de natură semi-umană este făcut de la omul perturbat energetic, către animal. Animalul în sine nu va fi perturbat de acest transfer energetic incorect și nefericit, dar sufletul care se află în spatele rasei respective de animale, va fi întinat de acest gest. În consecință, Moise transmite în mod corect și de bun simț, mesajul de la Yahweh, și spune că animalul trebuie să fie sacrificat. Acest lucru se va face în semn de respect pentru ființa care se află în spatele animalului (eul de rasă al animalului). În situația în care răspunsul pe care vi l-am dat nu vă este de folos, îmi cer scuze, cu precizarea că este singurul răspuns care poate fi dat în acest context.

Spui așa, citez: „după acest raționament, ar trebui să ucidem și victimele care sunt oameni, ale violurilor, pentru întinarea... curățeniei arborelui genealogic”. Dacă victima unui viol (om) ar fi ucisă, ar fi complet inutil, dat fiind faptul că omul are capacitatea să se curețe singur de o astfel de experiență (prin rugăciune, meditație, introspecție etc), în timp ce animalul nu poate face aceasta. Discuția este dificilă, nici evreii nu respectă Leviticul în totalitate. Acest lucru nu înseamnă că Legea lui Moise nu se aplică în zilele noastre.

Femeia-copil, victimă a experimentelor sociale

Om_de_jad: În urmă cu mai mulți ani, v-am vorbit despre relațiile de creștere și despre relațiile de stagnare. V-am spus atunci care sunt acelea și le-am descris pe scurt pe fiecare în parte. Materialele despre care vorbesc, au fost publicate la vremea respectivă pe pagina de neotantra, iar ulterior, au fost republicate pe pagina grupului nostru de jucători (<http://www.joculrealității.com>). Vă spuneam atunci că una dintre tipurile de relații greșite (sau de stagnare), este relația de tip tată-fiică. Despre tipul de cuplu tată-fiică voi vorbi acum, pentru că este la modă în ziua de azi, ca parte componentă a unui experiment social pe care îl voi expune detaliat, în cele ce urmează.

Să spunem din nou ce este aceea o relație de creștere în cuplu. Neotantra susține că o relație de creștere este aceea la finalul căreia omul este mai armonios dezvoltat decât era înainte să înceapă acea relație. Pe cealaltă parte, avem relația de stagnare, în care omul rămâne exact cum era înainte să intre în acea relație și relația de involuție, aceea în care omul iese mai schilodit (psihic, fizic sau emoțional), decât era inițial.

Această abordare neotantrică a cuplului, denumită simbolic ”relație de creștere”, presupune din start o asumare a interacțiunii umane și o abordare deopotrivă afectiv-constructivă și pragmatică. Oamenii nu se însoțesc doar cu scopul de a se distra și de a se simți bine, ci și cu scopul de a evolua împreună în cadrul cuplului pe care îl formează. Discuțiile anterioare purtate de mine, cele legate de regnuri și erotism uman, pot ajuta la înțelegerea planului subtil al ideilor vehiculate aici.

Vedeți dumneavoastră, scopul pentru care neotantra studiază aceste tipuri de relații, este următorul: doar o relație de creștere poate funcționa - este singura noastră posibilitate de evoluție în cadrul cuplului. Relațiile de stagnare intră în mod inevitabil sub incidența unor forțe ale naturii, care conduc într-un final la destrămarea cuplului, în timp ce relațiile de involuție, pe lângă faptul că sunt nocive, creează nu doar probleme emoționale, ci și probleme sociale (copii abandonați sau chinuiți din inconștiență, probleme cu societatea, derapaje emoționale grave, boli psihice).

Societatea umană este mereu un experiment, iar relațiile de cuplu nu fac excepție de la regulă. În încercarea de a obține echilibrul interior, oamenii se conformează unor tipare sociale, nu doar pentru că sunt la îndemână ci și pentru că astfel se simt în siguranță, protejați de scutul social conferit de conformism. Neotantra nu este nici conformistă și nici nonconformistă, nici morală, nici imorală. Am putea spune că moralitatea, în neotantra, înseamnă ”în conformitate cu dimensiunea interioară umană și în acord cu universul”.

Însă discuția de astăzi nu este atât despre neotantra, cât despre experimentul social la care este supusă femeia astăzi. Acțiunea în sine nu este una neobișnuită: experimente legate de rolul femeii în cuplu, au fost făcute din antichitate - combinări, aranjamente și permutări, în scopul de a adapta oamenii la necesitățile sociale, însă ultimii trei sute de ani de "iluminism", au făcut modificări importante în abordarea problematicii de cuplu, ale căror rezultate le vedem astăzi și despre care merită să vorbim.

Așa cum spuneam în introducere, totdeauna trebuie să evaluăm corectitudinea acțiunilor noastre, în funcție de rezultatele pe care le obținem. Femeia de azi este mai liniștită și mai fericită decât femeia de ieri? Avem curajul să spunem sincer ce mergea bine și ce mergea prost în lumea veche? Avem curajul să recunoaștem că lucrurile din ziua de azi nu merg atât de bine precum am avea pretenția? Avem tăria să facem o listă cu ce era bun și ce era rău atunci, ce este bun și ce este rău acum, și să construim împreună, pe baza acestor informații cumulate, un drum care să fie adaptat la nevoile noastre de astăzi? Dar ale noastre, ale oamenilor, nu ale celor care ne oferă șabloane de gândire.

Pentru că, după cum vedeți, femeia a trecut în ultimii trei sute de ani, prin multe experimente sociale care s-au răsfrânt asupra ei și asupra cuplului. Prin definiție, femeia are o relație cu lumea exterioară de așa manieră că se simte confortabil în interior doar după ce reușește să se adapteze la exterior (să se pună în acord cu societatea în care trăiește). La cum au stat lucrurile în ultimii trei sute de ani, femeia a avut timp de orice altceva, mai puțin să-și găsească locul și să dezvolte înăi de toate o relație între interiorul ei și mediul ambiant. Acest lucru, vă rog să rețineți, s-a dorit și face parte din planul de distrugere, de degradare și de pervertire a ceea ce înseamnă de fapt feminitate. Ceea ce vedem în ziua de azi când ne uităm la cupluri, este o femeie debusolată și un bărbat din ce în ce mai nepăsător. Ca feminist autentic (probabil singurul), voi arăta cum de a ajuns femeia să fie debusolată. Și poate că vom vorbi, într-o altă zi, cum a ajuns bărbatul să fie nepăsător, deși vă veți da seama cu ușurință cum s-a ajuns la asta, citind lucrurile expuse aici.

Pentru aceasta, va trebui să observăm întâi cum a fost femeia obligată în numai trei sute de ani, să se transforme din gospodină, în "mamă eroină, născătoare performantă și tractoristă", idealul feminin al făuritoarei comunismului marxist, pentru a se redefini de curând în femeia corporatistă, veșnic nevrotică și răutăcioasă, care își pedepsește trupul și își chinuie sufletul, în numele unui ideal al socialismului globalist.

Femeia din zilele noastre se consideră independentă, însă independența femeii este doar o nouă jucărie concepută tot de niște bărbați, servită spre utilizare maselor. Femeia de astăzi este mai independentă față de bărbatul ei și aproape total dependentă de ideile egalitarist-socialist-corporatiste, de asemenea, elaborate tot de bărbați. Da, "femeia independentă", este o creație a

bărbaților, parte dintr-o doctrină folositoare societății de astăzi – atât și nimic mai mult, un calcul economic sec. Pe femei nu le întrebă niciodată nimeni de câtă dependență și de câtă independență au nevoie, li se îndeasă pe gât doctrina de partid. Doar că rezultatele acestei doctrine aplicate orbește, lasă victime în primul rând printre femei, fiindcă pe măsură ce femeile devin mai ”independente”, bărbații devin tot mai nepăsători – evident, despre această parte a doua, nu mai vorbește nimeni.

Aceiași bărbați care erau gata să arunce în temniță femeile ”neascultătoare”, sunt acum gata să pună la zid femeile care nu se conformează doctrinei socialiste, care susține obsesiv această idee că doar o femeie cu carieră, cu copil crescut de bună și cu un soț docil poate fi fericită. Dar pe femei le-a întrebat cineva, vreodată, ce vor? Dar, asta mi se pare cu adevărat grav: dacă sunt întrebate, femeile sunt în stare să spună ce vor?

Tot ceea ce numiți a fi libertate, este îndoctrinare. Feminismul este doar o invenție a bărbaților care s-au plictisit de femeile docile și acum ”vor pe invers”. Așa-numita libertate în plan social a femeilor, este invenția bărbaților care s-au plictisit de femeile ”de casă”, din societatea veche. Situația este disperată, femeile cad totdeauna victime ale gândirii unui individ sau a altuia, totdeauna bărbat. Dumneavoastră puteți observa cu ușurință: astăzi nu asistăm la o societate în care femeile sunt libere, asistăm la o societate construită după ceea ce considera Marx că ar trebui să fie femeile în comunism. Ceea ce avem azi, este o societate în care drepturile femeilor nu mai sunt inspirate de Biblie, ci de Marx. Dacă ne este permis să explicăm situația aceasta sub forma unei glume, am putea spune că Ițic a fost înlocuit cu Ștrul.

O femeie inteligentă ar putea să-și pună problema cum se poate ieși din acest cerc vicios și dacă ar fi și mai inteligentă, și-ar da seama că din acest cerc vicios o poate scoate doar bărbatul ei (nu bărbații în general și nu Marx, Mao sau Hitler). Nu discut acum despre imposibilitatea ca într-un univers care abundă de dependență (planetele depind unele de celelalte, galaxiile sunt interconectate prin miliarde de fire energetice invizibile), femeia ar putea să fie singura ființă independentă. Asta ar fi cu adevărat o grozăvie, pentru că nimeni, nici femeia și nici bărbatul nu pot scăpa de dependență, viața însăși însemnând dependență. De asemenea, este deplorabil să constatăm că într-o lume în care omenirea ar trebui să se concentreze pe rezolvarea unor probleme reale, femeile sunt îndemnate să considere că unica problemă a lor sunt bărbații cu care împart același pat. Este trist cum toată energia de care femeile dispun, este canalizată către distrugerea propriei bunăstări. Cum s-ar spune, să-ți tai singur craca de sub picioare.

Ca femeie, trebuie să vezi nu doar cum ai fost condiționată în trecut, trebuie să vezi cum ești condiționată chiar astăzi. Dacă te năștea acum trei sute de ani, ți se spunea că ești proprietatea bărbatului tău și că scopul pentru care te-a conceput Dumnezeu, este acela de a-ți face soțul fericit și de a-i purta copiii în pânțece. În acele vremuri, și soțul tău ar fi avut obligația de a munci pentru a-și

întreține familia, în caz contrar, ar fi fost blamat de societate și considerat puturos, netrebnic și nedemn de a fi recunoscut ca bărbat.

Ulterior, partidul socialist și-a dat seama că are nevoie de mai mulți bani pentru a-și pune planurile în acțiune, iar acești bani ar fi putut veni doar dintr-o creștere a taxelor și a impozitelor. Pentru că nu puteau impozita oamenii mai mult, considerând pe bună dreptate că acest lucru ar fi condus la tulburări sociale, partidul a hotărât să trimită femeile la muncă, dublându-și astfel încasările. Nu a fost doar un simplu calcul matematic, ci și un calcul cinic, dacă luăm în considerare ce s-a întâmplat cu copiii. Evident că n-au spus ”vrem să modificăm legile, astfel încât jumătate din planetă, care acum nu este impozitată, să cotizeze la buget”, au spus că susțin dreptul egal la muncă, acuzând subtil femeile din trecut că ar fi stat degeaba toată ziua. Acești bărbați au știut ce fac, și-au dat seama că dacă reușesc să facă femeia să se simtă vinovată că este întreținută de soțul ei, o vor putea pune nu doar să cotizeze la partid, dar o vor și convinge că îndeplinește o sarcină măreață și eliberatoare. În spatele indivizilor care susțin salarii egale pentru bărbați și femei, se află mici comuniști, cărora puțin le pasă cât câștigă femeile. Acești indivizi, aceste goarne de partid, sunt trimiși să facă muncă de propagandă pentru șefii lor, frustrați că pierd un procent grăsuț din taxele pe care le-ar putea aplica pe salariile femeilor, mai mici în acest moment decât cele ale bărbaților. Ca de obicei, calcule economice, nimic mai mult.

În plan afectiv, relațiile oamenilor s-au deteriorat mult. În spate se află, printre altele, acest calcul economic: dacă familia este destrămată, vom avea doi consumatori în loc de unul singur. În familie este folosită o singură mașină de spălat, un singur frigider etc, dar dacă reușesc să-i despartă pe cei doi, fiecare va avea mașina lui de spălat, frigiderul lui, autoturismul lui și așa mai departe. Statistici, cifre și dragoste de bani.

Cui îi pasă, așadar, de liniștea femeii? Nimănu. Pentru lupii deghizați în oi, femeile sunt considerate masă de manevră, ca și bărbații, de altfel, și mai nou copiii, care devin parte componentă a unor calcule și a unor planuri economice. Totul, evident, este învelit în staniol și prezentat sub forma unor minciuni marxiste, de tipul ”independentă, libertate, stabilitate”. Mai țineți minte ”lupta pentru pace”? Cei inteligenți râdeau de expresie, dar mulți, foarte mulți, au luat-o în serios. În spatele acestor lozinci sunt aceiași indivizi, bolșevici care acum își rotunjesc buzele și mimează socialismul globalist.

În acest context, femeia-copil joacă un rol important, deoarece conduce cuplul în mod sigur către destrămare și involuție. Iar un om debusolat poate fi folosit ușor drept unealtă – este suficient să-i spui ce să facă și te va urma, chiar dacă singurul tău argument care nu poate fi justificat prin argumentație, va fi acela că îl vei vindeca de boala care îl macină.

Așadar, ce este femeia-copil? Femeia-copil este femeia care se căsătorește pentru a scăpa de tirania tatălui biologic, scopul fiind acela de a-și reface copilăria pierdută, împreună cu soțul. Atât: simplu, uscat, pervertit. Acest model de a concepe cuplul este conturat bine de către partidul comunist, iar fetele tinere sunt îndemnate să-l adopte de mici, chiar dacă este un model nenatural și nociv, și care menține femeia într-o prostie continuă și în incapacitatea de a se redresa psihic.

Voi prezenta, așadar, modul în care vede femeia-copil relația cu bărbatul ei, sub forma unei liste. De regulă, citim articole despre bărbatul-copil, dar nu și despre femeia-copil. Consider că o astfel de listă este foarte utilă, fiindcă ajută la înlăturarea confuziei.

- femeia-copil își numește iubitul sau soțul ”partener”. În felul acesta, se poate manifesta în cadrul cuplului într-un mod nu doar neiubitor ci și iresponsabil, pentru că puține lucruri pe care i le poți face unui partener (de afaceri, de exemplu), i le-ai putea face iubitului tău. Ceea ce ar putea fi etic să faci unui partener, n-ar mai fi atât de etic să-i faci iubitului tău.

- femeia-copil consideră că ”partenerul” ei este în totalitate responsabil pentru fericirea ei. Așa cum ești nemulțumit de furnizorul de cablu sau de telefonie mobilă. Tu nu trebuie să faci nimic pentru ca telefonul să-ți meargă, tot ce trebuie să faci e să fii în parteneriat cu firma respectivă și ”să lași firma să lucreze”. Nu lucrează cum trebuie, te declari nemulțumit și cauți altă firmă care să-și facă treaba mai bine. Acest mod de abordare a relațiilor este unul nociv pentru femeie, conducând-o încetul cu încetul către degradare.

- femeia-copil vrea ca ”partenerul” ei să fie perfect, iar dacă acesta nu este perfect, consideră că nu trebuie să facă nimic până nu apare omul perfect, că relația pe care o are, din start este una ratată și că trebuie să renunțe la ea, neluând în calcul faptul că omul trebuie să se perfecționeze, indiferent de context și de situație.

- femeia-copil vrea ca ”partenerul” ei să repare toate erorile și greșelile făcute de tatăl ei în relația pe care acesta a avut-o cu ea, uitând că cel cu care trăiește este un om, nu o mașinărie de îndeplinit vise, și că acel om nu este nici măcar tatăl ei.

- femeia-copil consideră că este imoral să se culce cu ”partenerul” ei. Confundând bărbatul ei cu tatăl ei, este cât se poate de firesc să nu-l dorească. Oare ce femeie normală ar vrea să se culce cu tatăl ei?

- fetelor le plac băieții, nu bărbații. De aceea, femeia-copil va insista pe ideea că ”toți bărbații sunt niște copii”, pentru păstrarea sentimentului de siguranță.

- femeia-copil vrea să fie independentă de ”partenerul” ei, la fel cum și-a dorit toată viața să scape de autoritatea exercitată de tatăl ei. Repetă scenariul de acasă, de data aceasta ca adult care vrea să se simtă puternic și dorește, cu orice preț, să-și învingă temerile. Uneori, autoritatea unei alte persoane, fie ea părinte, duhovnic, prieten, nu neapărat soț, îți poate fi folositoare - autoritatea nu

este, prin definiție, ceva greșit. Înainte să te opui ca bezmeticul oricărei forme de autoritate, vezi ce anume vrea să ți se transmită prin atitudinea respectivă și dacă nu cumva această interacțiune îți este, de fapt, benefică. Un om puternic nu se sperie de alt om puternic, dimpotrivă. Doar un copil se sperie de bau-baul de sub pat.

- femeia-copil vrea să fie totdeauna înțeleasă, dar nu dorește niciodată ”să înțeleagă”.

- femeia-copil consideră că ”partenerul” ei are abilitatea de a-i citi gândurile. Asta înseamnă că niciodată nu va spune ce își dorește, va face doar nazuri că gândurile nu i-au fost citite, convinsă fiind că ”băiatul [și nu bărbatul] care o iubește”, îi citește totdeauna gândurile și știe dinainte ceea ce nici ea nu știe că vrea sau că nu vrea.

- femeia-copil cere tot timpul sprijin, dar niciodată nu oferă acest lucru.

- femeia-copil are ”stări” și ”dispoziții” și în funcție de aceste stări vede în jur o ființă umană sau un obiect.

- femeia-copil nu se poate evalua corect, nu își dă seama cu exactitate cât este de proastă sau de deșteaptă, cât este de pricepută sau de nepricepută. Se ghidează după semnele primite de la ceilalți, motiv pentru care este adesea păcălită de persoane care au diverse interese.

- femeia-copil consideră că este specială, deosebită, și are pretenția să fie tratată ca atare, dar nu poate indica zece lucruri care o fac specială/deosebită de celelalte femei.

- femeia-copil are nevoie de spațiu doar pentru ea, spațiu pe care nu-l poate sub nicio formă împărți cu ”partenerul”. Egoismul său infantil pur și simplu nu permite acest lucru: vrea să facă omul de lângă ea să apară și să dispară, în funcție de nevoia de moment.

- femeia-copil are viziuni înguste legate de bărbați, pe care îi consideră ba supraoameni, capabili să învingă orice obstacol, ba incapabili și buni de nimic, atunci când nu reușesc să se conformeze așteptărilor lor.

- femeia-copil se consideră zeiță, nu femeie. Este greu de explicat termenul de ”zeiță”, în acest context.

- atunci când femeia-copil își dorește sex, consideră că ”partenerul” este obligat să se culce cu ea, având pretenția ca partida de amor să fie perfectă. Chiar dacă cu o oră în urmă sau cu o zi în urmă s-a purtat urât cu ”partenerul”, ea consideră că acesta trebuie să facă abstracție de grosolăniile ei de zi cu zi și să fie galant, tandru și pasional, la comandă.

- femeia-copil își pune totdeauna problema cât de mult se conformează celălalt dorințelor ei și niciodată cât de mult se conformează ea dorințelor celuilalt.

- femeia-copil are impresia că este responsabilă și că le știe pe toate. Uneori, aceasta dispune de o educație bună (a făcut una sau două facultăți), scrie și se exprimă corect în limba maternă, dar din punctul de vedere al coerenței emoționale, se situează la nivelul unui copil de 4 sau 5 ani.

- femeia-copil nu poate evalua corect situațiile de viață în care se bagă. Începe un lucru prost gândit, iar apoi, când iese invers față de cum își propusese, nu recunoaște unde a greșit. Femeia-copil nu învață din greșeli, reacționează totdeauna la impuls și este mândră de acest lucru, considerându-l ceva ce ține de feminitate.

- femeia-copil nu consideră că trebuie să fie rezonabilă. Deși în teorie susține că dispune de inteligență, atunci când emoțiile ei trec de un anumit nivel și când iritarea crește, nu se poate face apel la inteligența ei pentru o evaluare corectă a situației în care se află.

- femeia-copil are memorie scurtă. Dacă a greșit undeva, uită că a greșit.

- femeia-copil nu știe ce vrea, dar nici nu acceptă să i se spună ce să facă.

- femeia-copil vrea să dovedească tuturor faptul că bărbații sunt copleșiți de emoții, deși doar ea este copleșită de emoții în halul respectiv. Femeile normale și sănătoase, nu sunt niciodată copleșite de emoții în asemenea hal.

- femeia-copil spune tot timpul "sunt puternică, uitați-vă cât de puternică sunt!". Un om puternic arată că e puternic prin faptă, nu prin vorbă. Iar puterea femeii e diferită de puterea bărbatului (bărbatul își concentrează voința spre exterior, în timp ce femeia, spre interior). Femeia-copil face invers, imită în mod defectuos comportamentul bărbaților, uitând complet de interiorul ei, care rămâne gol precum o cutie de carton. În timp, din cauza distrugerii echilibrului interior, apar boli pentru care așteaptă rezolvare prin fonduri de la partidul socialist (nu e deloc distractiv, iar aceasta nu este o glumă).

- femeia-copil nu știe cu precizie dacă e femeie sau bărbat și îi condamnă pe cei care știu, considerându-i anormali (ca orice copil, ea ar avea de așteptat până ajunge la pubertate). Ea consideră că familia este ceva dăunător (bazându-se doar pe experiențele ei negative, limitate, trăite în cadrul familiei, neacceptând faptul că aceasta este o generalizare și că sunt nenumărate familii armonioase, în care se trăiește zilnic, cu totul altfel decât a trăit ea în copilărie).

- femeia-copil se simte totdeauna amenințată de bărbați - de aceea, se înconjoară de băieți, iar apoi se miră, neștiind unde greșește. Nu poate întreține cu bărbații o conversație lipsită de conflict, nu poate discuta pe marginea vreunui subiect, fără să susțină că femeile sunt victimele lor. Contrar așteptărilor, uneori, aceste femei-copil se consideră superioare bărbaților, fără a observa că această idee de superioritate, este, prin ea însăși, una inferioară.

- femeia-copil este mai interesată de lucruri ideale decât de lucruri folositoare, reale și posibile. De aceea, ea nu este interesată de bărbați cu care să trăiască o viață reală, ci de bărbați care îi dau sentimentul că lumea lor imaginară este reală. Ulterior, rămân surprinse că totul a ieșit prost și nu reușesc să priceapă unde au greșit.

Atingeri. Căi de intrare și de ieșire la bărbat și la femeie

Om_de_jad: Atingerile sunt manifestări ale empatiei. Atunci când un om atinge alt om, face un pas prin care îl poate cunoaște pe celălalt într-un mod tainic, subtil. În tantra, înveți mereu să atingi și să fii atins cât mai profund cu putință, iar acest lucru este făcut până când o ființă o întâlnește pe cealaltă, în spațiul interior cel mai intim posibil. Omul care se poate întâlni în acest spațiu intim interior cu ființa pe care o iubește, poate spune că a învățat arta de a comunica cu orice fel de altă ființă. Atunci când acest proces este învățat, omul va putea simți ce simt cei din jurul lui, fără ca o atingere fizică să fie necesară - însă fără a învăța mai întâi cum să atingi și cum să fii atins, nu poți ajunge în acest punct. Printre altele, atingerile echilibrează omul din punct de vedere energetic, ajutându-l să fie liniștit și mulțumit.

Din cauza dezvoltării diferite, bărbații și femeile ating și se lasă atinși în mod diferit și de aceea, va trebui să înțelegem cum se întâmplă acest proces în interior, pentru a putea crea o punte de legătură între cei doi.

Datorită faptului că în trecut, vânătoarea era o preocupare zilnică, bărbatul s-a concentrat pe exterior, pe spațiul tridimensional (poziție, distanță, deplasare în plan tridimensional). Vederea bărbatului este astfel una selectivă, iar ochiul lui poate sesiza cu precizie contururile. Aceste abilități de determinare a contururilor, au fost dezvoltate pentru a putea identifica un animal aflat în hățișul pădurii, dar e de notat faptul că în timp, bărbatul a dezvoltat în interiorul său un întreg mecanism de cunoaștere vizuală, bazat pe formă și contur. Acest lucru trebuie interpretat astfel: o imagine, un anumit contur, îi poate transmite bărbatului informații care să pătrundă în zone foarte profunde.

Femeia are atenție distributivă. Spre deosebire de bărbat, ea poate face mai multe lucruri în același timp, datorită faptului că în trecut avea de îndeplinit diferite treburi concomitent (un exemplu este alăptarea în timp ce făcea de mâncare). Concentrată pe ceea ce simte în interior, ea percepe contururile lumii exterioare într-un mod mai puțin precis, dar integrator. Femeia percepe nuanțe de culori în loc de contururi, are capacitatea de a simți mediul ambiant. Acest mod de percepție are dezavantajul preciziei, dar are avantajul ușurinței de a transporta informația din mediul ambiant, către interiorul ființei.

Femeile se uită la mâinile bărbaților. Și nu atât la forma mâinilor, cât mai ales la energia pe care acestea o emană. Pentru un bărbat va fi greu să priceapă acest mod de orientare al femeilor. Practic, pentru ele, mâinile bunicului exprimă ceva, mâinile tatălui altceva, ale iubitului altceva, ale

brutarului, ale angajatului de la bancă... și tot așa, o sumedenie de mâini de bărbați, fiecare cu specific și cu rol diferit.

Este greu de acceptat un astfel de model de orientare de către bărbați. Pur și simplu simt că le explodează mintea, că e haotic și că ar fi imposibil să vezi oamenii așa. Pentru că atunci când vine vorba despre femei, bărbații rețin imagini, contururi: un chip, forma unui fund, a picioarelor, a sânilor, a brațelor, a gâtului, imaginea mediului ambiant în care a cunoscut o persoană ș.a.m.d, dar în niciun caz amintiri cu ceea ce emană din punct de vedere energetic, corpul cuiva. De la acest mod de abordare trebuie să plecăm, atunci când vrem să purtăm o discuție despre atingeri.

În mod normal, femeile se străduiesc să-și simtă forma corpului, să-și ”țină” corpul să nu se împrăștie. Pentru femei este dificil să-și simtă propriul contur, dar rețineți, din nou, pentru bărbați este foarte greu de priceput acest lucru. Femeile simt că își pierd corpul în mulțime, că se dezintegrează, că nu se pot aduna în forma lor umană (fizic, nu doar emoțional). Mâna bărbatului este cea care definește corpul femeii. Atunci când bărbatul atinge corpul femeii, o ajută să-și simtă forma, să-și simtă conturul fizic. Pe femeie, acest lucru o adună și n-o mai lasă să se împrăștie în toate direcțiile. Din punct de vedere subtil, energia yang emisă de mâna bărbatului, este cea care alimentează corpul fizic yin al femeii. Iată de ce, atingerile sunt atât de importante. Sigur că atingerea este cu atât mai eficientă, cu cât în mâna respectivă se află chiar bărbatul care atinge și nu gânduri sau frustrări ale sale. Pentru acest lucru, bărbatul neotantric se pregătește prin meditații și prin metode specifice (deplasarea conștiinței, control energetic, brahmacharya), să învețe arta atingerilor. De asemenea, atingerea femeii este cea care ajută la transmutarea și sublimarea energiei erotice la bărbat.

*

Cele trei căi de ieșire și de intrare, la bărbat

Zone de ieșire

Corpul bărbatului are trei zone pe unde ”iese” în afara corpului. Acestea sunt: mâinile, penisul și tălpile.

Prin mâini, bărbatul exprimă ceea ce se găsește în sufletul său. Omul pe care femeia îl dorește și pe care îl descoperă atunci când se uită în ochii lui, poate fi cunoscut atunci când mâinile sale o ating.

Penisul, reprezintă în același timp partea cea mai fină a omului, dar și partea cea mai hotărâtă a sa, partea care ține de voința bărbatului. Energia emanată de organul sexual masculin, este o expresie

a spațiului cel mai intim și mai delicat al aceluși om, dar și expresia hotărârii pe care el o manifestă în plan fizic.

În fine, tălpile bărbatului, sunt legate de Pământ și de Tatăl Ceresc. Atunci când tălpile bărbatului sunt atinse, o cantitate uriașă de energie vitală poate fi transferată către femeie, obținându-se astfel echilibru de polaritate la amândoi iubii, pe centrul vital.

Zone de intrare

Cele trei căi pe unde se poate intra în bărbat, sunt: ochii, zona pelviană și fruntea.

Ochii bărbatului sunt flămânzi după imagini, iar acest lucru poate fi folosit cu inteligență în scopul cuplului. În timpul actului amoros, bărbatul iubește fiecare contur al corpului femeii, observă cu uimire și cu admirație fiecare unduire și tresărire a iubitei lui. Femeia înțeleaptă, va ști să ofere ochiului bărbatului iubit ceea ce ea consideră că trebuie să ajungă în mintea lui.

Zona care pornește de la baza testiculelor și până la anus, este poarta pe unde se poate ajunge în sufletul bărbatului. Femeia care dorește să ajungă la sufletul bărbatului ei, va ști cum să atingă această zonă. Dar grijă mare, că în această zonă sensibilă, bărbatul poate citi cu precizie foarte mare ce anume vrea să-i transmită femeia, într-un mod similar cu ceea ce poate citi femeia cu ajutorul sânilor. Dat fiind faptul că bărbații nu au o relație foarte bună cu interiorul lor, atunci când veți dori să atingeți un bărbat în zona despre care vorbesc, s-ar putea să întâlniți respingere din cauza rușinii. Mulți bărbați au impresia greșită că dacă sunt atinși în zona aceasta, pot deveni homosexuali. Cu calm, trebuie ajutat să înțeleagă că nu devii homosexual dacă ești atins în acea zonă, iar dacă simți și tremuri ca frunza când ești atins, nu înseamnă că ești mai puțin bărbat.

Fruntea (centrul frunții), este locul pe unde se poate ajunge la sinele bărbatului. Privind fruntea unui bărbat și energia pe care aceasta o emană, îți poți da seama cât este de matur sinele său. Femeia care vrea să simtă sinele bărbatului ei, va lipi sâni de fruntea acestuia, iar bărbatul care vrea să-și liniștească sinele, va lipi fruntea de pântecul femeii.

*

Cele trei căi de ieșire și de intrare, la femeie

Zone de ieșire

Femeia poate "ieși" în afara corpului prin: zona gâtului, fese și pântec.

Gâtul femeii reprezintă ceea ce se află în sufletul ei. Sărutându-l și atingându-l, bărbatul poate vedea sufletul femeii pe care o iubește. Insist cu acest ”îl poate vedea”, fiindcă bărbatul, poate vedea efectiv conturul sufletului femeii.

Fesele (dar mai ales zona de îmbinare a coapselor cu acestea), reprezintă expresia senzualității femeii. Prin acea zonă, femeia arată cât este de senzuală. Energia emanată din acel loc, atunci când fesele sunt atinse cu vârfurile degetelor sau cu buzele, este un indicator a ceea ce poate oferi femeia din punct de vedere erotic.

Pântecul emană energia sinelui femeii. Atunci când bărbatul își lipește fruntea sau obrazul de pântecul femeii, își poate da seama cât de înțeleaptă este acea femeie, în funcție de energia pe care pântecul o emană și de gesturile pe care femeia le face în acele momente.

Zone de intrare

Zonele prin care se poate intra într-o femeie, sunt: sânii, urechile și ochii.

Atunci când o femeie este surprinsă goală din întâmplare, ea este preocupată să își acopere sânii și nu vulva, cum s-ar aștepta bărbatul. Face acest gest pentru că dacă cineva îi vede sânii, femeia consideră că ființa ei este văzută. Sânii femeii sunt o poartă către mintea femeii – cu ajutorul sânilor, femeia poate gândi așa cum bărbatul gândește pe baza rațiunii. Ba poate gândi chiar mai bine cu sânii decât o poate face bărbatul cu mintea, fiindcă mintea ia în calcul lucruri care țin de plan fizic, în timp ce sânii pot gândi în conformitate cu Legea divină.

Sânii sunt foarte înțelepți, ei îi pot spune femeii dacă alege bine sau rău, acolo unde rațiunea nu poate oferi soluții. Poate fi dificil să deduci cu ajutorul minții dacă un om vrea să te păcălească sau nu, însă sânii niciodată nu pot fi păcăliți. Ei știu cel mai bine ce trebuie făcut, iar femeia ar trebui să învețe să ia decizii cu ajutorul lor. Atunci când femeia alege greșit cu rațiunea, sânii sunt primii care se îmbolnăvesc, pentru că nu li se oferă dreptul lor natural de a face ce trebuie în organism. Atunci când femeia nu poate iubi, sânii săi se încordează și ceartă corpul acesteia într-un mod aparte. Dacă femeia ia decizii întrebându-și pieptul, acestea vor fi mult mai corecte. În plus, femeia va fi atunci împăcată cu decizia pe care a luat-o.

Când vine primăvara, pieptul femeii simte mugurii și florile și bucuria lor, iar iarna, pieptul femeii simte încleștarea gerului. Ploaia, arșița, vântul, toate pot și trebuie simțite cu ajutorul sânilor. Viața, moartea, timpul, binele și răul, toate pot fi gândite în pieptul femeii, fiindcă femeia este yang pe centrul al patrulea și are capacitatea de a înțelege cu ajutorul inimii. Citirea de tipul acesta trebuie explicată fetelor tinere, astfel încât ele să deprindă din timp aceste abilități - în felul acesta, nicio

femeie nu-și va mai alege greșit bărbatul lângă care vrea să trăiască. Putem spune fără să greșim, că sutienul este dușmanul numărul unu al femeilor, pentru că sânul ținut forțat strâns, inhibă aceste abilități naturale. Prin purtarea sutienului, femeia efectiv își aruncă propria busolă la gunoi.

Urechea este o poartă către sufletul femeii. Ca bărbat, ai grijă ce îi spui femeii și mai ales ce îi șoptești când faceți dragoste, pentru că ceea ce îi spui atunci, ajunge în sufletul ei și acolo rămâne. Ține minte că pentru femeie, o vorbă nu este doar o vorbă, este deja jumătate din faptă. De aceea, dacă o iubești, caută să nu desparți vorba de faptă, pentru că în timp, femeia te poate scoate din sufletul ei fără să vrea și fără să-și dea seama. Lucrurile șoptite la urechea femeii trebuie să vină din suflet și trebuie să fie în totalitate sincere. Femeia poate trece peste naivitate, dar nu și peste minciună sau peste intențiile rele.

Ochii femeii sunt o poartă către sexualitatea ei. Atunci când femeia este privită în ochi de către bărbatul iubit, energia care pătrunde, ajunge nu doar în zona sexuală, ci până în tălpi.

Acestea sunt, pe scurt, cele trei căi (porți) prin care poți atinge omul iubit și prin care te poți lăsa atins de către acesta. Neotantra ne poate ajuta să aprofundăm aceste noțiuni. Putem discuta în legătură cu materialul prezentat, pentru a aprofunda mai bine subiectul.

*

Atunci când ești atinsă, vino în întâmpinarea atingerii din interiorul tău, cu iubire, deschizându-ți corpul în zona atinsă, așa cum se deschide o floare în întâmpinarea razelor soarelui. Aceasta sporește dorința bărbatului de a atinge mai mult și îl ajută să-și controleze cu ușurință energia erotică.

*

Dorința femeii este dorința bărbatului pe care aceasta îl dorește. Dorința ei este dorința lui care se răsfârâge asupra ei.

De aceea, femeia care nu are doritor, ajunge în final să nu mai aibă dorință, tocmai pentru că singură n-a avut vreodată. Iar dacă femeia simte dorință de una singură - deci care nu se trage de la dorința lui - aceea este otrava care o va distruge prin interior.

Cunoscând acestea, femeia care știe că dorința ei este dorința bărbatului ei, va fi interesată de dorința lui ca de propria ei dorință. Căci nu toți bărbații înțeleg frumosul la fel, însă toți, atunci când îl văd, tânjesc să îl atingă și să-l ia la ei. Află deci ce este frumosul pentru bărbatul tău și arată-i-l, dacă îți dorești să te dorească și să te bucuri de dorința lui.

Pragmatism în relația României cu UE, în șapte puncte

Om_de_jad: Am auzit de multe ori afirmații de genul ”am intrat în clubul UE, trebuie să jucăm după regulile clubului”. De regulă, afirmațiile de genul acesta sunt făcute de oameni care susțin că nu suntem suficient de conformiști și de disciplinați în raport cu UE, ba chiar că ”mușcăm mâna celui care ne-a hrănit”. România s-a agățat de UE, așa cum se atârna Lois Lane de gâtul lui Superman, când a luat-o în zbor, ca să o salveze.

Genul acesta de romantism infantil, poate că îi satisface pe unii, însă România nu este Lois Lane, iar UE nu este Superman. România trebuie să fie pragmatică în relație cu partenerii ei, iar acest lucru va fi util atât pentru cetățenii noștri, cât și pentru cei cu care ne aflăm în alianță. Să discutăm așadar, despre ceea ce ar trebui să însemne acest pragmatism.

1. Alianța cu UE este, la bază, una economică. Trebuie să analizăm, așadar (anual), avantajele și dezavantajele apartenenței țării noastre la UE. Să facem o listă cu costuri și beneficii și să vedem cât de mult sunt avantajati de această alianță, cetățenii români. Ceea ce propun apoi, după analiza anuală, este o negociere continuă cu structurile UE, având ca scop dobândirea cât mai multor oportunități de dezvoltare pentru cetățenii noștri, la costuri cât mai mici cu putință. UE nu este dumnezeu, este un partener de afaceri cu care trebuie să negociem, astfel încât interesul cetățeanului român să reprezinte punctul central al discuțiilor.

2. Sigur că există o filosofie a UE. În acest context, se vorbește despre ”valori comune” statelor membre. Trebuie văzut dacă vorbim cu adevărat despre valori și dacă acestea mai sunt și comune. Pentru că dacă aceste ”valori comune” sfidează bunul simț, dacă încalcă suveranitatea statului român, dacă îngrădesc drepturile cetățenilor, dacă aduc atingere culturii noastre, obiceiurilor neamului nostru, dacă ne forțează să diminuăm din ceea ce numim în general românism, atunci va trebui să nu adoptăm acele ”valori”, pentru că în caz contrar, vom deveni în timp, masă fără formă.

3. Trebuie să fim conștienți de faptul că UE va căuta în continuu metode prin care să preia puterea de decizie a statelor membre. Nu trebuie să ne sperie acest lucru, așa e în politică, faci tot posibilul să domini și să obții cât mai multă putere. Belgia + Danemarca + Louxemburg, care

adunate ca număr de populație, reprezintă cam cât populația țării noastre, nu pot să aibă control asupra țărilor mai mari din uniune, decât în acest mod.

Trebuie să știm cu toții că un control mai mare ”de mai sus”, înseamnă mai puțină putere de decizie a românilor în legătură cu soarta viitoare a lor și a copiilor lor. Centralizarea la nivel înalt, înseamnă descentralizare la nivel local. Este ca și când, în loc să discuți cu primarul o problemă locală, va trebui să o discuți cu președintele. Evident că președintele va avea foarte puțin timp să se ocupe de tine, iar problemele vor fi rezolvate, în cel mai fericit caz, în grabă.

4. Trebuie luate în calcul toate alianțele economice posibile, nu doar alianța cu UE. Interesul nostru ar trebui să fie acela ca nivelul de trai al cetățenilor să crească de la un an la altul, iar pragmatismul ar trebui să ne îndemne să analizăm orice oportunitate de alianță, cu oricine. În caz contrar, putem rata ocazii de dezvoltare economică, pe care le vom regreta ulterior.

5. UE nu trebuie privit ca și când ar fi etern. Nicio alianță nu a durat prea mult. Acest lucru trebuie luat în calcul mereu, la fiecare decizie pe care o luăm.

6. Efectivul decizional european este format din oameni politici, nu din înțergi. Oameni politici care au interese personale, sau care sunt propulsați în zona decizională de către formațiuni politice sponsorizate de societăți economice (SRL-uri). Probabilitatea ca acei oameni să fie corecți și bine intenționați în legătură cu țara noastră, este zero. Iarăși, acest lucru este normal, trebuie doar conștientizat și folosit corect atunci când negociem.

7. Suntem membri UE, Schengen sau ce mai doriți, atâta timp cât cei ”care ne primesc acolo” au interese să facem parte din acel grup. România trebuie să vadă, așadar, care este utilitatea ei în acea alianță, ce câștigă și ce pierde. Cu cât suntem mai greu de înlocuit într-o zonă sau alta, cu atât putem negocia mai eficient, în interesul cetățenilor noștri. Trebuie să avem în vedere ideea de a deveni indispensabili în cât mai multe locuri cu putință. Acest lucru trebuie obținut fie prin performanță, fie printr-o analiză privind exploatarea punctelor slabe ale celorlalte țări membre.

De ce se droghează tinerii?

Om_de_jad: Mă rog, nu se droghează toți, dar sunt mulți tineri care o fac. Eu am o discuție atât cu generația tânără, cât și cu aia bătrână, numai că trebuie să găsesc oameni inteligenți cu care să o pot purta. Iar dacă vă regăsiți în vreuna dintre categoriile descrise, sau dacă știți vreo altă persoană căreia i-ar putea folosi informațiile de aici, fac acest apel umanitar să-i dați articolul acesta, într-o încercare de a salva lumea de carii.

Am să port întâi discuția cu ăștia bătrâni, categorie în care ar trebui să mă încadrez și eu. Pe vremea noastră, Ceaușescu a interzis percepțiile extrasenzoriale. Omul, ”n-așa”, era descris ca o ființă de carne bine delimitată în plan tridimensional, care mănâncă și se cacă și iubește partidul și are voie să simtă aia și ailaltă, iar aia și ailaltă n-are voie. Pe vremea noastră n-au fost interzise doar filmele cu cichicean/ceacnoris + alea porno, a fost interzisă percepția extrasenzorială per-ansamblu, într-o încercare filozofică disperată de a reduce omul la o entitate bipedă care merge la uzină, plătește taxe, se fute ca să facă copii pe care să-i hrănească cu lapte, apoi îi dă partidului să-i facă pionieri. În timpul liber, datoria fiecăruia era să-l respecte pe Marx.

Pe vremea noastră au fost interzise Yoga și artele marțiale, pentru că prin astea, ”n-așa”, oamenii puteau să aibă percepții extrasenzoriale. Iar omul, conform doctrinei comuniste – valabilă și azi – este o entitate fizică care n-are voie să-și dea seama că nu e fizică.

Pe vremea noastră, distracția era permisă doar la căminul cultural (morții lor de javre care au inventat expresia asta), cu abba, cu bzn și cu maică geson. Nu discut acum despre pupătura pe gură, nefirească de altfel, întâmplată între comunismul clasic de tip rusesc, cu comunismul capitalist de tip american, relație carnal-degradantă, practică din 1960,1965 și până în zilele noastre, că n-am chef și nici cu cine. Ideea e că în vremurile alea bune, începând de prin 1980, Ceaușescu și proștii lui se gândiseră că dacă faci Yoga poți, poți să sari ca un ninja de pe un bloc pe altul și poți pune în practică tehnici de invizibilitate, permise doar milițienilor și bișnițarilor care ”vindea”, ”n-așa”, blugi

pe Lipscani. Dacă ești tânăr și nu înțelegi nimic din ce scriu acum, roagă-l pe tac-tu să-ți explice la ce mă refer, când îl prinzi că are o criză de sinceritate.

Pe vremea aia, prin 70 - 80, Bivolaru a fost băgat la pușcărie și bătut muncitorește, pentru că avea tupeul să le vorbească oamenilor despre percepții extrasenzoriale. Tuturor proștilor din generația mea, le spun că partidul comunist le-a interzis prin lege, orice ar fi putut însemna mai mult decât ceafă de porc la grătar (asta când era porc), bere, râgâieli, bășini și alte aere. În treacăt fie spus, Bivolaru mănâncă bătaie și în zilele noastre de la aceiași comuniști, pentru aceleași păcate din anii 70. Să le urăm, așadar, tuturor acestor comuniști marxiști, să-i aștepte dracu cu furca atunci când mor, ca să afle și ei, într-un final, că omul nu este doar o ființă de carne care simte cu simțurile din psihologia care se făcea (se mai face?) în clasa a zecea. Punct. Nu mi-a plăcut discuția numărul unu, nu cred că o să-mi placă nici discuția numărul doi, dar asta este, uneori trebuie să amesteci cu lingura în vomă.

Revenind cu picioarele pe pământul care încă ne mai ține, trebuie să constatăm că statul comunist internațional interzice cuțitele pe motiv că poți să omori oameni cu ele, lăsând marea majoritate a oamenilor fără posibilitatea de a tăia felii de pâine. Am văzut fete cucuiete cu gurița roz pe la tv, care rotunjesc buzițele și spun ”vaaaai, ce rușine, cât de ilegal!”, când e arestată câte o babă, pe motiv că i-a răsărit prin curte o plantă de cânepă. Câtă ipocrizie la mâncătorii de căcat!

Lupta e mare cu oamenii care dacă se prind că în afară de planul fizic mai există și altceva, nu mai pot fi în totalitate prostiți de o societate care consideră că dincolo de materie nu mai e nimic. În acest context, statul pedepsește orice fel de deținere, producție sau vânzare de substanțe care ar putea, ”n-așa”, să abată privirea omului de la planul fizic. E periculos să consideri că trebuie interzis orice ți-ar putea face rău, asta e ceva cu adevărat periculos! Ei gândesc astfel: pentru siguranța oamenilor, dragi tovarăși, vom fi nevoiți să-i legăm. Pentru că oamenii, dacă au mâinile și picioarele libere, pot face chestii cu ele: se pot sinucide, îi pot ucide pe alții, sau mai grav, pot vota! Nu putem lăsa oamenii să se manifeste liber!

Punct de vedere personal: ceea ce a lăsat Domnul pe Pământ, trebuie să existe și nimeni n-ar trebui să interzică vreun fel de substanță, pe motiv că îți poți face rău cu ea. Omul e dator să fie

responsabil, iar otrava trebuie să existe, altfel ăștia o să interzică într-o zi iubirea, pe motiv că poți să suferi din cauza ei.

Acum, discuția cu tinerii: tinerii intuiesc în zilele noastre că mașina marxistă de tăiat morcovii în patru (care de fapt taie morcovii în trei), nu mai e de actualitate. Cu alte cuvinte, tinerii crescute în ideea că sunt doar niște bucăți de carne umblătoare, au început să verifice dacă acest lucru este real sau dacă nu cumva e țeapă. Ei fac asta pentru că au fost păcăliți în toate felurile de către niște păcălici și de niște pocnitori toată viața lor (unii dintre ei fiind profesori, popi sau chiar părinți), iar acum, când au început să crească, se îndoiesc de sistem. Dorind să vadă dacă dincolo de planul fizic se află și alte planuri, recurg la droguri, numai că drogurile reprezintă o păcăleală de 1 aprilie și am vă explic de ce riscați - chiar dacă sunteți tineri - să fiți la fel de proști ca părinții voștri.

Am scris intenționat acest articol într-un mod neglijent, ca să nu-l citească dobitocii. Cei care au mai citit ce am scris în trecut, au văzut că mă pot exprima și îngrijit, numai că azi n-am chef să fac asta, trebuie să plec undeva și mi s-a părut mai important să vă spun ce am de spus în felul în care am făcut-o.

În concluzie, jos comunismul și fiți atenți la ce vă spun, că nu vă spune nimeni ce vă spun acum. Sunt lucruri pe care le-am aflat singur, fără să mi le spună cineva, lucruri pentru care am făcut vânătăi, ca să pot să le aflu. Atunci când ne aflăm în plan fizic, pentru a ajunge din punctul A în punctul B, suntem nevoiți să parcurgem o distanță. În plan subtil, neexistând nici timp nici spațiu, dacă aplicăm metoda planului fizic, nu vom obține niciun rezultat.

Să explicăm: percepțiile extrasenzoriale se numesc ele "extrasenzoriale", dar percepțiile astea nu se află la capătul simțurilor, pe principiul ăla că la capătul liniei tramvaiului 32, dacă te uiți în zare, vezi ce se află dincolo de capătul liniei tramvaiului 32. Adică, mai pe românește, pentru a transcende un anumit simț, nu trebuie "să ieșim din el". Dacă vrei să ajungi din sufragerie în bucătărie, da, trebuie să ieși pe ușă, dar dacă vrei să vezi ce se află dincolo de simțuri, nu trebuie să ieși din ele. Dacă ai priceput treaba asta, poți să te apuci de meditație, altfel se numește că te scobești în nas. Da, realitatea se află dincolo de simțuri, dar pentru a trece dincolo de simțuri, nu e tot una cu a trece dincolo de intersecție.

Simțurile sunt niște unelte ale planului fizic, iar dacă se face abuz de ele, se închid și atât, n-o să ieși din ele și n-o să percepi chestii de dincolo de ele, oricât le-ai forța. Aici este problema cu drogurile, pentru că forțează simțurile, nu au cum (tehnic vorbind și am explicat de ce), să trimită omul dincolo de ele. Drogurile doar ambalează simțurile la maximum (și totdeauna există un maxim pentru fiecare simț), apoi simțul respectiv se închide de la prea multă excitare, iar tu, pentru a repeta experiența pe care ai avut-o prima dată, vei fi nevoit să mărești doza, până mori intoxicat ca prostul și fără să obții ce ți-ai propus.

În toate scrierile vechi, se spune că realitatea se află dincolo de noi înșine și că pentru a ajunge la adevărul absolut, trebuie să ieșim de sub granițele impuse de corpul fizic. Mă scuzați, dar scripturile, alea care vreți voi, la alegere: upanișade, vede, etc, toate greșesc. Omul n-a fost niciodată închis în vreun corp fizic, pentru că ceea ce numim noi a fi corp fizic nu există. Ceea ce numim noi a fi corp fizic este doar o structură de molecule inserate minuțios și geometric în corpul eteric, corp care este... subtil.

Acum, dacă v-am dat căcat, să vă dau și linguriță: pentru ”a trece dincolo de corpul fizic”, omul nu trebuie să se străduiască să iasă din corp. Cei care reușesc să facă asta se numesc nebuni. Pentru a trece dincolo de corpul fizic, omul trebuie să se străduiască să intre în corpul lui fizic (ăla care v-am spus că nu există). Doar așa va afla că niciodată-niciodată, neam de neamul lui, el nu s-a aflat în corpul fizic și că totdeauna a fost o ființă subtilă.

Mecanismul corpurilor omului

Om_de_jad: Să ne închipuim că acest corp eteric ar fi mecanismul unui ceas mecanic fără limbi și fără cadran. Ceasul ar putea funcționa foarte bine, însă neavând indicatoarele montate, nimeni n-ar putea să spună cât este ora, sau să tragă vreo concluzie dacă mecanismul ceasului merge bine sau nu.

Să ne închipuim apoi că acest corp fizic de care dispunem, ar fi reprezentat de limbile și de cadranul ceasului. Doar în acest context, privind ora indicată de ceas, martorul (sinele), va constata că ora indicată nu este cea corectă și în consecință, va simți nevoia să-l potrivească. Putem spune, așadar, că nevoia (de hrană, de apă, de reproducere, etc) este considerată în mod greșit ca venind de pe corpul eteric, ea fiind de fapt parte a unui proces precum cel descris de mine aici. La fel și dorința, care participă la acest ansamblu, pornind sub forma unui impuls de pe etajul imediat inferior martorului (corpul astral) și apoi aprobat și pus în acțiune, dacă pot să mă exprim în acest mod, de către martor.

Jucătorii știu că pentru o dezvoltare armonioasă a corpului astral, este nevoie ca martorul să fie suficient de puternic, astfel încât să blocheze la voință propagarea impulsului venit de pe etajul inferior acestuia, pe etajele inferioare corpului astral (cel eteric și cel fizic). În caz contrar, o serie de tulburări de ritm (probleme cardiace, tulburări ale glandelor endocrine, tulburări sexuale), vor apărea pe aceste două corpuri, care sunt concepute în ideea de unelte executante și nu de unelte decizionale.

Omul în echilibru

Om_de_jad: Omenirea este în momentul de față exact ceea ce este chifteaua pentru cele două bucăți de chiflă ale unui hamburger.

O bucată de chiflă este reprezentată de un curent filozofic ce a condus la formarea de granițe (țări), tradiții, biserică, regi, identitate națională, familie formată din bărbat + femeie + copii, moralitate, restricții, frigiditate și impotență, secătuirea sentimentelor și disperare. Vom numi această bucată de chiflă ”echipa lui Satan (Saturn)”. Acest curent filozofic a construit în om ceea ce numim în general a fi egoism, separare, dar și competiție, concurență, performanță. Toate acestea au fost făcute sub masca protecției din partea ”autorităților”, limitările și îngrădirile fiind prezentate drept metode prin care oamenii vor putea avea control asupra vieților lor.

Cealaltă bucată de chiflă este reprezentată de un curent filozofic ce conduce la anularea granițelor (unirea tuturor oamenilor și a țărilor, globalism), renunțarea la tradiții, la orice fel de religie, înlocuiește ”sângele albastru” al regilor cu ”sângele roșu” al oamenilor, elimină familiile formate din bărbat + femeie + copii și le transformă în chestiuni opționale, anulează moralitatea, militează împotriva oricăror restricții și transformă frigiditatea și impotența în desfrâu și degradare. Omul va fi invadat astfel de sentimente năvalnice și contrare, iar disperarea îi va fi transformată în depresie și în epuizare fizică. Vom numi această bucată de chiflă ”echipa lui Lucifer (Luna)”. Acest curent filozofic crează în om ceea ce vom numi depersonalizare, renunțarea la propria identitate (Sine) și înlocuirea propriei conștiințe cu o conștiință de grup. Toate acestea vor fi făcute sub masca iubirii față de semenii, a distrugerii egoismului și a bunătății umane.

Omul se află la mijloc, între aceste două chifle (filozofii duse la extremă), care îl presează de sus în jos și de jos în sus. Dacă vreți să găsiți adevărul, căutați echilibrul, ferindu-vă să vă dați de partea vreuneia dintre aceste două echipe care presează strașnic și care cer aplauzele și aprecierea voastră. Țineți minte totdeauna că ei sunt cei care au nevoie de voi, nu invers.

Eu sunt!

Om_de_jad: Acum câțiva ani vă scriam despre Xmas. Pe vremea aceea, Partidul Comunist Internațional, protector nebosit al lesbienelelor de pretutindeni, al ciudaților sexuali de toate felurile și al dictaturii paranoice aplicate în numele egalității, pompa bani cu nemiluita în denigrarea sărbătorii nașterii lui Hristos, numită impropriu și sărbătoarea Crăciunului. Fiică-mea m-a întrebat ce e aia Xmas și i-am spus că probabil X-ul ăla vine de la MarX, că e o mascaradă comunistă ca oricare alta și că n-are rost să ne batem capul cu ea. Comuniștii de peste mări și țări, sărbătoresc fără nicio jenă ziua spray-ului de gândaci, ziua internațională a protezelor dentare, ziua fără chiloți ș.a.m.d, mai puțin ziua nașterii Fiului Domnului. Ei n-au treabă cu sărbătorile religioase, fiindcă orice tovarăș, ”n-așa”, e ”dăcât un om care crede dăcât în lumea fizică”, religia fiind din categoria aia de lucruri care nu se văd și care deci nu pot fi impozitate de partid. Ca doctrină ce consideră că materia (predată sau nu la școală), e mai importantă decât învățătorul care te învață despre ea, comunismul a fost, este și va fi totdeauna o doctrină pentru proști. Pentru că doar un prost nu observă că cel care împarte totul în mod egal (vorba vine), mai întâi cere să fie deținătorul absolut al tuturor lucrurilor... pe care o să le împartă el după aia în mod egal. În acest context, comunistul din vârful tortului îți cere întâi să-l faci prin vot sau prin acceptare tacită, cel mai mare capitalist posibil. Dar la sanchi, comuniștii spun că se luptă cu capitaliștii, iar proștii chiar cred asta și îngână mantrele inventate de partid. Mai nou, comuniștii nici măcar nu mai știu că-s comuniști, așa de diafană a devenit eschiva doctrinei de partid. Chiar așa, ia verifică, nu cumva și tu ești un comunist?

Anul acesta, Partidul Comunist Internațional n-a mai avut bani de Xmas. Bursele merg nițel cam pe nașpa (cum zicem noi, aici, la București), Donald Trump nu mai e de acord să finanțeze nordicii cu bani de la americanul de rând, așa că toate partidele pedofile de prin Suedia, Danemarca, Olanda și mai ales Norvegia, au rămas fără finanțare. Nemții rămân să facă sărbătorile cu baba lor mai urâtă decât Hitler, Macron s-ar duce prin Caraibe cu cealaltă primă babă a europei la plajă, să-și încălzească săraca măduva oaselor, doar că atunci când dă să plece spre aeroport, vede galben în fața ochilor și mai amână plecarea. Într-un final, poate pleacă de tot.

De Xmasul ăsta, comuniștii strâng din dinții lor în formă de seceră și ciocan. În România, abia le-au mai ajuns banii de reclamă la femeile agresate și neegalate suficient cu bărbații și doar niște parale (serios, puține tare) pentru homosexuali. Catedrala Mântuirii Neamului le-a picat greu la stomac, încă au indigestie de la ea și nu-și explică pe unde au greșit. Templul masonic de pe Expoziției încă e la stadiu de proiect, iar ineficiența + impotența celor 40.000 de masoni români de a-și ridica și ei o biserică în care să-și poată venera arhitectul lor, devine jenantă.

Ca necreștin, mi-am permis o introducere cu iz politic, fără ca prin asta să fac un păcat sau să aduc atingere acestui moment al anului, de o profunzime despre care ți-e și rușine să scrii. Țin, însă, cu tot dinadinsul, să contribui și eu cu viziunea mea îngustă la această sărbătoare. Se pare că Fiul Domului se încăpățânează să se nască, să moară și învieze an de an, de 2000 de ani încoace și să bage în depresie slugile dracilor: și când se naște, și când moare și mai ales când înviază, dracii simt cum li se re poziționează organele interne fără voia lor.

Când eram mic, mă deranja că lumea sărbătorea în mod infantil nașterea Fiului Domnului, ca și când ar fi fost vorba despre nașterea unui țânc. Fiul Domnului n-a fost niciodată un țânc, iar imaginile cu influențe luciferice (și satanice), atârdate pe pereții caselor de la țară pe post de tablouri/icoane - și care (cică) înfățișau Nașterea Domnului, mă scârbeau și-mi dădeau o stare de spirit asemănătoare cu aceea pe care o aveam când vedeam pe cineva că face glume la adresa Celui Care ne-a creat. Un astfel de moment fusese așteptat încă din antichitate: hindușii vorbeau despre el, zoroastrienii vorbeau despre el, egiptenii vorbeau despre el, romanii vorbeau despre el (cu teamă), evreii îl așteptau cu sufletul la gură. Cu siguranță, toți aceștia nu așteptau un țânc.

Iată, pe scurt, descrierea fenomenului Nașterii: oamenii s-au îndoit mereu și se îndoiesc și acum de existența Domnului. Văzând cât suntem de pierduți, Domnul s-a îndurat de noi și-a trimis propriul fiu să ne confirme faptul că el chiar există. De câte ori nu spunem noi, în vorbirea curentă, ”lasă că-l trimit eu pe fiu-meu să se ocupe de problema aia și rezolvă el ce e de rezolvat!”. Cu câtă mândrie și cu câtă încredere își trimite tatăl-om pe propriul fiu să rezolve probleme celor la care ține, în numele lui și cu cât respect duce la îndeplinire fiul, dorința tatălui lui! Judecați vă rog, acum, lucrurile astea la scara fenomenului pe care acum îl sărbătorim și vă veți convinge că imaginea cu Iisus-pruncul

(țâncul), așa cum ne este ea prezentată de ”tradiția creștină”, ne abate de la meditația legată de Adevărata Naștere.

Cel Care Avea Să Oprească Timpul, Fiu al Domnului, venit (printre altele) să reseteze acest cronometru - acest monstru cu dinți de oțel al universului - și să repornească ceasul anilor de la anul UNU, urma să se nască.

Cel care avea să-i demonstreze omului CU FAPTE că moartea poate fi învinsă fizic, nu doar spiritual, avea să vină printre noi în carne și oase, nu sub formă de flacăra, de vedenie sau de chip cioplit.

Urma să se nască Cel care avea să le spună oamenilor despre Lege, așa cum i-a fost transmisă DIRECT de către Tatăl Lui, Domnul, și nu lucruri auzite de la vreun guru, de la vreun profet sau de la vreun alt intermediar, cum se întâmplase până atunci. Se naștea cel care avea să le spună oamenilor neconținut, ”EU SUNT!”. În decembrie, an de an, sărbătorim nașterea lui Hristos, nașterea lui ”EU SUNT!”

In 4:26 Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine.

In 6:35 Și Iisus le-a zis: Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.

In 6:41 Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sunt pâinea ce s-a coborât din cer.

In 6:48 Eu sunt pâinea vieții.

In 6:51 Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu.

In 8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

In 8:23 Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

In 8:24 V-am spus deci vouă că veți muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.

In 8:28 Deci le-a zis Iisus: Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că de la Mine însumi nu fac nimic, ci precum M-a învățat Tatăl, așa vorbesc.

In 8:58 Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam.

In 9:5 Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumină lumii.

In 10:11 Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale.

In 10:30 Iar Eu și Tatăl Meu una suntem.

In 10:36 Despre Cel pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume, voi ziceți: Tu hulești, căci am spus: Fiul lui Dumnezeu sunt?

In 10:38 Iar dacă le fac, chiar dacă nu credeți în Mine, credeți în aceste lucrări, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl.

In 11:25 Și Iisus i-a zis: Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.

In 13:19 De acum vă spun vouă, înainte de a fi aceasta, ca să credeți, când se va îndeplini, că Eu sunt.

In 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

In 15:1 Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul.

In 18:5 Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. El le-a zis: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei.

In 18:8 Răspuns-a Iisus: V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă;

Spiritualitatea (varianta pentru ingineri)

Om_de_jad: Aceasta este un text dedicat omului modern. Veți găsi aici ceva foarte, foarte important, o informație pentru care oamenii din trecut făceau războaie și se măcelăreau unii pe ceilalți. În fragmentul pe care îl veți citi se află o cheie, un răspuns la cele mai importante întrebări pe care și le-au pus oamenii vreodată. Dacă nu veți înțelege la ce mă voi referi aici, înseamnă că fie nu ați fost atenți când ați citit, fie nu aveți o fire suficient de practică încât să pricepeți utilitatea informațiilor prezentate.

Viața pe care tu o trăiești acum nu are niciun rost fiindcă nu ai niciun fel de certitudine. Dacă ești sincer, trebuie să recunoști că nu știi dacă există în realitate vreun Creator, nu poți spune dacă există sau nu viață după moarte, n-ai idee dacă se poate trăi cu adevărat o viață interioară mai bună, nu știi precis ce e bine și ce e rău, cine are dreptate și cine nu, dacă e vreun om care știe ceva sau toți bat câmpii și se prefac. Între toate aceste incertitudini, în interiorul tău apar și dispar stări și gânduri și emoții de toate felurile, care se bat cap în cap unele cu altele, se pun unele contra altora ș.a.m.d. Nu știi dacă tradiția este calea de urmat sau dacă dimpotrivă, modernismul este calea, nu-ți dai seama dacă trebuie să fii creștin sau yoghin sau om de știință, nu pricepi de ce nu te poate satisface niciun loc de muncă, niciun fel de activitate, nu înțelegi de ce se spune că iubirea este totul și indiferent dacă iubești sau ești iubit, nu simți împlinire.

În limbajul nostru comun, al jucătorilor, numim toate aceste lucruri false identități. Pe concret, iei un copil de un an și începi să bagi în el informații de toate tipurile: îi zici că e așa și pe dincolo, că trebuie să facă aia și să nu facă cealaltă. Când ajunge mare, copilul în cauză are capul formatat ca un hard disk plin de foldere și fișiere, toate ale altora. Poate crezi în reîncarnare, poate crezi în ortodoxie sau în francmasonerie, poate crezi în teoriile lui Plank, tot un credincios vei rămâne, nu un cunoscător real. Dacă vrei să faci ceva util până mori, trebuie să te salți din tot acest amalgam de pseudo-informații. Îți spun acum în ce constă treaba asta și cum să o faci. Aceasta este spiritualitatea.

Omul din zilele noastre trebuie să-și dezvolte un nou tip de conștiință, fiindcă cel actual nu e capabil să ofere și să păstreze informațiile care ne interesează. Ca să înțelegeți la ce mă refer, o să dau un exemplu care ajută: în primele luni din viață, copilul nu poate vedea contururi. Pentru el, toate obiectele sunt amestecate într-o masă omogenă, iar copilul vede pete de diferite culori și/sau intensități ale culorilor. Abia după o perioadă, creierul va face legătura dintre acele pete de culoare și forma sau conturul obiectelor, iar acest lucru se întâmplă automat, fără ca noi să depunem un efort conștient. Însă eforturi mari au fost depuse în trecut pentru a se ajunge la asemenea performanțe. Omul de acum 200.000 de ani a trebuit să depună eforturi extraordinare ca să poată ieși de sub tirania petelor de culoare și să vadă în final contururi. Iar acest efort depus de strămoșii noștri a fost reținut în structura omului actual, astfel încât după naștere, noi nu trebuie să mai depunem aceleași eforturi pentru a sesiza contururile obiectelor. Eforturi la fel de impresionante au fost depuse de strămoși pentru dezvoltarea memoriei, a imaginației și a gândirii (exact în această ordine). Acum ne aflăm în punctul în care gândirea s-a dezvoltat suficient și este nevoie ca dincolo de gândirea de zi cu zi, care are în centrul sentimentul de identitate (ego), să dezvoltăm un nou tip de conștiință. O supraconștiință, să-i zicem. Aceasta este spiritualitatea, acesta este "next level"-ul omului actual. În caz contrar, dacă rămânem agățați de gândirea rațională, o să devenim sclavii acesteia și consecințele vor fi destul de drastice.

Haideți să ne uităm la stările noastre de conștiință. Avem așa-numita inconștiință, care este o stare vegetală. Respirăm, suntem vii, dar nu putem nici să observăm ce facem și nici să reținem ce facem în acele momente. Apoi avem subconștiința, în care putem fi semi-conștienți de ceea ce facem și avem un acces redus la memorie (de aceea, în timpul visului - care este de fapt expresia cea mai bună a stării de semi-conștiință - participăm activ la ceea ce visăm, însă nu reținem prea multe din ceea ce am visat). În sfârșit, avem starea de conștiință de zi, cea în care suntem implicați în ceea ce facem (suntem conștienți de ceea ce facem) și avem control voluntar asupra memoriei, astfel încât putem spune ce am făcut ieri, ce am făcut acum o săptămână, ce am făcut pe parcursul vieții ș.a.m.d. Însă acest acces la memorie, nu ne permite să aflăm ce am făcut de pe o viață pe alta, și din acest motiv, noi nu putem fi siguri în mod normal, dacă teoria reîncarnării este reală sau nu. De aceea, un nou tip de conștiință, capabilă să dezvolte un nou tip de memorie și un nou tip de imaginație se impune a fi dezvoltată.

Dincolo de starea obișnuită de conștiență, există o altă stare de conștiență, net superioară. Noi, jucătorii, o numim "trezire", iar în religiile orientale aceasta se numește "iluminare spirituală". Să vedem în ce constă această stare de supra-conștiență sau de trezire și cum putem avea acces la ea. Pentru asta, va trebui să înțelegem mecanismul stării de conștiență din timpul zilei.

Noi cunoaștem două tipuri de implicare în activitățile conștiente: o implicare care presupune orientarea atenției către exterior și un alt tip de implicare, care presupune orientarea atenției către interiorul nostru. Adică ori suntem atenți la ceea ce facem în exterior, ori suntem atenți la ceea ce se întâmplă în interiorul nostru, în ființa noastră. Materialul de lucru în toată povestea asta este atenția, pe care noi avem mai mult sau mai puțin abilitatea de a o orienta fie în afara noastră, fie în interiorul nostru.

Pentru că oamenii sunt obișnuiți să se orienteze mai mult spre exterior sau mai mult spre interior, vom descoperi că în jurul nostru există două mari categorii de semeni: materialiștii și spiritualiștii. Materialiștii susțin că nu există niciun Dumnezeu, că tot ce există este ceea ce se vede cu ochiul și poate fi măsurat cu un aparat de măsură. Acești oameni vor fi condamnați să nu simtă niciodată bucurie reală și vor fi tot timpul roși de ideea că omul este o ființă aflată la cheremul sorții. Pentru că un materialist (un om de știință) autentic, nu poate fi de acord cu depresia ca formă non-materială de manifestare, singura opțiune care îi rămâne este o formă de cancer.

Apoi avem spiritualiștii, care nu vor sub niciun chip să recunoască valoarea materiei. Pentru ei, totul este spirit și undă energetică, totul reprezintă într-o formă sau alta dorința Creatorului. Acestor oameni le rămâne datoria să lupte cu îndoiala și cu bolile psihice, cu dumnezei închipuiți, cu ritualuri și cu sacrificii pentru satisfacerea zeilor. În trecutul îndepărtat, spiritualiștii conduceau lumea după chipul și asemănarea lor și au distrus-o după chipul și asemănarea lor. În prezent, materialiștii conduc lumea și o vor distruge după chipul și asemănarea lor, așa că fiți cu băgare de seamă.

Revenim la subiectul dezbătut. Omul se află fie implicat în interior, fie implicat în exterior. Dacă ești un om de știință, un inginer sau un simplu materialist, atenția ta va fi orientată totdeauna spre exterior. O să consideri că "ăia care stau să analizeze ce simt" sunt duși cu pluta și că pierd timp util, care ar putea fi folosit pentru... făcut bani, adunat averi, competiție cu alții, cunoaștere în plan fizic.

Dacă ești un spiritualist, un filosof sau un simplu credincios, atunci va trebui să știi că atenția ta este orientată mai mereu către interiorul ființei tale. Vei fi absorbit de foarte multe ori în lumea ta interioară, vei fi acaparat cu totul poate de gânduri, poate de sentimente, poate de altele. Pentru tine, cei care se luptă pentru bani, faimă și acumulări în plan material, pierd timp în care ar putea să dezvolte o relație cu divinitatea, cu Creatorul. Ține minte, pentru materialişti, divinitatea aia la care tu te rogi este percepută ca fiind propria ta proiecție în imaginație. Materialiștii pot să vadă cât ești tu de prost, exact cât reușești tu să vezi cât sunt ei de proști - nici mai mult, nici mai puțin.

Ceea ce ne interesează este dezvoltarea acestui nou tip de conștiință, denumit trezire sau "iluminare". Având acest tip de conștiință, vom putea să unim interiorul cu exteriorul și să facem o legătură sănătoasă între materie și spirit. Un nou tip de om se va naște, iar generațiile următoare vor primi de-a gata ceea ce noi trebuie să obținem acum printr-un efort extraordinar. Exact așa cum au depus strămoșii noștri eforturi incredibile pentru dezvoltarea memoriei, a imaginației și a gândirii, la fel este necesar ca omul actual să depună eforturi incredibile pentru a migra de la starea de conștiință actuală la o stare superioară de conștiință. O poți denumi trezire, o poți denumi iluminare, poți să-i spui cum dorești. Este doar o stare de conștiință superioară.

Cum se ajunge la această stare de conștiință? Omul trebuie să practice gradat orientarea atenției către exterior, orientarea atenției către interior, iar la final, orientarea atenției concomitent către exterior și către interior. Starea de trezire, "iluminarea", este cea care apare în momentul în care omul nu se află "nici înăuntru și nici în afara sa". Sau spus altfel, atunci când omul se află în același timp și în interiorul și în afara sa.

Dacă te știi inginer, practică retragerea în sine. O să fie dureros și o să-ți dai seama câte tipuri de mâncărimi psihice și fizice te apucă atunci când îți propui să stai nemișcat câteva ore și să-ți orientezi atenția exclusiv către interiorul tău.

Dacă ești un spiritualist, ia o cazma sau o lopată, un târnăcop sau un ciocan. Bate un cui, taie cu fierăstrăul, ajută o babă să-și repara casa. Tu o să ai de luptat cu lenea și vei vedea că în loc să fii atent la ceea ce ai de făcut în exterior, te vei preocupa doar de ceea ce simți când faci acele lucruri, vei căuta să afli ce crede Domnul despre ceea ce faci, ce crede că ar trebui să faci mai bine ș.a.m.d.

Tu trebuie să înveți să te lași absorbit de exterior și să te bucuri de ceea ce faci când depui efort, așa cum o face materialistul.

Când ajungeți să fiți familiarizați cu orientarea atenției către interior și către exterior, practicați-le pe ambele în timp ce faceți orice. Când vă rugați sau când meditați, fiți concomitent atenți și în interior și în exterior.

Când tăiați lemne sau săpați grădina, la fel, fiți atenți și în interior și în exterior.

Aceasta este atenția cu dublă direcție, practică de jucători. Abia în această stare, omul ia contact cu spiritualitatea. Nu așteptați ca spiritualitatea să vină singură de la yoga, de la meditație sau rugăciune, de la următorul grad în masonerie, de la buru-buru sau de la altcineva, că n-o să vi se întâmple nimic niciodată.

Să reținem:

.

1. Cine este Yahweh?

"Yahweh[Notes 1] was the national god of the Iron Age kingdoms of Israel (Samaria) and Judah.[3] His exact origins are disputed, although they reach back to the early Iron Age and even the Late Bronze:[4][5] his name may have begun as an epithet of El, head of the Bronze Age Canaanite pantheon,[6] but the earliest plausible mentions of Yahweh are in Egyptian texts that refer to a similar-sounding place name associated with the Shasu nomads of the southern Transjordan.[7]" - sursa: Wikipedia

Concluzie: zeul la care se închină evreii se numește Yahweh.

.....

2. Cine este Allah?

"Allah (/ˈælə, ˈɑːlə, əlˈlɑː/;[1][2] Arabic: الله, translit. Allāh, IPA: [ɑlˈlɑː(h)] (About this soundlisten)) is the Arabic word for God in Abrahamic religions. In the English language, the word generally refers to God in Islam.[3][4][5] The word is thought to be derived by contraction from al-ilāh, which means "the god", and is related to El and Elah, the Hebrew and Aramaic words for God. [6][7]" - sursa: Wikipedia

Concluzie: zeul la care se închină arabii se numește Allah.

.....

3. Ce sunt religiile abrahamice?

=====

"Judaism, Christianity, and Islam are sometimes called Abrahamic religions because they all accept the tradition of the God, Yahweh, (known as Allah in Arabic), that revealed himself to the prophet Abraham." - sursa: Wikipedia

Concluzie: Evreii și arabii se închină la același zeu numit Yahweh, doar că arabii îi spun Allah.

Cine este DUMNEZEU?

=====

Probabil că v-ați pus de nenumărate ori întrebarea ”de unde vine numele de Dumnezeu” și mai ales ce caută cuvântul “zeu” în această denumire. Deși nu știu, românii se închină de câteva mii de ani la un zeu mesopotamian (găsiți mai jos detalii).

.

.

1. La cine se roagă creștinii, evreii și musulmanii?

.

Americanii îi spun God rușii îi spun Бог, evreii îi spun Yahweh, arabii îi spun Allah, iar noi, românii, îi spunem Dumnezeu. În naivitatea noastră, credem că ne referim la același zeu la care se închină evreii și arabii, însă nu este deloc așa: românii se închină la un zeu mesopotamian.

.

2. Cine este Dumnezeul la care se închină românii?

.

Zeul la care se închină românii este Tammuz, un zeu mesopotamian căruia i se mai spunea Dumuzi sau Dumuzid - de aici denumirea de Dumnezeu.

.

3. Dumuzid

.

“Dumuzid,[a] later known by the alternate form Tammuz,[b] is an ancient Mesopotamian god associated with shepherds, who was also the primary consort of the goddess Inanna (later known as Ishtar). In Sumerian mythology, Dumuzid's sister was Geshtinanna, the goddess of vegetation. In the Sumerian King List, Dumuzid is listed as an antediluvian king of the city of Bad-tibira and also an early king of the city of Uruk. In the Sumerian poem Inanna Prefers the Farmer, Dumuzid competes against the farmer Enkimdu for Inanna's hand in marriage. In Inanna's Descent into the Underworld, Dumuzid fails to mourn Inanna's death and, when she returns from the Underworld, she allows the galla demons to drag him down to the Underworld as her replacement. Inanna later regrets this decision and decrees that Dumuzid will spend half the year in the Underworld, but the other half of the year with her, while his sister Geshtinanna stays in the Underworld in his place, thus resulting in the cycle of the seasons.” - sursa: <https://en.wikipedia.org/wiki/Dumuzid>

“Tammuz, Sumerian Dumuzi, in Mesopotamian religion, god of fertility embodying the powers for new life in nature in the spring. The name Tammuz seems to have been derived from the Akkadian form Tammuzi, based on early Sumerian Damu-zid, The Flawless Young, which in later standard Sumerian became Dumu-zid, or Dumuzi. The earliest known mention of Tammuz is in texts dating to the early part of the Early Dynastic III period (c. 2600–c. 2334 BCE), but his cult probably was much older. Although the cult is attested for most of the major cities of Sumer in the 3rd and 2nd millennia BCE, it centred in the cities around the central steppe area (the edin)—for example, at Bad-tibira (modern Madīnah), where Tammuz was the city god.” - sursa: <https://www.britannica.com/topic/Tammuz-Mesopotamian-god>

4. Cine este Tammuz sau Dumuzi, zeul la care se închină românii?

“A deity with two goat-legs has always been identified as satan. The names Satur and Saturn therefore are camouflaged references to Satan. (Hislop and Jacob Grimm)

The Saturnalia was named for Saturn, otherwise known as Cronus. Cronus is an alias for Tammuz. Tammuz was Nimrod reborn - alias, his son.”

“The Oxford dictionary identifies it as 'Saturos' in Greek. The Saturs and their leader Pan are also known as "Goat-gods".

The early Babylonians called the sun "the Goat" and said that the "Goat-god" was the "Sun-god". Isaiah 13:21 identifies the Saturns as belonging to Babylon.

The scapegoat Azazel of Leviticus 16 was a figure of satan (Christianity and Mythology J.M. Robertson pp.319-325). This is also confirmed by the Church Father, Origen.

A deity with two goat-legs has always been identified as satan. The names Satur and Saturn therefore are camouflaged references to Satan. (Hislop and Jacob Grimm)

The Saturnalia was named for Saturn, otherwise known as Cronus. Cronus is an alias for Tammuz. Tammuz was Nimrod reborn - alias, his son. His wife and mother was Rhea (Semiramis). Egyptian and Babylonian antiquities recognize his mother as Semiramis, and his birthday is celebrated on 25th December. Semiramis was depicted as a virgin Madonna holding the "Christ child." - sursa: https://en.wikibooks.org/.../Negl.../Idolatry/Satan%27s_Birthday

.
5. Cine este Nimrod?

.
<https://en.wikipedia.org/wiki/Nimrod>

.
6. Atunci când spuneți "Dumnezeu" în loc de "Domnul" sau de "Tatăl nostru" sau de "Tatăl lui Hristos", este bine să știți că vă referiți la un zeu mesopotamian. Nu că ar fi vreo problemă dacă vă închinați la zei mesopotamieni... dar este bine de știut, în cazul în care nu ați vrut să faceți asta și din greșeală ați făcut-o.

De pe la Jadu adunate..

Dacă toți dușmanii tăi au murit de bătrânețe, nu este ca și când i-ai fi învins.

Atunci când bărbații vor să practice continența sexuală, pot greși în trei feluri: fie se consideră superiori în raport cu femeile, fie se cred inferiori, fie au impresia că sunt egali cu ele.

Dacă atunci când te descurci, încurci cel puțin o altă persoană, nu se cheamă că ești un om descurcăreț. Foarte rar am întâlnit oameni descurcăreți, majoritatea fiind de fapt încurcătorii altora, din dorința de a se descurca pe ei înșiși

Oportunitatea de a hali căcat, nu-i propriu-zis o oportunitate!

Cumpătare înseamnă să nu vrei chiar tot ceea ce poți.

Poți avea o femeie doar atât cât ți se dăruiește ea.

În mod normal, un om sănătos este format în mare parte din el însuși.

"Vasul făcut din humă este util prin golul creat de forma lui. Deși prețuim mereu ceea ce există, ne folosim de ceea ce aparent nu există." - Tao Te Ching

Dacă porți joben pentru că toată lumea poartă, nu faci ce trebuie, iar dacă nu porți joben pentru că toată lumea poartă, iarăși nu faci ce trebuie.

"Trupul este, în credința creștină, chipul sufletului și este creat de Dumnezeu printr-un act de atenție deosebită. El nu este o închisoare regretabilă a sufletului, ci organul prin care acesta se manifestă, imprimând asupra lui pecetea caracterului său." Pr. D. Staniloae

Singurul păcat al omului este exagerarea, pentru că păcatele, oricare ar fi ele, își au originea în exagerare. Iar echilibrul căutat în mod obsesiv și practicat fără discernământ, este și el un act exagerat care va conduce în mod inevitabil la păcat.

"Cozonac, zocanac, nacaoz, canacoz, ozocan, nacazoc, ocanaz, zacanao, onacaz, zacanoc, conazac" - Minte inventează în continuu variante false ale realității. Deci nu te încrede niciodată în ceea ce îți spune ea că poți, că ești sau că vei fi vreodată.

Vin vremuri în care omul va vedea cu ochii lui cât a fost și cât este de mic. Aflând toate acestea, el se va întoarce la Domnul fie cu fața, fie cu spatele. Cale de mijloc, însă, nu există.

Cui îi e frică de tantra?

Om_de_jad: Văd că mai nou au început să apară articole împotriva continenței sexuale, care susțin ba că aceste practici ar conduce către ejaculare retrogradă, ba că ar duce la dureri ale testiculelor, la inflamarea prostatei și la apariția unor formațiuni tumorale în zonă. Complementar, dacă mă pot exprima astfel, apar articole care susțin că de fapt e sănătos să ejaculezi cât mai des cu putință. Partidul comunist internațional emite aberații cu viteză 5G.

Într-o lume plină de LGBTQWERT, mă întreb cui îi e frică de categoria de "perverși" care vor să-și exploreze propriul corp și trăiri sexuale și să nu-și mai consume energia erotică într-un act sexual prost, nesatisfăcător și "normal", de numai 30s.

Oare nu cumva le e frică să nu devină continența o nouă modă? Dacă acceptăm și tolerăm fluidgender și altele asemenea, nu văd de ce n-am adăuga la LGBTQ și un C de la continență, ca să ne protejeze și pe noi partidul pe banii lor.

Nu știu câtă relevanță are ce scriu aici, dar ca idee, acum vreo 10 - 12 ani am purtat o discuție cu un medic chirurg (bun) care era interesat de practicarea continenței sexuale strict dpdv medical, adică fix subiectul care se dezbate (ce impact are practicarea continenței asupra sănătății bărbatului). După o discuție mai lungă, concluzia lui a fost că nu e sub nicio formă periculoasă.

Coninența sexuală este singura metodă prin care bărbații își pot recăpăta demnitatea pe care ăștia le-au furat-o. Și un prilej bun de a te bucura cu femeia de ceva intens, intim și de bun simț. Atât am avut de spus. Articolele de genul ăsta mă îndeamnă să țin conferințe despre brahmacharya și cred că am să fac asta cât de curând.

Creștinismul și tantra

Om_de_jad: În orice caz, ideea de a te fofila atunci când vine vorba despre evoluția ta spirituală nu poate fi una bună. De ce? Pentru că singurul pe care-l poți fenta ești tu. Evoluția spirituală are ca scop dezvoltarea unei relații cât mai intime între tine și Creator, iar Creatorul nu poate pierde în povestea asta. Dacă vrei să fentezi sau să te fofilezi, doar pe tine te poți fenta și doar față de tine te poți fofila.

În această ordine de idei, dacă avem în vedere măcar faptul acela economic pe care ar trebui să îl știm cu toții, și anume că nu putem avea mai mulți clienți pentru că vindem mai ieftin decât cumpărăm și prin asta să facem și profit, ar trebui să luăm în serios cât mai multe dintre aspectele vieții de călător prin lumea spirituală. Și unul dintre lucrurile foarte importante în această călătorie se referă la relația intimă avută cu persoana iubită. Din acest motiv și doar din acest motiv ar trebui să ne intereseze în ce mod ne putem raporta corect la această relație, astfel încât evoluția spirituală a noastră și a celor dragi să nu aibă de suferit. Fofilarea este opțiunea aleasă (vorba vine) de cei care nu au treabă cu calea spirituală. Cei interesați de o cale spirituală trebuie să renunțe la fofilare, la șmecherii și la lene, altfel vor lucra în gol.

Dacă suntem conștienți că fofilarea nu este o soluție, descoperim că avem două mari căi spirituale pe care le putem urma: una de natură iudeo-creștină, zisă și abrahamică, din care face parte și islamul și alta de natură hindusă (filosofie vedantică) unde vreau eu să încadrez atât yoga cât și tantra (care este tot o formă de yoga). Cunoașterea dobândită de jucători ne arată detaliat care sunt motivele din spatele acestor două mari căi spirituale și le voi expune pentru a se înțelege în ce constau ele și ce trebuie făcut în această direcție.

Omul este o entitate formată în vremurile actuale din corp fizic (corp de hrană), din corp de viață (eteric), din corp astral (corpul simțurilor) și din corpul-eu (ego). Atunci când vorbim despre iudeo-creștinism, vorbim despre un curent religios care se axează pe primele două corpuri (fizic și eteric), iar când vorbim despre hinduism sau yoga (incluzând tantra), vorbim despre un curent religios axat pe celelalte două corpuri (astral și corpul-eu). Înțelegând aceste abordări, putem pricepe mai bine care sunt indicațiile referitoare la relația de cuplu, din perspectiva acestor curente religioase.

În hinduism și în yoga avem Brahmacharya, prin asta înțelegându-se un control perfect al energiilor sexuale, considerate pe bună dreptate a fi energii creatoare. Brahma este Creatorul în hinduism, iar "charya" înseamnă "a ține legătura cu". Cu alte cuvinte, Brahmacharya înseamnă "a fi în legătură constantă cu Creatorul". În yoga, Brahmacharya este a patra regulă (după Ahimsa, Satya și Asteya) de conduită etică și morală, din setul de reguli denumite Yama. Cu alte cuvinte, Yoga ne spune că fără Brahmacharya nu se poate. Sigur că este dificil de obținut un control total asupra energiilor sexuale, însă toți cei care o iau pe calea unui curent religios de tip hindus (fie ei yoghini

sau tantrici) ar trebui să urmărească pe tot parcursul vieții să respecte această regulă care vizează acest tip de control asupra energiilor cu potențial creator. La fel ca și cei care sunt violenți, care fură și care nu respectă adevărul, cei care fac Yoga sau care meditează fără să practice Brahmacharya o vor face degeaba. Yoga nu rimează cu alcoolul, cu fumatul și cu lipsa controlului sexual. Cum spuneam în introducere, nu poți fenta pe nimeni în afară de tine.

În iudeo-creștinism nu avem un concept precum Brahmacharya, însă avem cel puțin două indicații precise, 1) - aceea de a nu te culca cu femeia în zile de sărbătoare și 2) - aceea de a nu risipi sămânța. Iudeo-creștinismul se concentrează pe evoluția corpului fizic și a celui eteric și în concluzie, datorită unui iudeo-creștin sau practicant al islamului este să respecte atât prima regulă cât și pe cea de a doua. Iudeo-creștinul trebuie să facă "câți copii îi dă Yahweh" și să-i crească prin efort fizic susținut ("Cu sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea, până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce." - GENEZA 3:19-21 NTLR.

Concluzii explicate pe șleau:

1. Dacă alegi yoga sau tantra, trebuie să practici neapărat controlul energilor sexuale (continență). Altfel te joci de-a calea spirituală și nu vei avea niciun rezultat, pentru că ceea ce acumulezi prin practica Yoga, pierzi prin ejaculare.

2. Dacă ești iudeo-creștin sau practicant al islamului, trebuie să nu controlezi absolut deloc energia sexuală, să ejaculezi de fiecare dată în femeie și să faci câți copii îți dă Yahweh, pe care să-i crești cu sudoarea frunții. Asta înseamnă, de asemenea, un control și o voință de fier, căci ți se va cere să fii drept și cinstit în timp ce ești lipsit de vlagă.

Fiecare este liber să-și aleagă calea, ambele fiind corecte. Loc de fofilare, însă, nu prea este.

Notă: acesta nu este un articol, este o notă explicativă pentru anumite persoane care încă sunt în dilemă cu calea pe care vor să o urmeze. Mult succes tuturor pe calea aleasă!

Curentele religioase și practica masturbării

Om_de_jad: Ieri, în cadrul Serii Neotantrice, am discutat împreună cu prietenii noștri despre motivele pe care le au curentele religioase în respingerea practicării masturbării. Voi expune pe scurt aici ceea ce s-a discutat aseară, pentru a face o recapitulare și pentru a împărtăși aceste informații cu toți cei interesați de acest subiect.

Scopul masturbării este acela de a-ți provoca singur un orgasm, intenția fiind aceea de a scăpa de presiunea sexuală acumulată. Pentru a fi cât mai eficient în practicarea masturbării, două lucruri trebuie să se întâmple: orgasmul trebuie să vină la comandă și să fie pe cât posibil mai aproape de unul real. Dacă orgasmul nu se produce deloc sau dacă omul devine prea conștient de faptul că își stimulezi cu mâna organele genitale de unul singur, toată plăcerea dispare sau se instalează plictiseala. Astfel, pentru ca orgasmul să se producă la comandă (asta însemnând de regulă foarte rapid), individul trebuie să dezvolte mai întâi "abilitatea" de a-și pierde controlul pe zona sexuală. Iar ca să aibă parte de un act cât mai apropiat de un act sexual real, cel care se masturbează trebuie să ia drept bune imaginile pe care și le produce cu ajutorul imaginației. Ca să sumarizăm această practică, putem spune fără să greșim că masturbarea îi reușește unui om cu atât mai mult cu cât acesta devine mai "capabil" să piardă contactul cu funcția lui sexuală și să-și imagineze scene cu conținut erotic, pe care să le ia drept fapte reale. Vă rog să luați în considerare acest prim aspect al discuției.

A doua observație este legată de partea energetică a actului masturbării. Ca să-ți placă ceea ce faci, o formă energetică de polaritate opusă centrului sexual pe care îl ai trebuie să se formeze. Astfel, prin practica masturbării, în om se crează două polarități sexuale, una reală dată de corpul fizic și una imaginativă. Să explicăm în detaliu ce înseamnă acest lucru și care sunt consecințele.

Să presupunem că ești bărbat. Ca bărbat, în mod normal ar trebui să fii atras de vagin, nu de penis, însă dacă vrei să te masturbezi, trebuie să devii cumva atras de propriul penis care chiar dacă este al tău, este "un penis". Ca să poți fi atras de un penis, o instanță energetică imaginativă de tip feminin va trebui să fie creată în tine, astfel încât să simți plăcere când mângâi un penis. În mod similar, dacă ești femeie, ar trebui să te atragă penisul unui bărbat și nu un vagin, deci ca să-ți reușească masturbarea, va trebui să dezvolți în interior o instanță energetică masculină, capabilă să se excite la atingerea unui vagin. Să vedem acum care sunt consecințele acestui fapt, atât la bărbat cât și la femeie.

Ca bărbat, îți vei crea în timp "o femeie" în interiorul tău, cu care vei începe să ai relații amoroase destul de des. Pe măsură ce aceste acte sexuale devin mai frecvente, forma energetică imaginativă capătă contur din ce în ce mai tare, astfel încât începi să ai o relație cu tine însuși și în momentul acela nu vei mai simți nevoia să te angrenezi într-o relație cu o persoană de sex opus. Ca femeie, implicațiile sunt și mai grave, pentru că femeile își doresc în mod natural să se dedice relației pe care o au cu bărbatul ales și să fie fidele acelei relații. În consecință, atunci când masturbarea devine singurul mijloc de a obține plăcere, o relație cu "bărbatul" energetic din ea începe să se contureze, iar la apariția unui bărbat real, femeia care a investit toată energia sexuală de care dispune pentru a dezvolta o relație cu "bărbatul" energetic din interiorul ei, va simți că îl înșală pe acesta dacă se angrenează într-o relație cu un bărbat real. Odată produs, atașamentul față de forma energetică de polaritate inversă din tine, este foarte greu de distrus. Evident, toate aceste judecăți - în măsura în care le putem considera judecăți - se desfășoară la nivel subconștient, astfel încât persoanele angrenate în astfel de demersuri nu vor observa cele expuse aici. Iată deci motivul pentru care toate curentele religioase autentice se opun practicii masturbării.

Completare:

Și atunci, de ce ni se spune că masturbarea este bună? Pentru că există o legătură foarte strânsă între masturbare și homosexualitate. Nu susțin că persoanele care se masturbează devin homosexuale, însă comportamentul din timpul masturbării este unul homosexual. Bărbatul care se excită la atingerea unui penis (deși este al lui), se poate excita și la atingerea penisului altui bărbat. La fel și femeia, care prin practica masturbării, atrasă fiind de vaginul ei, va putea deveni oricând atrasă de vaginul altei femei. Putem spune astfel că prin practicarea masturbării, ne apropiem din ce în ce mai mult de un comportament homosexual.

*

Întrebare: Și concret pe ce trebuie lucrat pentru înlăturarea masturbării ? Am întâlnit persoane care nu se pot lăsa cu nimic și aș vrea să încerc prin terapie reiki

Om_de_jad: Într-o primă fază trebuie să-ți propui să te opui atunci când îți vine să te masturbezi, să vezi ce se întâmplă cu tine și să îți minte. Fiecare om are problemele lui când încearcă să se opună, tu trebuie să le descoperi pe ale tale, ca să știi cu ce anume te lupți. Unii se luptă cu depresia, alții cu frustrarea, unii devin agitați, alții devin nervoși ș.a.m.d. În funcție de problemele pe care le vei descoperi, se pot căuta soluții.

Relaxarea Yoghină Conștientă (material gratuit oferit de Cursul de YOGA Online)

Om_de_jad: Tratatele de Yoga ale lui Patanjali susțin faptul că zece minute de relaxare yoghină conștientă, echivalează cu două ore de somn profund. În Hatha Yoga, aceasta este denumită Shavasana și se pune în practică la finalul ședințelor de asana (posturi de Yoga). Tehnica poate fi folosită de oricine vrea să scape de stres și de oboseală, iar efectele în urma practicării acesteia vor fi simțite încă de la prima execuție.

Durează numai douăzeci și cinci de minute, dar beneficiile acestei tehnici sunt uriașe.

- aveți nevoie de un pat sau de o pătură pe care să vă așezați cu capul la Nord sau la Est și să porniți materialul audio

- urmăriți indicațiile ghidului și intrați într-o stare de relaxare conștientă plăcută, menită să vă reîncarce cu energie

- sistemul imunitar este stimulat, inima se odihnește, organele interne se relaxează, iar corpul elimină în mod natural energiile negative acumulate în timp

- întregul sistem circulator beneficiază de o pauză binevenită

- toată masa musculară se relaxează ca în somnul profund fără vise

- psihicul se regenerează și o gândire pozitivă se instalează în mod natural

- după execuție, chipul devine luminos, pielea capătă un aspect plăcut și radios

- o serie de afecțiuni sunt vindecate în mod natural prin practicarea perseverentă a Shavasana (în fiecare seară sau dimineața)

- vă ajută să vă recăpătați bucuria de a trăi și puterea de a vă organiza mai bine activitățile

- reface potențialul sexual deficitar

- beneficiați de revitalizarea întregului organism

Materialul vă este oferit în mod GRATUIT de către Cursul de YOGA Online.
Folosiți-l cu încredere de fiecare dată când aveți nevoie de relaxare!

Psoriazisul - abordare holistică interviu cu Andi – Mihai Anton, fitoterapeut

Om_de_jad: „Persoanele afectate de psoriazis știu că aceasta este o boală cronică, cu recidive și acutizări pe tot parcursul vieții. Din păcate, specialiștii nu pot spune cu exactitate nici care sunt cauzele psoriazisului și nici ce metode de tratament trebuie folosite pentru a trata această boală. La capitolul cauze posibile sunt menționați factorii genetici, stresul și un sistem imunitar cu suprareacție. La capitolul tratament, sunt indicate cremele hidratante, evitarea unei climat care favorizează apariția zonelor tegumentare afectate și evitarea situațiilor de stres. Totuși, cum să abordăm problema psoriazisului atunci când acesta apare? Healthy People vine cu informații pe această temă, într-un dialog cu fitoterapeutul Andi – Mihai Anton:

Î: Cine se îmbolnăvește de psoriazis?

Trebuie să spun din start că nu veți găsi două persoane cu psoriazis care să fie identice. Cu toate acestea, la toți cei afectați de psoriazis există un element comun: stresul și mai ales imposibilitatea de a-i face față. Adică la exterior omul poate să pară că face față stresului foarte bine, însă în interior este tulburat, este temător și se simte incapabil să reziste. Majoritatea persoanelor cu psoriazis au momente în care simt că în interior au o bombă gata să explodeze. De regulă, aceste persoane se simt nedreptățite.

Î: Se poate vindeca?

Uneori da, să știți că sunt situații în care omul se vindecă de psoriazis fără niciun fel de tratament. Evident, aceste situații sunt foarte, foarte rare, dar există și trebuie menționate ca atare. Însă chiar dacă nu te poți vindeca în totalitate de psoriazis, important este să găsești o cale pentru a-l ține sub control sau măcar o cale prin care să-ți faci viața cât mai plăcută, chiar dacă suferi de această afecțiune cronică.

Î: Cum abordează problema psoriazisului un fitoterapeut?

Foarte diferit în funcție de fiecare persoană în parte. Maria Treben considera că psoriazisul este o afecțiune care ține de pancreas și într-adevăr, anumite persoane sunt afectate de psoriazis pe fondul unei funcționări deficitare a pancreasului. Alte persoane sunt foarte stresate, așa cum spuneam mai devreme, sau au un sistem imunitar care reacționează exagerat într-un anumit context. Ca fitoterapeut trebuie să cunoști cât mai multe elemente din viața fiecărui subiect și să cauți factorii declanșatori, fiindcă altfel, chiar dacă tratezi psoriazisul, atâta timp cât factorii declanșatori nu sunt abordați, afecțiunea re apare.

Î: Și cum putem aborda problema factorilor emoționali declanșatori cu ajutorul plantelor medicinale?

Plantele au propriul lor efect asupra psihicului și prin ingerare, pe lângă efectul benefic dat de substanțele active conținute de acestea, beneficiem și de un sprijin la nivelul psihicului. Ca metode

de tratament, avem următoarea abordare: trebuie folosite creme hidratante naturale din extract total de plante medicinale (în niciun caz creme cosmetice), consumate ceaiuri din plante care să acționeze asupra organelor participante la declanșarea psoriazisului și în final, plante care să sprijine psihicul omului în lupta cu boala. În urma unui consult de fitoterapie se stabilesc toți acești parametri, se eliberează o rețetă și o schemă de tratament care se discută în mod constant cu fitoterapeutul, pentru a fi readaptată și îmbunătățită cât mai mult.

Î: Există și alte discipline holistice care ajută în tratarea psoriazisului?

Sigur că da. Se pot face în completare ședințe de sofrologie, astfel încât omul să dobândească abilitatea de a interacționa cu problemele de natură emoțională cu care se confruntă, situații de stres, situații familiale complicate care necesită o abordare coerentă și așa mai departe. Tot sofrologul vă poate recomanda anumite posturi de yoga cu efect terapeutic, anumite tehnici de respirație, tehnici de relaxare și de meditație. De asemenea, o ședință de hipnoză regresivă poate ajuta în sensul că persoana bolnavă află care sunt cauzele emoționale traumatizante care au generat apariția psoriazisului, evident, în cazul în care acestea există, fiindcă nu totdeauna psoriazisul apare în urma unor traume emoționale. Aromoterapia, cromoterapia, bioterapia ajută, ca și orice formă de psihologie cognitiv-comportamentală.

Î: Ce ar trebui să știe cineva care suferă de psoriazis?

Să nu considere că viața lui este un dezastru și să-și revizuiască relațiile cu cei din jur. Aici am s-o citez din memorie pe doamna Boteanu, care le spune tuturor pacienților cu psoriazis că pielea trebuie percepută ca fiind extremitatea noastră care intră prima în contact cu lumea exterioară și că orice afecțiune care se manifestă la nivel de piele, reflectă într-un mod sau altul modul în care este concepută relația noastră cu lumea înconjurătoare și cu ființele aflate în exteriorul nostru. Așa că o regândire a relațiilor cu cei din jur, o detensionare a relațiilor cu aceste ființe (dragi sau mai puțin dragi nouă), ajută foarte mult la amânarea recidivelor. Sigur că o alimentație ușoară care presupune limitarea sau eliminarea consumului de carne, evitarea grăsimilor în exces, sprijinită prin aportul de substanțe nutritive vegetale, ajută foarte mult în lupta cu psoriazisul.

Î: Pe piață există ceaiuri din plante medicinale împotriva psoriazisului. Sunt bune?

Le puteți încerca, uneori au rezultate bune. Ceaiurile care se află pe piață (la Plafar sau la alte centre naturiste), sunt făcute fie pe baza rețetei doamnei Treben, fie derivate din această rețetă. Dar așa cum vă spuneam la început, două persoane cu psoriazis nu sunt la fel, așa că nu trebuie să vă așteptați la un ceai minune care să trateze pe toată lumea. La un consult fitoterapeutic se stabilește cea mai bună rețetă pentru fiecare om în parte, fiindcă știți cum este, unii oameni au diabet, alții au boli cardiace, probleme cu glanda tiroidă ș.a.m.d. Nu putem lua plante la întâmplare, fără să ținem cont și de celelalte afecțiuni de care suferim.

Î: Ar mai fi ceva de spus?

Da, un singur cuvânt: gemoterapie. Este foarte eficientă pentru bolnavii de psoriazis și am văzut că în România sunt firme care au început să vândă extracte gemoterapice la fiolă (monodoză), în încercarea de a veni în întâmpinarea celor care au nevoie de tratament gemoterapic și dispun de un buget redus. Nu lucrez cu aceste firme și nu le fac reclamă, doar am constatat cu bucurie că sectorul de produse gemoterapice se dezvoltă și se adaptează la nevoile noastre românești, iar acesta este un

lucru bun. De altfel, inclusiv în farmacii au apărut o sumedenie de produse naturiste, unele dintre ele chiar foarte bune. Totuși, căutați să consultați un medic sau un fitoterapeut înainte de a cumpăra aceste produse, ca să faceți o alegere potrivită.”

0G-1G-2G-3G-4G-5G-6G-7G

Om_de_jad: Pentru că lucrurile sunt știute deja, este bine să dăm aceste informații tuturor celor la care ținem, ca să afle ce urmează să se întâmple.

0. Era odată ca niciodată, în 1946...

https://en.wikipedia.org/wiki/Mobile_radio_telephone

1. VITALITATE/INTEGRARE ÎN PLAN FIZIC

Muladhara chakra – centru energetic situat la baza coloanei vertebrale. Proiecție în plan fizic: zona situată între anus și sex. Funcție fiziologică: asigură vitalitatea organismului. Funcție socială: face posibilă integrarea omului în “turmă”, asigură comunicarea la nivel non-verbal prin percepția senzațiilor de tipul “a fi acceptat/a nu fi acceptat” de turmă/societate.

Era în anul 1980 - <https://en.wikipedia.org/wiki/1G>

1G – Motto: “Connecting people!”. Tehnologie implementată: voce. Scop social: oamenii vor renunța să mai vorbească direct unii cu ceilalți, preferând să se “caute” unii pe ceilalți pe celular. În loc să mergi să bați la ușa prietenului să vezi dacă este acasă, îl suni pe mobil. În felul acesta, tot ce vorbesc oamenii între ei va fi monitorizat și înregistrat. Scop ocult: nimeni să nu mai poată comunica fără intermediar. Comunicarea om-om să devină om-mașină-om. Minciuna ascunsă în reclamele TV: “Acum poți comunica oricând cu oricine!”. Pericol pe termen lung: dacă i se ia celularul, omul nu mai știe să comunice eficient cu ceilalți oameni. Boli și afecțiuni asociate: slăbiciune fizică generală, apatie, senzație de leșin, atacuri de panică, stări de confuzie.

Porunca I: să vorbești cu mașina (fiara) înainte de a vorbi cu orice alt om!

2. SENZUALITATE/PASIUNE

Svadhithana chakra – centru energetic situat la două degete deasupra organelor sexuale. Proiecție în plan fizic: zona organelor sexuale. Funcție fiziologică: asigură buna funcționare a organelor reproductive. Funcție socială: oferă oamenilor posibilitatea de a se apropia unii de ceilalți

în funcție de modul în care se percep reciproc, pe baza impresiilor de tipul “plăcut/neplăcut”. Menține legăturile de sânge (de neam) cu părinții și cu rudele.

Era în anul 1991 - <https://en.wikipedia.org/wiki/2G>

2G – Motto: “Dacă deții un celular, te apropii mai ușor de oamenii dragi!”. Tehnologie implementată: text. Scop social: oamenii vor renunța să-și mai manifeste sentimentele direct, preferând să facă asta prin mesaje text. În loc să-i spui iubitei în față că ți-e dor de ea, îi scrii un SMS. În loc să-i spui “la mulți ani!” nepotului, îi trimiți un SMS. În loc să-i suni măcar pe cei dragi ca să le auzi vocea, le trimiți un “sărbători fericite!” prin SMS. Scop ocult: nimeni să nu mai manifeste sentimente fără intermediar. Sentimentele oamenilor trebuie să treacă și ele prin procesul om-mașină-om. Minciuna ascunsă în reclamele TV: “Îți este dor de cei dragi? Indiferent unde se află, le poți trimite gândurile și sentimentele tale prin SMS!”. Pericol pe termen lung: omul își pierde legăturile de sânge cu toți cei apropiați, pe care începe să îi perceapă ca pe niște străini. Boli și afecțiuni asociate: infertilitate, disfuncții erectile, lipsă de apetit sexual, infecții urinare frecvente, boli cu transmitere sexuală.

Porunca a II-a: să pui mașina (fiara) să vorbească în locul tău cu cei apropiați!

3. VOINȚĂ/ACȚIUNE

=====

Manipura chakra – centru energetic situat în zona plexului solar. Proiecție în plan fizic: zona ombilicului. Funcție fiziologică: administrează procesele de digestie. Funcție socială: stabilește ierarhiile între oameni, pe sistemul șef-subordonat. Persoanele dotate din acest punct de vedere pot conduce mase de oameni, cu ajutorul ideilor exprimate în plan social. La acest nivel, descoperim manifestarea voinței umane.

Era în anul 2001 - <https://en.wikipedia.org/wiki/3G>

3G – Slogan: “Tehnologia îți dă putere!”. Tehnologie implementată: pachete de date (internet). Scop social: oamenii își vor "spori" puterea obișnuită, voința și abilitățile naturale, făcând totul “pe net”, mutând acțiunile lor din zona reală în zona virtuală. Comanzi bilete de avion de pe pagini web, îți exprimi indignarea și/sau dezbați idei-forță pe forumuri, pornești acțiuni civice pe net, pui președinți și dai jos guverne cu ajutorul netului, comanzi produse din China de pe net, ai puterea de a face tot ce dorești... însă doar dacă ai net. Scop ocult: toată voința oamenilor trebuie să fie captată de mașină. Omul trebuie să devină neputincios, dar să aibă încă impresia (în plan virtual) că e la fel de puternic, ba chiar mult mai puternic cu ajutorul internetului. Minciuna ascunsă în reclamele TV: “Lumea este acum la picioarele tale și ai libertatea să-ți manifesti voința așa cum dorești!”. Pericol

pe termen lung: fără internet, omul nu va mai fi în stare să facă absolut nimic, va deveni maleabil. Boli și afecțiuni asociate: gastrită, ulcer, boli de ficat și de pancreas, cancer de colon.

Porunca a III-a : să aibă mașina (fiara) voință și putere în locul tău!

4. AFECTIVITATE/IUBIRE

Anahata chakra – centru energetic aflat în zona plexului cardiac. Proiecție în plan fizic: zona timusului. Funcție fizică: asigură o bună funcționare a aparatului cardio-respirator. Funcție socială: stabilește relațiile de afecțiune reciprocă și de iubire între oameni.

Era în anul 2009 - <https://en.wikipedia.org/wiki/4G>

4G – Slogan: “TU contezi, sentimentele tale contează cel mai mult!”. Tehnologie implementată: mesaje video în timp real. Scop social: oamenii vor trimite mesaje cu conținut afectiv prin rețelele de telefonie și prin internet. Scop ocult: să fii mai afectuos cu telefonul decât cu oamenii pe care spui că îi iubești. Să te îngrijoreze că se consumă bateria de la telefon, în loc să te îngrijoreze faptul că nu îți alăptezi copilul. Să preferi să trimiți poze cu tine în loc să fii acolo unde este nevoie de tine. Să ceri aprecierea tuturor oamenilor aflați în rețelele sociale. Să restrângi sentimentele oamenilor la doar zece – cincisprezece emoticoane. Să te uiți cu drag la forma și la ecranul telefonului, în loc să te uiți cu drag la forma celui pe care îl iubești. Minciuna ascunsă în reclamele TV: “Fă-le o bucurie celor care se află acum departe de tine și îți duc dorul! Fă un clip cu tine și trimite-l celor dragi! Bucură-te de clipe frumoase împreună cu cei dragi, folosind tehnologia video!”. Pericol pe termen lung: oamenii vor ajunge să confunde sentimentele pe care le au unii față de ceilalți, considerând că obiectele (dar și entitățile lipsite de viață), merită iubire umană. Boli și afecțiuni asociate: psoriazis, boli cardiace, alergii, boli autoimune în general.

Porunca a IV-a: să iubești mașina (fiara) mai mult decât iubești oamenii!

5. SPAȚIU/TIMP

Vishuddha chakra – centru energetic aflat în zona gâtului și a cefei. Proiecție în plan fizic: zona glandei tiroide. Funcție fiziologică: asigură o bună funcționare a glandelor endocrine în general. Funcție socială: integrare în timp și spațiu. Funcție subtilă: percepția timpului liniar cursiv, percepție trecut-prezent-viitor, percepție plan tridimensional.

Era în anul 2019 - <https://en.wikipedia.org/wiki/5G>

5G – Motto: “Ai internet cu viteza luminii [TIMP] și [SPAȚIU] nelimitat de stocare în cloud”. Tehnologie implementată: “realitate” virtuală (VR). Scop social: comunicare mult mai rapidă pe internet, interconectarea tuturor aparatelor din întreaga lume (IOT), astfel încât omul să nu mai muncească (supraviețuirea omului va depinde de mașini). Scop ocult: tulburări de percepție la nivel de mase (să nu mai fie individul capabil să distingă între lumea reală și lumea virtuală). Concomitent cu asta, omul nu trebuie să mai aibă vreun pic de spațiu personal (va rămâne fără intimitate). Minciuna ascunsă în reclamele TV: “Lumea este la picioarele tale! Poți călători în realitate virtuală oriunde în lume! Ai spațiu nelimitat și gratuit în cloud, să-ți muți toate lucrurile personale din realitate în zona virtuală!”. Pericol pe termen lung: omul nu va mai ști ce este real și ce este imaginar și astfel își va pierde discernământul. Boli și afecțiuni asociate: tulburări psihice, tulburări de percepție, tulburări de concentrare, halucinații, sentimentul că în jurul tău se află ființe “de dincolo”, boli endocrine.

Porunca a V-a: lasă mașina (fiara) să-ți asigure existența (ca ființă vie)!

6. INTELIGENȚĂ/INTELECT

=====

Ajna chakra – centru energetic aflat în zona frunții. Proiecție în plan fizic: zona glandei pineale. Funcție fiziologică: permite manifestarea intelectului uman, asigură funcția vorbirii. Funcție socială: conferă capacitatea de a comunica celor din jur gândurile și ideile proprii. Funcție subtilă: permite accesul la idealurile și gândurile profunde ale omului în raport cu universul.

Era în anul 2030 - <https://en.wikipedia.org/wiki/6G>

6G – Slogan: “Niciun om nu poate gândi la fel de rapid și de eficient precum mașina! Ca să fim eficienți, trebuie să devenim mașini!”. Tehnologie implementată: viteză sporită la internet, holograme tridimensionale, combinație om-mașină. Scop social: controlarea tuturor obiectelor interconectate ale planetei cu ajutorul minții. Scop ocult: implementarea unui microprocesor în creier, astfel încât omul să poată controla obiecte de la distanță și să devină parțial robot, pentru ca progresiv, partea automatizată (AI) să preia funcțiile intelectuale umane. Minciuna ascunsă în reclamele “TV” (nu va mai exista TV) : “Deții puterea absolută a lumii în care trăiești! Mentea ta poate face minuni! Doar te concentrezi și ai lumea la picioarele tale!”. Pericol pe termen lung: omul va renunța să-și mai folosească propriul creier, așteptând ca mașina să ia decizii în locul lui. În timp, funcția intelectuală a omului se va reduce drastic, se va atrofia și va ajunge la nivelul pe care îl au animalele. Boli și afecțiuni asociate: retard, tulburări severe totale (de multe ori fatale) la nivelul organelor interne (fapt care le va da ocazia “oamenilor” de “știință” să le sugereze tuturor că trebuie înlocuite organele interne pe care le au, cu componente artificiale).

Porunca a VI-a: lasă mașina (fiara) să pună stăpânire pe mintea ta și pe corpul tău!

7. SPIRIT/SINE

Sahasrara chakra – centru energetic aflat în creștetul capului. Proiecție în plan fizic: creștetul capului. Funcție fiziologică: asigură buna funcționare a glandei hipofize (pituitare). Funcție socială: transmiterea prin atitudine și la nivel de vibrație a trăirilor spirituale interioare. Funcție subtilă: permite legătura omului cu Tatăl Cereșc.

Era în anul 2034 - <https://en.wikipedia.org/wiki/7G>

7G – Motto: “Vei fi una cu Dumnezeu!”. Tehnologie implementată: nu se aplică (nu mai este necesară nicio explicație către masele de oameni, intelectul lor va fi în mare parte preluat de mașină). Scop social: nu se mai aplică, oamenii nu se vor mai putea opune implementării. Scop ocult: aspirarea/transferarea spiritului uman în materie. Pericol pe termen lung: se pierde în totalitate sinele uman. Boli și afecțiuni asociate: corpul fizic nu va mai fi necesar deloc, toate corpurile umane vor fi simulate o perioadă de mașină, apoi vor fi eliminate, nemaifiind folosite.

Porunca a VII-a: închină-ți (oferă-ți) sinele tău, mașinii (fiarei)!

Coronavirus în Italia

Om_de_jad: okok, continuăm să analizăm prostia umană din unghiuri diferite, până nu moare papa francix. Să vezi acuma dilemă rumânească, mânca-v-aș! Oamenii are de ales dacă e mai rea sărăcia din rumânia sau e mai nasol coronavirusul chinezesc inhalat de pe pizza din Italea. Că și dacă alegi frica și dai buzna la aerodromul din ORAȘUL Otopeni, te bagă Raed Arahah în cantarină și într-un final se blochează bugetul de stat de la milionul de rumâni carantinați.

Prostime, fii atent ce zice fratili tău care e sânge dânc sânge cu tine și-ți vrea binele: n-ai un' să fugi, iar fuga de virus e ca fuga de p* - faci nazuri, te dai virgină și într-un final tot borțoasă rămâi! Nu de fugă aveți nevoie, mânca-v-aș gura voastră, e nevoie de prevenție! Adică lăsați dreacu ceafa de porc din meniul zilnic, mai lăsați cearta între voi și căutați să mai zâmbiți. Nu e glumă, virusul nu e un organism de sine stătător, ca bacteria, jumătate de boală sunteți chiar voi. Buna dispoziție și calmul sunt printre puținele activități care mențin sistemul imunitar sănătos și capabil să ajute organismul să facă față virusului pe care oricum o să-l luăm cam toți. Nu mai stați cu mâna întinsă la onaniștii de la OMS - ăia cu șarpele încolăcit peste Pământul plat - că deja și-au luat mâna de pe voi! Băgați două mese pe zi în loc de trei, lăsați în lpm ceafa de porc și micii până dispăre coronavirusul, că carnea de porc e mai toxică decât țigările și cafeaua, nu mai puneți în gură energizante de la redbull&co, lăsați coca-cola și înlocuiți-o cu infuzii din plante medicinale, adică nu de-alea cu aromă de E-uri și bază de hibiscus. Dacă vreți o listă de plante care ajută, vă pun aici, să nu ziceți că-s neam prost: echinacea, soc, salvie, muguri de plop, iarba șarpelui, boz, cimbrisor, precum și mușetel, aloe vera, ruta caprei, turiță mare, isop, sovârf, piperul bălții și chiar (chiar-chiar) pelin. Diureticele, precum coada de cireș, mătasea de porumb, rădăcina de pir, lumânărică și altele, vă ajută să vă pișați mai des și să eliminați din apă, știut fiind că dacă circulați apa proaspătă (dar nu de la robinet), se curăță organismul. Totuși, nu exagerați cu diureticele. Ăăă, n-aveți încredere în astea? E nasoale la gust? E mai bine cu gura deschisă la onaniștii de la OMS, cu antiviralele folosite pentru SIDA și cu luatul la trap în zigzag? De yoga nu vă mai zic, ok? Nu vă mai zic de yoga, că voi știți că yoga e cu sex în grup. Și nu mai fugiți, că nu există scăpare prin fugă. Rânjiți frumos, gândiți pozitiv, mâncați mai puțini mici, lăsați berea câteva luni, mai puneți și voi "mâna" pe femeie, mai relaxați-vă! Să vedeți că atitudinea contează. Eu glumesc aicea, dar să știți că în spate stă niște date științifice, nu vă zic la mișto. Cine pricepe, bine, cine nu pricepe, zigzag și panică scrie pe el. Numai bine vă dorește fratili voștri!

Câteva lucruri care poate nu s-au spus despre impactul pe care îl poate avea coronavirusul

Om_de_jad: Coronavirusul este un alt tip de gripă de la care se poate muri. Sunt multe tipuri de gripă de la care se moare, numai în România, anul acesta, au murit aproape 50 de persoane de gripă și n-a fost nicio carantină, COV-19 nu a făcut încă nicio victimă și deja se vorbește intens de carantinare. COV-19 este diferit de celelalte virusuri gripale prin două lucruri: primul, big-farma încă nu are vaccin pentru el și al doilea, i se face multă reclamă în mass-media. Ieri, Digi24, RealitateaTVPlus și Antenele, așteptau virusul ca pe sărbătoarea de anul nou. Cine îi sponsorizează, fac ei de capul lor așa pentru rating? E greu de spus. Pe Digi24 ieri, era un reportaj în care ni se spunea că oamenii au golit toate rafturile din supermarketuri. Nimic mai fals, am fost la două supermarketuri ieri și erau pline ochi de produse. Reportajul de pe Digi24 era făcut la Metro fix la rafturile de conserve, unde numai 30 - 35% dintre cutii fuseseră cumpărate, ceva absolut normal pentru o zi de lucru. "Coadă imensă" de la case, este de fapt o coadă cât se poate de banală pentru Metro (cei care merg frecvent la Metro știu că se face coadă de-aia la case din lipsă de case de marcat, dar asta e altă poveste). La coada respectivă, cel mai probabil erau patroni de magazine, care în mod cât se poate de firesc și de responsabil, și-au aprovizionat magazinele cu conserve și cu apă îmbuteliată, pe fond de COV-19. E posibil ca acele conserve și apa să le aducă profit... ceea ce este firesc pentru un patron de magazin. Dar știrea e că românii au golit toate rafturile din magazine. Să fie o știre falsă, plătită de lanțurile de supermarketuri? Nu știm, pe termen lung ele nu câștigă de pe urma isteriei, pentru că isteria oamenilor duce la îngreunarea aprovizionărilor de la supermarket, ceva nedorit. Să ai multe magazine goale pe motiv că nu le mai poți aproviziona din cauza isteriei, nu e chiar scopul unui patron de magazin. Momentan, nicio autoritate nu se încumetă să estimeze care sunt pierderile economice la nivel mondial, la nici două luni de la COV-19. Când vor număra bobocii, vor fi mai puțini decât presupunem.

Unii zic că virusul l-ar fi făcut americanii, dar prețul la petrol scade și americanii & restul nu sunt fericiți pe termen lung. Alții zic că de fapt chinezii l-ar fi făcut pentru americani și că și-ar fi dat-o ca proștii singuri. Chinezii sunt campioni la erori, e posibil să fie așa, sigur nu știe nimeni. Alții spun că l-ar fi făcut rușii, dar pe termen lung, nu văd cu ce îi avantajează. Alții că l-ar fi făcut evreii sioniști, dar zilele trecute țipau patronii evrei la autorități că din cauza COV-19 li se duc dracu afacerile. Iar pentru evrei, afacerile sunt importante și iarăși nu cred că voiau să și-o tragă singuri.

În România, cică vor carantina orice le cășună. Ideea e că vei pleca de acasă până la țară și nu mai poți intra înapoi să dai mâncare la pisică. Poate vei avea o bunică la țară și nu vei putea să-i duci medicamente. nu știm. Să zicem că stăm în casă și ronțăm toate alea cumpărate de la supermarket și că facem mai mulți copii. După câteva luni de carantină, e o discuție cine va plăti facturile, în

contextul în care în România e greu să te ții de la o lună la alta și dacă ai serviciu. Nu toți românii lucrează în IT ca să se poată conecta prin VPN, pot pica de pildă transporturile de marfă, aprovizionarea cu carburanți și deci cu toate cele. Autoritățile dau din gură, Iohannis l-a propus la mișto pe Cătu să fie prim-ministru. Zilele astea, politicienii români ne-au demonstrat că sunt politicienii altei planete. Ce-o mai fi? Vedem. Dacă facem tămbălăul ăsta cu carantinarea la un virus de gripă ca oricare altul, mă întreb ce vor face autoritățile în situația în care chiar ne vom confrunța cu ceva periculos, cum e de exemplu Ebola. Nu știe nimeni. Să rămânem calmi, să fim oameni! Dacă ne dăm unii altora în cap, avem toți de pierdut.

COV-19 FAILED! PLEASE, TRY AGAIN!

Om_de_jad: Planul A a eșuat, se va trece la planul B. Explicăm ce se întâmplă, pentru cei care caută să vadă dincolo de panică.

Să ne închipuim o situație în care încerci să trimiți niște documente la imprimanta aflată la etajul al II-lea al firmei la care lucrezi, și după ce ai dat “print”, ți-ai dat seama că din greșeală, în loc să trimiți documentele pe care le doreai, ai trimis niște poze porno pe care le aveai pe hard. Sau situația aia în care vrei să spui ceva intim unei persoane și descoperi după ce ai scris, că ai greșit fereastra în care scrii. Știi panica respectivă. Ei bine, cam în situația asta se află acum bandiții mondiali care au inventat coronavirusul în laborator.

Organigrama oculte este concepută de așa manieră încât sclavul nu are niciodată modalitatea oficială de a vorbi cu cu stăpânii lui, el doar execută. Pentru asta, stăpânii se asigură că directivele pe care le dau sunt perfecte, astfel încât sclavul, când execută poruncile, să facă fix ce trebuie. De data asta, oculta a dat-o cu bâta în baltă, iar sclavii și-au făcut datoria punând în scenă un spectacol cu decalaj sonor.

Planul era conceput astfel: inventăm un virus nou care să omoare măcar câteva milioane de oameni. După ce lansăm virusul și mor câțiva, chemăm slugile de la OMS să ne “informeze” că situația e nasoală. Țipăm în stânga și în dreapta prin mass-media că s-a pornit apocalipsa, panicăm prostimea, inducem stări de teamă generală și punem “autoritățile” din fiecare țară vasală să restricționeze în mod draconic absolut tot, “pentru binele și siguranța populației”. Locul de start pentru lansarea virusului făcut în laborator: Wuhan, zonă frecventată de oameni din toate colțurile lumii. Populație multă, chinezi care pot să moară cu milioanele. De acolo, virusul se putea răspândi rapid peste tot.

Și când colo, ce să vezi: COV-19 FAILED! Sistemul imunitar al oamenilor le-a dat planul peste cap și producția necesară de morți n-a fost cea dorită. Pe fondul schemei de oranzare a oculte, în decalaj, toți actorii principali și-au jucat rolul pe care fuseseră instruiți să-l joace, fără scenă și fără decor potrivit cu spectacolul. Am asistat săptămânile astea la o piesă de teatru jucată foarte prost: înspăimântătorul coronavirus, care deși a ucis de câteva mii de ori mai puțin decât ucide o gripă obișnuită în mod normal, a beneficiat de o atenție de VIP din partea mass-media și a “autorităților”, gata să-și îndeplinească planul de carantinare draconică, în țări în care nici măcar o persoană nu era infectată. Televiziunile abia așteptau să se oripileze în legătură cu panica și stupefacția care nu există, au fost nevoite să facă repede pentru stăpânii lor decoruri cu rafturi goale improvizate, s-au

întrunit comitete, singurii care nu văd mascarada asta sunt babele și moșii care stau în case, tremurând sub plapumă de frica virusului care ar putea sări la gâtul lor din ecranul LCD.

Cu intenție sau fără, cineva n-a făcut virusul cum trebuie. Dacă vom vedea că FBI, CNN și guvernul chinez, descoperă în numele dreptății, așa, într-un trio hazliu, că virusul a fost făcut de Microsoft - ca o răzbunare a faptului că sistemul lor de operare e și în 2020, cel mai vulnerabil în fața virusărilor - dacă veți vedea un Bill Gates condamnat că a fabricat COV-19, ei bine, să știți atunci că plătește pentru că invenția lui n-a ucis suficient. Că e vorba despre Bill Gates sau despre altul, nu are relevanță.

Momentan, autoritățile s-ar putea ca din motive de decalaj sonor în raport cu stăpânirea, să aplice în continuare carantinare fără motiv, rații pe cartelă sau cine știe ce bizarerii care în scenariul inițial, cel cu milioanele de morți, își aveau rostul. Îngrijorător este că se discută acum deja despre aplicarea planului B.

Au început să “informeze” populația despre faptul că încălzirea globală va atrage după sine epidemii de boli tropicale. Probabil că de data asta vor muri câți trebuie. Agenda globală merge înainte.

Erori au fost, erori sunt încă!

Om_de_jad: Cine câștigă de pe urma coronavirusului? Păi să vedem: chinezii nu, pentru că nu-și mai vând produsele, americanii nu mai pot vinde petrol și mașini, rușii oricum nu stau bine economic, Europa e în corzi și va fi praf și pulbere, arabilor nu le e prea bine dacă scad încasările de pe urma vânzărilor de “aur negru”, iar israelienii, bănuți de toți de șmecherii economice, asistă acum la pierderi financiare care ard la mațe direct proporțional cu abilitatea individului de a evalua pierderile.

Între timp, nivelul poluării scade, încălzirea globală a intrat în carantină. Natura e privită de la balcoane, de oameni care ronțăie ultimele chips-uri din rezerva de urgență, și în mijlocul tuturor acestor evenimente, iarba crește perpendicular și mieii zburdă pe câmpii.

Cei care văd bine culorile știu că verdele este noul roșu și că Venus se pregătește de ani buni să ne "lumineze" calea. Trupe NATO sunt distribuite în mai multe țări din UE, în încercarea de a opri inevitabilul care se va produce după trei sau patru luni de lipsă de alimente și mai ales de perspectivă. Concedieri masive, firme închise, lipsă de internet, de semnal la mobil, de curent, apă și gaze. Când wc-ul se va umple la propriu de rahat - pentru că nu vor mai avea apă - oamenii vor ieși în stradă să ceară socoteală. Cui? Ce contează? Tuturor! Cineva, alții în afară de noi, vor fi de vină pentru situația creată. Coronavirus? Ha-ha, ce glumă bună, mai bine mori de la el decât de la mirosul din bloc!

Liderii lumii se vor bate ca chiorii în următoarele luni, făcând ceea ce știu ei mai bine: restricții, carantinări, interdicții, armată, permise de intrare și de ieșire din casă, blocări, marcări, violență în numele liniștii. Au șase luni la dispoziție, oferite în mod “providențial” de pauza pandemică din perioada verii, în care vor fi obligați fie să reinventeze toată structura socială (lucru aproape imposibil de făcut), fie să se predea. Părerea mea e că la final se vor da învinși, neștiind ce ar putea să mai facă, epuizând toate variantele de restricționare.

În perioada zbaterii “autorităților”, așa cum s-a întâmplat încă de începutul declanșării isteriei de COVID, televiziunile conduse de cei care conduc în general televiziunile, vor filma și vor face mișto de neputința conducătorilor restricționiști.

Oamenii vor fi ajutați să vadă neputința aceasta și împinși de lipsuri, nemaivând propriu-zis ce să piardă, vor ieși în stradă, cerând ca “cineva să facă ceva”. Și “cineva”, adică acest “nimeni” care a

inventat criza actuală, va veni cu lecțiile făcute, nemaigăsind niciun fel de opoziție din partea celor care, n-așa, au dat greș de-au ajuns să râdă și curcile de ei.

Vorbim cifrat pentru că nu se cuvine să facem altfel, într-o lume care acum este mai verde, mult mai verde, exact ca partidul verzilor, cândva partidul roșiilor. Colectivizarea a reînceput prin comasarea oamenilor în bloc și nu se va opri aici. Un guvern mondial va părea pentru toți o soluție. Nu va începe o perioadă a restricțiilor, nu vă panicați aiurea, ci una a libertăților, vremea restricțiilor dă semne de oboseală și e cam galbenă la față. La urma urmei, cât timp poți să ții pumnul strâns, chiar dacă e unul de fier?

Culmea e că oamenii se vor bucura în stil naiv. O dreptate cu iz apocaliptic, în care marile și micile corporații se ofilesc în mod natural, se mijește la orizont. O nouă-spiritualitate-veche, așteaptă de vreo 300 de ani la sertare, bună precis să fie testată pe masele de oameni. Economia nu va mai dudu, va exista în continuare într-o altă formă, dar va toarce încet, ca pisica. În contextul ăsta care se preconizează, pe cuvânt că nu-i văd bine pe evrei, unii dintre ei și-o vor lua complet aiurea. I-am avertizat de ani de zile că li se pregătește ceva, că sunt fentați fix pe zona lor moale, că ar fi bine să-și salte nasul din preocupările excesive legate de finanțe și să revină la ceea ce au făcut cu adevărat folositor, în trecut.

Dincolo de toate astea, noi, cei care am fost preocupați totdeauna doar de ceea ce se cuvine, vom fi preocupați și în continuare, indiferent ce tipuri de detergent va mai inventa RGB-ul.

Învițație la calm

Om_de_jad: Cine știe să se roage, să se roage! Cine știe să mediteze, să mediteze. Cine știe să scrie povești, să le scrie, iar cine știe să le citească, să o facă cu glas tare pentru cei care știu să asculte. Cine știe să pupe, să pupe, iar cine știe să se lase pupat, să nu mai facă nazuri și să stea la pupat! Cine are putere în brațe, să sprijine, iar cine știe să aibă grijă, să aibă! Pisicile să toarcă și câinii să latre! Cine știe să viseze, să viseze frumos, pentru toți cei care nu-și permit acum luxul să viseze! Cine doarme, să nu sforăie, ca să poată dormi cei care chiar sunt obosiți! Cine e copil, să nu ia în seamă panica adulților, într-un final, orice rău trece! Cine s-a dus, să-i fie țărâna ușoară! Cine are mintea trează, să stea de veghe! Să fie lumină în beznă, foc în mijlocul viscolului, bucată de pâine în stomacul celui flămând, liniște în mijlocul furtunii! Lume-nsingurată, să știi că nu ești singură, e numai o iluzie!

Lecție de istorie ocultă: Marea bătălie dintre Stan și Bran și Lucian

Om_de_jad: Notă: acesta este un pamflet și trebuie considerat ca atare. Personajele prezente aici nu există, mai ales Lucian, care n-a existat niciodată în tot acest timp. Celui care dorește să mă vadă închis, îi urez să fie deschis. Amin!

Ce-mi place mie cel mai mult la evrei, e acuratețea cu care au stabilit numele zeului pe care-l venerază. Au insistat din cele mai vechi timpuri că numele stăpânului la care-ți dai sufletul e important și că dacă îi zburcești numele, te închini la tot felul de greșii. Așa că ei, fiind oameni de acțiune în stil netanyahian, n-au dat-o prea mult timp cotită: s-a stabilit de comun acord să se închine toți la Yahweh (Elohim) și cu asta basta. Fiecare se închină la cine vrea, ideea e că bravo lor, spre deosebire de alții, ei au ales ceva și se deplasează vertiginos în direcția pe care și-au propus-o! Le urăm drum bun și cale bătută!

La indieni, e plin de zâne și de zâni, fiecare zân e cu aia a mă-sii și fiecare zână are câte mâini vrea și ce culori vrea ea. La ei nu prea s-au iscat scânteii spirituale. Fiind mai non-violenți, au dat-o la pace, în sensul că haosul spiritual s-a camuflat pervers, devenind atitudine generală stipulată în Constituție.

China, la sanchi, cică e ateistă și deci se închină la Nimeni. Acuma noi știm că Nimeni are și el un nume, dar tot la sanchi nu-l spunem, ca să nu facem risipă de litere.

Cu europenii e mai dificil: din moși strămoși, ei se închinau la Stan și Bran, doar că acum vreo mie de ani, au năvălit ideologic iudeii peste ei și le-au impus o credință într-un fals Isus cu un singur I, cu moacă și cu haine de rege anglo-saxon. Firește că europenilor nu le-a convenit să se închine la un astfel de personaj, mai ales scoțienilor și irlandezilor (care aveau zânele lor), dar nici francezilor, belgienilor, nemților și norvegienilor, motiv pentru care s-au hotărât cu toții, în urma consultărilor avute cu Jaque de Molay, să se stabilească la Bruxelles din motive ideologice și strategice, iar din motive financiare, în patria țăranilor cu pământ sub unghii din Luxembourg, pe care i-au cumpărat și i-au transformat în ce le-a trebuit, cică în baza unor algoritmi de coincidență.

Din aceste două cetăți, ascunși precum viermele inelar în rect, șleahta europeană (cunoscută și sub denumirea de uniune, în ultimii zeci de ani), se luptă să revină la credințele în Stan și Bran, având pretenția să impună această religie tuturor, inclusiv evreilor. Bătălia, cu numele de cod "Marea Revoltă Legendară a lui Stan și Bran", s-a dat mult timp în interiorul unor state unite pe principii

mixte religioase, o combinație între credințe evreiești și religia inventată, cea care îl promovează pe individul cu moacă de anglo-saxon.

Arabii, deși se cred originali, se ghidează după o a doua ediție de Tora, rescrisă zonal, cumva modificată și revizuită în funcție de interesele lor. Ca și evreii, arabii se închină la același zeu la care se ruga Avraam, deși mulți dintre musulmani, din necunoaștere, cred că dacă îi spun Allah e vorba despre alt zeu. Șiiți, suniți? Glume.

Rușii, împreună cu țările de prin Estul europei - inclusiv românii - se roagă la zei babilonieni mesopotamieni, rătăciți într-o mixtură precum cea menționată mai sus, combinată cu rămășițe umane din zeități preluate de pe la grecii antici. Despre români și despre închinarea lor la Tammuz am mai scris, nu mai bat darabana. Am lăsat intenționat africanii cu animismul lor pe final, fiindcă la ei e cald tare și ne bate soarele în cap dacă vorbim prea mult despre asta. Să fie sănătoși toți! Toți oamenii de pe planetă să fie sănătoși, să stea în case și să nu facă nCOV-19!

Prin susul hărții țării noastre, când vine vorba de dracu, toți se feresc să-i pronunțe numele și recurg la tot felul de artificii care să-i înlocuiască numele. I se spune Naiba, Necuratul, Sarsailă, Ducă-se-pe-pustii, Ucigă-l toaca ș.a.m.d. Doar că în Sud, ca de obicei, avem variante proprii. La noi, “du-te dracu!” e o expresie de alint - de obicei așa le zici copiilor de câțiva anișori care te sâcăie să le dai țuică, și din acest motiv, când vrei să dai dracu la modul serios pe cineva, simți că dracu nu-ți mai ajunge. Asta este motivul pentru care sudiștii l-au inventat pe “dreacu”. Dacă vrei pe bune să superi pe cineva, îi zici “du-te dreacu!”, “te dreacu!” sau “te reacu!”. Noi, sudiștii, lucrători neobosiți, l-am modificat și l-am manipulat până și pe necuratul după cum ne-a convenit. Transmutat din dracu în dreacu (scris uneori dreq, la mișto) sau chiar în “reacu”, acest personaj înspăimântător ne servește nouă interesele locale de sudiști, și îl folosim în funcție de ceea ce dorim să transmitem din punct de vedere lingvistic. Expresia “ia uite-l și pe-ăsta, ce-al dreacu el!”, exprimă admirație. Ciudat mod de exprimare, dar nu asta este discuția. Să revenim la treburile noastre.

Pe la jumătatea secolului al XIX-lea, Stan și Bran s-au despărțit în mai multe grupări. Motivul, dreacu să-i ia, o fi fost unul legat de eficiență. Important e că una dintre grupări, derivată din Stan, s-a împreunat nefiresc cu Lucian și a făcut cu el o alianță, o uniune, sub forma unor state unite în cuget și simțire. Neavând niciun fel de simțire, și deci neavând nimic de pierdut, Lucian a considerat că este o idee bună să se bage în această alianță, lăsându-l pe Stan să facă și să dreagă, în timpul ăsta lucrând pe la servicii pe la Hollywood. Vreo sută de ani, prostimea a fost fericită, mâncarea venea la troc, ne-am tatuat, am fumat, ne-am dat în darabane, am făcut războaie pe ici, pe colo, distracție.

Problema e că lui Stan îi place sângeretele și dacă se poate, să fie făcut din viței de lapte. Bran salivează și el la așa ceva, dar e puțin mai precaut decât frate-său (că toți-toți sunt frați). Lucian, copil plâpând în mațele lui interioare, are în general o părere elevată despre copii, așa că i-a sugerat lui Stan că poate să-și facă preparatul mult dorit, cu condiția să taie numai vitele bătrâne și bolnave.

Așa a apărut nCOV, la final de 2019, chiar de tăierea porcului. Ca să aibă acoperire, Lucian a fost șiret, în sensul că ori a tăiat animalele mai întâi la el în ogradă, ori l-a pus înadins pe Stan să taie animale la el în bătătură, ca să poată ulterior să-l acuze de tăierea animalelor împrejur. Treaba asta se va limpezi mai bine în lunile care urmează.

Stați în case! Stați în case! Țipă în megafoane angajații Circului de Stat (în case), sperând să stoarcă astfel un pic de spaimă de la victime. Carnea e bătrână, e tare, rămâne în dinți. Stan vrea ca animalul să fie măcar nițel speriat, altfel n-are gust! Deși se consumă multă benzină la Logan în aceste avertismente, lumea nu se panichează. Stane, pricepi mă diferența? Lumea se îngrijorează, nu se panichează! Să vezi râsu' dreacu, Stane, o să faci indigestie! Sângeretele iese mult, da' prost. Prost ca tine, așa.

În timpul ăsta, Lucian își freacă mâinile de bucurie, pentru că practic, prin ceea ce a făcut, Stan s-a filmat în cucul gol în fața tuturor. De când cu vaccinările obligatorii și cu teoriile conspirației, promovate intenționat pe canalele de comunicare ale lui Lucian, aproape orice babă cu pensie minimă știe la precizie că Stan vrea să ne modifice ADN-ul cu forța, că ne injectează RFID-uri în măduva spinării cu "siringa", că ne bagă cipromipuri în al treilea ochi meditativ, eheee! Așa că, maică-taică, sau cum să zic, dragă Stane (ptiu, dreace!), nu mi-e clar dacă nu cumva tu vei fi acum ăla mâncat. Cert e că mi-e clar-clar de către cine, pentru că doi se bat și-al treilea câștigă. Zi, mă, nu era așa?

"IT COMES FROM CHINA!" - Trump

Om_de_jad: Am intrat în posesia acestui video. Îmi pare rău că rezoluția este proastă, clipul nu se găsește pe youtube într-o rezoluție mai bună, sau cel puțin nu am reușit eu să dau de el. *** Se știa din 16 noiembrie 2015 că în laboratoarele chinezești se produce un coronavirus pornind de la lilieci și șoareci. În Italia a fost dat acest reportaj la TV ***

Donald Trump nu era președinte în 2015, dar se pare că SUA, sub conducerea lui Obama (comunist progresist), sponsoriza și ea aceste cercetări. Când Trump a venit la putere, a tăiat fondurile de participare la acest proiect criminal.

Aici aveți un video recent, în care Trump acuză direct China pentru că a scăpat din greșeală virusul din laborator:

<https://youtu.be/ydnxK-M7pxM>

Celor care pupă comuniștii galbeni în cur și ridică în slăvi o țară care-și scanează cetățenii la moacă și-i tratează ca pe animale, să le reamintim:

- în China a fost vândut la raft lapte praf pentru sugari, care avea în componență o substanță toxică, menită să sporească cantitatea. Avantaj la buzunarul producătorilor, pe spatetele bebelușilor morți.

- în China se fac artificii și pocnitori periculoase, care la plecarea din port au normele de pericolozitate modificate (știu asta din surse sigure), astfel încât ceva care ar trebui folosit doar de armată sau jandarmerie, să poată fi vândut în colțuri ale lumii pe post de pocnitori inofensive.

- din China vin jucării vopsite cu substanțe toxice pentru copii, au fost cazuri de copii care au decedat din cauza acestor jucării. În România sunt magazine mai serioase, care specifică faptul că vopselele folosite pentru jucării provin din surse sigure, nu sunt toxice. Foarte bine că fac asta.

- în China a fost dat pe piață un orez care avea în componență 25% plastic (bobițe de plastic care imitau orezul). Mulți oameni au avut de suferit și din această cauză s-a renunțat la el.

- în China pică poduri făcute ieri (vezi de exemplu cum s-a prăbușit hotelul pe ei în plină criză de coronavirus).

- când a fost coronavirus în Wuhan, chinezii au fost tratați ca animalele. Cine mârâia era redus la tăcere. Măcar în România, autoritățile sunt decente.

- uneltele/sculele venite din China sunt foarte periculoase. Anvelope noi care explodează subit, specificații tehnice făcute la mișto, platforme pe care scrie că poți pune 700kg și se prăbușesc la numai 250kg ș.a.m.d, lista e lungă.

Întrebări:

* CE FEL DE OAMENI SUNT ȚIA CARE ÎȘI UCID PROPRIUL POPOR?

*CE FEL DE OAMENI SUNT ȚIA CARE BAGĂ INTENȚIONAT SUBSTANȚE TOXICE ÎN LAPTELE PENTRU BEBELUȘI ȘI ÎN VOPSELELE PENTRU JUCĂRII?

*CE FEL DE OAMENI SUNT ȚIA CARE FAC EXPERIMENTE DE GENUL COVID-19, ÎN CARE SE URMĂREȘTE ÎN MOD DIRECT CREAREA UNOR VIRUSURI CAPABILE SĂ DISTRUGĂ PLĂMÂNII OAMENILOR?

Sunt COMUNIȘTI, SUNT ATEIȘTI ȘI DIN ACEST MOTIV NU AU NICIUN FEL DE RESPECT PENTRU VIAȚĂ!

Către doamne și domni

Om_de_jad: Bărbații dispun în general de putere fizică și de rațiune. Ei folosesc rațiunea pentru a identifica inamicul și utilizează puterea/forța pentru a-l înfrânge, cu scopul de a-i proteja pe cei dragi.

Lucrurile au fost așa de când lumea, numai că acum ne confruntăm cu un inamic invizibil, motiv pentru care, în zilele noastre mulți bărbați simt că o iau razna. Din păcate, unii dintre ei chiar o vor lua razna.

Modelul masculin e făcut în așa fel că trebuie mai întâi să înțelegi cum stau lucrurile înainte de a stabili planul de acțiune. Numai că acum, la cum este situația, nu poți înțelege nimic din ceea ce se întâmplă, fiindcă forțele care acționează se află dincolo de rațiune. Acest lucru îi face pe bărbați să simtă că își pierd mințile. Ceea ce vă rog să luați în calcul este că în aceste momente, rațiunea este tocmai aceea care poate deveni propriul nostru dușman.

Spre deosebire de bărbați, femeile sunt obișnuite să nu folosească rațiunea clipă de clipă. Când se îndrăgostesc sau când rămân gravide sau când nasc, sau când fac gesturi inexplicabile, chiar nu folosește la nimic să faci uz de rațiune. În viața femeilor se întâmplă multe lucruri pe care ele le depășesc ușor, fără să facă uz de rațiune și fără ca prin asta să fie mai puțin eficiente decât bărbații, și în niciun caz mai proaste.

Sfatul meu este următorul: dacă simți că o iei razna, uită-te la femeile care îți sunt apropiate și încearcă să vezi cum fac ele în această situație de criză. Vei vedea că ele au alt mod de abordare a momentelor stresante și că dacă observi cu atenție, ai putea să depășești momentul și să te echilibrezi mult mai ușor. Situația actuală, exact cum o vedem, ar fi de mii de ori mai liniștită dacă ar fi gestionată de către femei. S-ar putea face multe cu sprijinul bărbaților, însă doar dacă lucrurile ar fi gestionate după modul feminin de abordare a situațiilor de stres.

Ceea ce se îndoiește nu se rupe. Ceea ce stă înfipt adânc în sol, chiar dacă pare că oferă stabilitate, că oferă protecție, va fi smuls din rădăcini. Nu ne luptăm cu o situație rațională. Folosiți puterea și rațiunea pentru a observa modul în care trec femeile prin criza actuală. În mod contrar, dacă bărbații vor face uz de putere în aceste zile, se va pierde sânge în mod inutil.

Om_de_jad: (adaug la articolul de mai sus, completarea pe care am făcut-o în grupul nostru de jucători)

văd în jurul meu din ce în ce mai mulți bărbați disperați
și nu de proști, de slabi sau de fricoși
sunt panicați că nu văd inamicul

chestia asta face să crape mintea bărbatului
eu zic să facem front comun
să lăsăm femeile să vorbească mai mult
e o chestie energetică de echilibru

1

rațiunea nu ne ajută
eu nu dau prea mulți bani pe ea
ok?
ăștia din spate nu-s neapărat deștepți sau supra-raționali
situația e de așa manieră încât eu pot să te împing în prăpastie în multe feluri dacă sunt criminal
pot să-ți pun piedică
pot să te împing pe la spate
pot să-ți dau cu bâta în cap și să te arunc în prăpastie
ca bărbat, cauți să cuprinzi cu mintea toate posibilitățile astea
și ai impresia că în spate se află un inamic mult mai inteligent decât tine
și din cauza asta, psihicul tău o ia pe cărări
vezi scenariii închipuite, lucruri periculoase
ca bărbat ar trebui să rămâi vigilent în perioada asta și atât
mediul energetic ambiant trebuie stabilit de femei
altfel o luăm pe câmpii, pt că dacă mediul energetic ambiant e stabilit de bărbați, va fi unul de haos
general, panică, stres și violență
ne trebuie atenție și vigilență
și armonie venită din partea femeilor
e dificil de făcut ce zic eu, pt că în mod normal bărbații reprezintă factorul de echilibru
sau cam asta se așteaptă de la ei
echilibrul la ei vine din exterior
fac organizare la exterior (armată, poliție, legi) și se simt în siguranță
acum, organizarea e amenințată
pe femei nu le preocupă în dracii ăia mari organizarea socială
altele sunt lucrurile care contează pt ele
hai să învățăm de la ele cum fac, ok?
asta nu înseamnă să fim noi dezorganizați
înseamnă să nu ne mai căcăm pe noi că nu e totul tras la dungă
să dați share, vă rog
dacă încep bărbații "să facă", am belit-o
chiar n-au ce să facă
nu e propriu zis nimic de făcut, în sensul că să tragi cu arma

1

inamicii nu sunt turcii care ne atacă
riscăm să scoatem săbiile din teacă și să stăm ca proștii cu ele în aer, așteptând să sară inamicul din

tufiş

cea mai mare porcărie ar fi ca negăsind un inamic, să începem să ne tăiem unii pe alţii considerând că cei din jur sunt inamicii

Minciuni de primăvară

Om_de_jad: 1. Oamenii de știință ne vor în general binele. Ei inventează lucruri care să ne ușureze viața!

Fals! Au creat COVID-19 în laboratoare, lucru care nu ne ușurează în niciun caz viața. Virusul a fost făcut SPECIAL să ucidă. Cei care ucid se numesc criminali, indiferent dacă fac asta cu toporul sau cu seringă. Locul criminalilor este la închisoare sau la cimitir.

2. Oamenii de știință știu ce fac.

Știu pe dracu! Niciun om de știință nu are, la 6 luni de când a apărut primul caz, un remediu pentru COVID-19. Oamenii de știință au dat cu bomba și acum se bat cap în cap ca proștii. Chestia asta îi face să semene mai degrabă cu niște copii care au pus mâna pe arme, nu cu niște adulți care au un psihic funcțional. E ca atunci când dai o bă**nă în lift cu mai multe persoane și nu mai poți s-o tragi înapoi.

3. Autoritățile ne vor binele

Ă?

4. Stați în casă! Feriți-vă de COVID-19!

Dacă de COVID te poți feri stând în casă, DE 5G NU TE POȚI FERI! Trece prin pereți, trece prin tine și prin ai tăi și te face praf, nu va fi ca la COVID. COVID a venit, o să treacă, 5G va fi non-stop, 24h/24. NU VEI AVEA UNDE SĂ TE FERESTI DE 5G, vor fi antene peste tot!

5. 5G n-o să fie așa de periculos.

Serios? După chestia cu COVID-ul, mai are cineva încredere în ce spun oamenii de "știință"? Despre COVID spuneau în 2015 că n-o să scape din laboratoare și "a scăpat".

6. Nu știm cine e vinovat de 5G

Ba știm, știm... sunt mu*știi de la Vodafone, Orange, Telekom și Digi. Căcații ăștia care ne fură de 20 de ani de când au venit cu miloaga prin ro.

7. După ce trece COVID-ul, vom avea în continuare păduri

Da, vom avea în continuare. Ele se vor afla așezate frumos în stivă, în Austria.

8. UE o să ne ajute

O să ne ajute imediat ce termină de ajutat italienii. Stați p-aproape că ne-ajută!

Să gândim cu calm!

Om_de_jad: Klaus Iohannis ne anunță că starea de urgență va fi prelungită încă o lună, “pentru a ține epidemia sub control”. Judecând lucrurile la rece, este infantil să ne închipuim că prelungirea stării de urgență se face pe motiv că la ora actuală avem în țară 4.500 de oameni răciți și 184 de decese, sau pentru că se tem de vreun număr triplu de îmbolnăviri sau de morți. Trebuie să fii naiv să-ți închipui că țări precum SUA, Rusia sau Franța se sinucid economic de dragul a câteva zeci de mii de morți, conștienți fiind că după ce “rezolvă pandemia” (indiferent ce o însemna asta), vor fi de mii de ori mai mulți morți din cauza situației economice comparativ cu ce avem azi din cauza coronavirusului.

Teorii de toate felurile, zburdă prin rețea. Internetul le-a fost lăsat oamenilor în aceste zile pe post de lume-virtuală-aparent-liberă, în care fiecare fabulează după pricepere. Chiar dacă nu știm cu exactitate ce se întâmplă (deși poate bănuim), să încercăm să gândim la rece situația, pe fapte. Să nu reacționăm la impuls și să gândim cu calm ceea ce vedem în jurul nostru.

Puterea nu se află acum nici la domnul “preșe” și nici la guvernul nostru, condus de maimuțoiul cobzar. La nivel național și internațional, puterea reală de care depinde soarta oamenilor, se află în mâinile armatei. Cu alte cuvinte, pentru liniștea sau neliniștea noastră interioară, ar trebui să ne întrebăm în momentele astea dacă avem încredere sau nu în deciziile armatei.

Românii au în general încredere în armată pentru că armata nu prea i-a mințit de-a lungul timpului. Când a căzut Ceaușescu, armata a fost cu noi, nu cu el. Gândiți-vă că pentru armată, aceste vremuri nu sunt grele, dacă le comparăm cu cele din perioada WW2. Nu mai zic de primul război mondial, în care chiar a fost un haos de nedescris, și în care armata s-a descurcat, deși erau condiții de iad. Ceea ce pentru noi este insuportabil, pentru armată poate fi doar o situație ceva mai dificilă. Acum, lucrurile par mai așezate decât în WW2. Inamicul, în mod sigur există din moment ce este vorba despre implicarea armatei, dar îmi este destul de greu să cred că dușmanul vizat aș fi eu sau tu. Personal, pot să spun că militarii pe care îi cunosc, (indiferent ce grad au), chiar dacă sunt antrenați să ucidă, au un respect profund pentru viață. Sunt oameni care preferă ordinea și disciplina în locul haosului și nu au obiceiul să o ia la fugă atunci când dau de greu. Sunt oameni care își respectă strămoșii, cred în valorile familiei, au credință în Domnul și urăsc trădarea. Sunt oameni care vorbesc puțin și fac ce li se cere. Sunt oameni care nu iau decizii până nu se asigură că ordinele nu strică ordinea. Sunt oameni care mai bine își trag un glonț în cap decât să-și dezamăgească părinții, bunicii și pe cei dragi.

În aceste zile, cu polițiști pe străzi mai mult decât oameni obișnuiți, armata este de fapt cea care ne decide soarta. Dacă ne-a trădat și a făcut pact cu dușmanul pentru distrugerea noastră, a celor din case, e trist. Dar dacă dușmanul invizibil nu suntem noi, ci sunt alții, au pus-o! Se va alege praful de dușmani, pentru că s-au unit armatele tuturor națiilor de pe Terra, asumându-și căderea inevitabilă a

economiei internaționale. Iar dacă lucrurile stau astfel, dușmanul trebuie să fie unul pe măsură. Trebuie să fie un dușman pe care eu, tu sau un grup restrâns de oameni nu-l puteam învinge. Acest dușman, care a atentat la siguranța oamenilor, la siguranța mea, a ta, a noastră, a devenit un pericol imposibil de oprit cu ajutorul jandarmilor și ai poliției și din acest motiv, a trebuit să intervină armata.

Cred că alegerea înțeleaptă în aceste vremuri este aceea de lăsa armata să lucreze, încercând pe cât posibil să nu devenim o povară în plus. Nimănui nu-i plac interdicțiile, dar dacă ne revoltăm sau dacă ieșim în stradă, s-ar putea ca de fapt să ajutăm dușmanul. Un dușman există - unde este armată, este și un dușman. Dacă noi suntem dușmanul și armata ne-a trădat, este josnic. Dar dacă alții sunt de fapt dușmanii și nu noi, mă gândesc că dacă nu putem să ajutăm în acest război, putem măcar să nu încurcăm.

Până în momentul în care va fi vom vedea că armata ne trădează, trebuie să avem încredere în ceea ce face.

COVID-ul Stângii Radicale

Om_de_jad: În urmă cu câteva luni, am ieșit împreună cu prietenii să protestăm împotriva legii vaccinării obligatorii, lege propusă de PSD și regurgitată duios de guvernul pe persoană fizică al lui Iohannis. Spre surprinderea noastră, presa a raportat o participare a unui număr de 5.000 de oameni, deși după calculele noastre, n-au fost mai mult de 500 de persoane la miting. Chiar glumeam cu amărăciune în ziua respectivă, că grupul nostru de prieteni a reprezentat, poate, 10% din numărul total de participanți. Trist.

Țin minte că tot în perioada aia, m-am certat cu o doctoriță vândută forțelor întunericului, care susținea că oamenii ar trebui să fie nu doar vaccinați cu forța, ci să fie și băgați la închisoare dacă nu se vaccinează. “Să vină poliția și armata, să-i bage în dubă și să-i injecteze!”, astea erau în mare parte cuvintele ei, fără niciun argument rațional. Mi-am spus atunci că madam exagerează, că poate a suferit traume psihice în copilărie, că o fi la menopauză și alte lucruri de genul ăsta, dar nu credeam în momentul acela, recunosc, că voi vedea cu ochii mei dube ridicând oamenii cu forța și duși în Spitalele Iadului lui Satan, să fie omorâți cu premeditare de medici.

Tot în zilele alea, mulți români erau convinși că doctorii le vor binele, că OMS-ul este Marele Zeu în materie de sănătate publică și că noi, “antivacciniștii” (așa ne numeau), suntem infractori care trebuie pedepsiți, pe motiv că nu suntem de acord ca Statul și Guvernul Suprem să injecteze aluminiu în copiii noștri. O bilă neagră pentru TOȚI românii care l-au susținut pe Satan în uciderea copiilor! Domnul vede tot ce e strâmb și nu uită.

Se ajunsese la un prag maxim de tâmpire. Gândirea satanică a “binelui unic”, pusese stăpânire pe populație și încă din vară le-am spus prietenilor că nu se termină anul 2019, fără să se întâmple ceva rău. Vecinul își dădea cu părerea dacă ușa ta de apartament e vopsită sau nu cum avea el chef, își dădea cu părerea dacă îți educi sau nu copilul, după standardele diavolului pe care el îl venera, iar la semafor, șoferul din spate te claxona dacă nu voiai să mergi pe strada pe care voia el să mergi. În nebunia care se crease, fiecare considera – așa cum consideră, de altfel, toți sataniștii – că e de datoria lor să se bage în viețile tuturor și să le spună să facă așa cum cere Statul/Guvernul Suprem condus de Baphomet.

Cumva este explicabil: la noi în România, totul se face prin ONG-urile lui Soros. Vrei servicii medicale, te duci la clinicile lui Soros, vrei justiție, te duci la justiția lui Soros, vrei salariu mare, te duci la multinaționalele lui Soros, vrei benzină, n-ai voie, că deranjezi “verzii” lui Soros, vrei să-ți educi copilul, trebuie să o faci în stilul lui Soros, vrei să spui ceva împotriva Partidului Comunist Unic (zis Open Society), n-ai voie, ca să ONG-urile lui Soros pe tine, că nu ești în ton cu agenda globală.

Ultima gogoasă autohtonă, înainte de Covid-ul Stângii Radicale, era că trebuie să-ți înmatriculezi trotineta. Și chiar când se pregătea un proiect de lege, care să declare că trebuie să-ți înmatriculezi rolele, hopa, apare covidul comuniștilor din China.

Și începe tontoroiiul dracilor. Am scris la vremea respectivă un articol în care arătam cum dă oculta ordine la slugi și cum o să vedem un joc imbecil de tenis, fără minge și fără rachete. Am avut dreptate, însă nu credeam că se va ajunge unde s-a ajuns.

La apăsarea butonului de panică, aflat pe telecomanda chinezească și ajutată de media lui soros, Stânga Radicală a băgat panica în oameni. S-a ajuns până acolo că Stânga Radicală, a propus prin OMS (Organizația Mondială a lui Satan), să ia copiii din casele oamenilor, pe motiv că în timpul falsei pandemii i-ar bate părinții aflați în carantina forțată, impusă tot de ei. Stânga Radicală, după ce a ținut în arest la domiciliu jumătate din Terra, tot n-a fost satisfăcută, pentru că Scaraoțchi nu se satură niciodată. A propus internarea cu forța a “bolnavilor asimptomatici de covid”, detectați pe baza unor teste infectate deja cu virusuri, sau a unor teste care scot pozitiv un mango. Pe baza acestor “teste”, au internat cu forța oameni nevinovați. Nu vom uita asta!

Tot răul spre bine. În perioada care a fost, oamenii au simțit pe grumaz lama unui cuțit rece. Acea lamă este lama cu care decapitează Partidul Comunist Internațional, cu sediul în China, împreună cu sclavii lor aflați în parodia chinezească făcută după modelul SUA, numită SUA-E (Statele Unite Ale Europei). Pentru prima dată după căderea comunismului bolșevic, oamenii au putut din nou simți gheara diavolului comunist chinez.

*outube și *fcebo (dar și *mazon), scule din cutia de scule ale Chinei, au început să blocheze clipuri și postări legate de antenele 4+1G, au blocat informațiile puse la dispoziție de diverși oameni, din care se putea vedea toată mascarada covid și legăturile ei cu tehnologia.

Cine nu credea în “teoria conspirației” (expresie inventată la Fabrica de Cuvinte din China, menită să denigreze toți creștinii care mai judecă), acum a simțit pe pielea lui că undeva, cumva, cineva a apăsă un buton de panică și toți liderii lumii (cu mici excepții), au început să danseze tango. Acum s-a dovedit că OMS (Organizația Mondială a lui Satan), sprijinită cu fonduri de Lady Gaga, este condusă de un terorist internațional, ghidată de un criminal internațional (Fauci), după principiile formulate de un satanist psihopat (Mr. Gates). Săptămânile viitoare vom afla cine se află în spatele acestor viermi care te-au prostit pe tine că e bine să-ți injectezi copiii cu aluminiu. Așadar, bun venit în clubul “conspiraționiștilor”, fratele meu alb! Să-ți fie rușine că abia acum te-ai prins că ai fost prostit de comuniști, dar bine că te-ai mai spălat puțin pe ochi!

Partidul Comunist Chinez și-a ucis toți angajații laboratorului din Wuhan, pentru a șterge urmele legate de producerea coronavirusului în laboratoarele lor, dar nu-i bai, Trump a zis de la început că virusul vine din China. Ieri, chinezii au început să dărâme crucile de pe bisericile creștine. E bine că pieile-galbene își arată în sfârșit intențiile pe față.

Pe la noi, prin Țara Mioriței, avem tristețe condensată. CCR-ul tocmai a declarat neconstituțională starea de demență inventată de Wuhanis. Decizia CCR nu vine de pe urma confruntării faptelor cu Constituția României, nuuu, decizia e trasă pe baza informațiilor primite de la serviciile secrete, care spun că vântul schimbării se apropie. Hurezeanu, băiat cu buze experimentate, șoptea de prin ianuarie că “vremea globalismului a trecut, urmează vremea statelor

puternice” (am citat din memorie, că nu stau să caut frazele tuturor pupincuriștilor). Oricum, ca pupător, Hurezeanu este priceput, adică trebuie crezut când spune că s-a schimbat direcția curului de pupat. Lui îi fug mereu buzele în direcția schimbării, așa l-a făcut pe el mă-sa.

Interesele SUA și ale Israelului în zonă nu vor mai putea ține mult timp Țara Mioriței aliniată la Partidul Comunist Internațional, zis la sanchi UE. Israelul este țară prietenă, iar SUA vrea să stea în curul Rusiei... și bine face.

Ieri, Germania s-a opus aruncării cu banii în lăutari. Cumva e de înțeles, Hansel și Gretel, indiferent cât ar iubi-o la figurat pe madam “de Lion King”, nu vor să dea banii la săraci. Comunism-comunism, baba merkel e hazlie în teorie, dar nu se face să sprijine Landul prostimea.

SĂ REVENIM LA OILE NOASTRE!

- SĂ NU UITĂM NICIODATĂ DE MEDICII CRIMINALI, VÂNDUȚI LA OMS, PLĂTIȚI DE SOROS, SATANIȘTI PRIN DEFINIȚIE (căci dacă nu crezi în Domnul, cum poți să tratezi ființe făcute după chipul și semănarea Lui?). MEDICII SĂ FIE ANCHETAȚI ȘI DACĂ AU SPRIJINIT COVIDUL CHINEZESC, SĂ FIE SANȚIONAȚI!!

- SĂ NU UITĂM NICIODATĂ RĂUL PE CARE NI L-AU FĂCUT TELEVIZIUNILE LUI SOROS: DIGI24, ANTENA3, REALITATEA.

- SĂ NU UITĂM NICIODATĂ GENOCIDUL PORNIT ASUPRA TUTUROR BĂTRÂNILOR DE PE GLOB!

Tontoroiiul va continua, până când un lider propus de SUA și Israel, care să-l înlocuiască pe sasul infatuaț o să apară, probabil din rândul generalilor aflați în rezervă, pentru că e musai să fie patriot și credincios. Foarte posibil să apară curând.

Domnul să binecuvânteze România și să ne apere de cel rău și viclean!

CCR-ul și "Măria Sa, Împăratul"

Om_de_Jad: Într-o țară care e pe bune normală, așa cum zicea că vrea Iohannis să fie România, președintele și parlamentul caută să legifereze astfel încât să nu încalce Constituția. Asta este obligatoriu, nu este ceva opțional. Pentru cei cu patru clase, trebuie să spunem că această Constituție de care face mișto președintele României, este Actul Fundamental care stă la baza funcționării Statului Român.

Curtea Constituțională are rolul de garant al supremației Constituției. CCR este independentă față de orice autoritate publică și funcționează în mod CONSTITUȚIONAL - a se reține: legile date de Iohannis în ultimul timp sunt NECONSTITUȚIONALE. Practic, rostul CCR este să verifice dacă legile date în România respectă sau nu Actul Fundamental după care funcționează țara și iată că această instituție a semnalat faptul că Iohannis a încălcat-o. Să încalci Constituția este ceva GRAV și într-o țară normală pe bune, acest lucru se pedepsește.

Prins cu mâța în sac, Iohannis asmute acum oamenii puțini la minte împotriva CCR, spunând că magistrații care au căzut de acord că starea de urgență impusă FĂRĂ NICIUN FEL DE URGENȚĂ REALĂ, arătând că a încălcat Actul Fundamental al țării, printr-un unic argument și anume că membrii CCR sunt corupți și cam nasoi. Ceea ce face președintele acum este periculos și din acest motiv ne îndreptăm cu pași rapizi către dictatură. Faptul că lui Iohannis nu-i convin magistrații din CCR e una, n-are decât să ne demonstreze că sunt corupți și să-i schimbe, însă a contesta CCR-ul ca instituție și să recomanzi și altor oameni să facă asta, este FOARTE PERICULOS. Omul care instituie stări de urgență în funcție de ce visează noaptea, arată că nu înțelege cum funcționează țara pe care o conduce, motiv pentru care ar cam trebui să plece de pe funcția prea mare pentru capacitatea lui de înțelegere. Într-o țară normală, președintele ar trebui anchetat, să vedem și în ce fel a încălcat Constituția și ce prejudicii a adus cetățenilor țării.

Cei care susțin că CCR este inutilă sau că nu trebuie luată în seamă, sunt naivi sau sunt fani Coreea de Nord. Măine, "Marele Împărat" va putea să dea o lege prin care să oblige populația să facă ceva inuman. Încercați să gândiți dincolo de PNL vs PSV vs USR sau ce mai vreți voi. CCR există pentru a semnală derapajele politicianilor, atunci când ei legiferează în neconformitate cu Actul Fundamental al țării. Dacă nu vă convine Republica este în regulă, puteți opta pentru monarhie absolutistă, cu condiția să faceți asta în mod democratic și în acord cu majoritatea. Au trecut 30 de ani de la revoluția din 1989, poate ar fi cazul să începem să ne respectăm reciproc, atât unii pe alții, cât și instituțiile care ar trebui să ne reprezinte. Iar dacă acestea nu lucrează în interesul nostru, să le sancționăm.

Gardienii Termoscanerelor și Dreapta Gândire

Om_de_jad: Cică la intrarea în magazine, sunt paznici care-ți iau temperatura și fug cu ea. Glumim pentru că treaba nu prea are logică. Așa cum spunea Laura într-o postare de ieri, dacă ai peste 37C, te consideră bolnav de covid - dar poți foarte bine să nu fii - iar dacă ai sub 37C, te lasă în magazin, deși poți să ai foarte bine covid și să fii asimptomatic. Logica pare să nu mai aibă vreo legătură cu mințile celor care sunt puși de noi în funcții tocmai ca să ia decizii logice. De aici și ezitarea de a respecta hotărârile celor care par să aibă putere asupra poliției și jandarmeriei, dar nu și asupra propriului lor psihic.

Unii susțin că de fapt banii care alimentează această nebunie ar veni de la marile companii farmaceutice, despre care știm din statistici că au depășit cu succes, din punct de vedere financiar, industria producătoare de armament. Un mogul de tv inteligent, s-ar putea gândi să joace tontoroiul covidului în continuare, doar dacă plătorii cotizează din ce în ce mai mult – în caz contrar, vin cu dezvăluirile și demască plătorii. Zeloși, conducătorii noștri, ca și medicii de altfel, așteaptă cu sufletul la gură să vină salariul de la ocultă, lovind iar și iar cu biciul în poporul care i-a ales, sperând că de undeva de acolo, “ochiul care vede tot”, o să noteze cât de determinați sunt (la propriu) în a le face rău semenilor.

Pentru cei obișnuiți cu simbolistica ocultă, pistolul “care ia temperatura”, reprezintă confiscarea puterii de decizie sau chiar moartea individului. “A-i lua cuiva temperatura”, adică a-i lua căldura corpului (la figurat), înseamnă a-l ucide. Tot simbolistic, li se spune oamenilor că dacă nu-s suficient de “reci”, nu mai pot beneficia de hrana produsă de ocultști. Poate că un om obișnuit cu televizorul, nu are obiecții în a-și dona propriul psihic, la urma urmei, asta se și străduiește să facă zilnic cu ochii pironiți în ecran. Pentru ceilalți oameni, libertatea de decizie și logica au relevanță. Lor, celor care încă țin la rațiune, li se spune “covidioți”, deși covidioții ar trebui să fie numiți cei care cred într-o pandemie falsă.

Cei care nu se obolesc să-și folosească funcțiile psihice, chiar nu pot înțelege cum de nu faci lucruri absurde, “dacă așa zice legea”. Oricum, cei care se roagă sau meditează, știu că Legea n-o fac oamenii, și în consecință nu respectă legile care nu sunt în conformitate cu Legea.

Domnul președinte nu-și bate capul nici cu legea, nici cu Legea și nici măcar cu Constituția, pe care a încălcat-o crunt în ultimele luni. Problema e că în România, spre bucuria mea, avem cetățeni care gândesc acum că dacă o persoană poate încălca Constituția, o poate face oricine. Va fi grav? Nu știu, vom vedea care vor fi consecințele. Ori respectăm toți Constituția, ori n-o mai respectă nimeni.

Îmi aduc aminte că atunci când eram mic, îmi doream să am în dormitor un telefon public, montat pe perete. Funcțional, nefuncțional, îmi plăcea cum arată acel aparat și-mi doream să am unul. Deși aveam șurubelnițe, ciocane și voință, am renunțat la această idee, știind că dacă fac asta

voi fi prins și amendat, sau că poate voi face pușcărie. Acum, de când văd cum a încălcat domnul președinte Constituția, îmi doresc să am în dormitor un semafor, niște semne de circulație și o trecere de pietoni din cameră până la baie. În vremuri normale, astfel de dorințe sunt interzise, însă domnul președinte ne sugerează că putem încălca precum dânsul Constituția și ne putem astfel lua ceea ce dorim, de unde dorim. Poate că unii dintre noi vor dori să aibă arme, deși este neconstituțional, dar cui îi pasă? Dacă președintele poate să facă ce vrea fără să pățească nimic, putem și noi! Eu rămân deocamdată la semaforul meu și la trecerea de pietoni.

Problema în momentul de față este două: dacă ești dispus să faci ceva irațional “doar că așa zice legea” dată de niște nebuni, și a doua, dacă ai alternativă la locurile pe unde “n-ai voie” fiindcă gândești.

P.S. Gândește și tu, cât timp încă mai e pe gratis!

Om_de_jad: Toată lumea trece în momentul de față prin încercări. Am observat că pentru oamenii inteligenți este foarte greu să nu se umple de nervi, atunci când văd în jurul lor ființe care acționează irațional. Iar nervii se conturează și mai abitir, atunci când tot ei, oameni inteligenți, constată că sunt conduși de indivizi care dau legi complet iraționale, insistând că trebuie neapărat respectate pentru că "unde-i lege, nu-i tocmeală".

Este dificil, dar trebuie să ne păstrăm cumpătul, atât pentru noi, cât și pentru cei mai puțin inteligenți, și nu în ultimul rând pentru cei care acum au putere mare, minte scurtă și un pistol încărcat cu gloanțe. Înțeleg frustrarea, înțeleg chiar frustrarea în masă, însă ceea ce se întâmplă acum este un duș rece pentru toți. Ni se dovedește, de exemplu, că în România dictatura poate fi instaurată în 2 zile, fără niciun fel de opreliști. Ni se mai dovedește, de pildă, că dacă ești președinte semianalfabet, poți lua la mișto Constituția și chiar dacă CCR-ul te atenționează, o poți lua la mișto în continuare fără nicio jenă, pentru că ori nu există legi care să te împiedice, ori ele există și nu le aplică nimeni. Mai aflăm că dacă președintele și cei de pe lângă el încep să consume etnobotanice și dau/promulgă legi, în funcție de "premonițiile" pe care le au când sunt pe ulei, toți cetățenii sunt obligați să joace sârba, fără să existe un cadru legal pentru îndepărtarea nebunilor de la conducere. Momentan, ceea ce se întâmplă este un atentat la adresa oamenilor inteligenți, însă, pe termen lung, acest lucru este benefic, fiindcă oamenii inteligenți vor corecta aceste derapaje, iar dacă nu o fac, înseamnă că nu-s mai inteligenți decât cei pe care îi consideră acum lipsiți de inteligență. Evident, nu susțin că ceea ce se întâmplă este benefic, ar fi culmea, însă pe termen mediu și lung, lucrurile se vor îndrepta. Le VOM îndrepta. Vom construi o lume în care un copil de 65 de ani, care se crede robocop, nu mai poate deveni președinte, dar ca să putem face asta, avem nevoie de semeni care pot privi dincolo de vârsta trecută în buletin.

Un singur om inteligent, poate schimba soarta altora, iar cel mai bun exemplu în acest sens este Hristos. Sincer, nu cred că vreunul dintre noi are atâția proști câți a avut el prin preajmă. Numai că primul pas pentru a putea schimba ceva în exterior, e să schimbăm interiorul nostru. Panica și disperarea nu ne vor ajuta. În al doilea rând, va trebui să învățăm să avem din nou încredere unii în alții. În inteligența noastră și în inteligența celor care au așa ceva. În coerența noastră și în coerența celor care sunt coerenți. În voința noastră și în voința celor care știu să o pună în slujba celor care nu știu să și-o folosească. În bunătate și nu în ultimul rând, în Domnul.

Economia, salvează România!

Om_de_jad: "Destul ne-a oprit Peszede-ul să ne spălăm pe mâine!" - Lelia Munteanu

Domnul președinte, a cărui minte ne străduim să bănuim din ce în ce mai puțin cui aparține, a ieșit astăzi la televiziunile mituite din taxele și impozitele plătite de noi, să ne mai amenințe puțin cu niște morți de pandemii închiphuite. A ținut să precizeze, ca de obicei, că PSD-ul este de vină exclusiv pentru ceea ce se întâmplă. Din păcate, dincolo de tontoroii susținuți de președinte, se prefigurează la orizontul economic al țării o sumedenie de probleme care ar părea că se datorează mai degrabă vidului sau virusului din capul dânsului și mai puțin din cauza opoziției, sau cum am putea numi ce mai avem pe acolo.

Unii se laudă cu crearea locurilor de muncă, în timp ce domnul președinte se laudă cu creșterea șomajului. Nu negăm că la performanța PNL de a "crea" prin legi paranoice, cei 1.500.000 de noi șomeri, sunt complici atât PSD cât și USR. Guvernul a împrumutat astăzi 3,3 miliarde de euro de pe piețele externe, la dobânzi destul de ridicate comparativ luna ianuarie, pentru că nu mai sunt bani și toate țările au acum nevoie de ei. Săptămâna trecută, înainte de relaxarea cu restricții de câteva ori mai mari decât cele din perioada de urgență anticonstituțională, Florin Cățu ne spunea că economia României a crescut cu 3,2%. Am putea specula că acea creștere de 3,2% e reprezentată de cele 3.3 miliarde de euro împrumutate azi, din care dâșii se gândesc să "extragă pentru covid" o sută de milioane, ca să ieșim fix cât scrie la statistici? Vom vedea dacă ăsta este planul.

Televiziunile mituite de guvern, sunt panicate (doar panica e specialitatea lor), că mulți români vin din afara țării, pentru că nu mai au de lucru în străinătate. Vor veni într-o Românie care n-are niciun plan de redresare economică, iar pentru asta, nu-i așa, ni se va spune că de vină este tot PSD-ul. Nu știu ce părere aveți voi, dar pe mine, ca cetățean, nu mă interesează "cine e de vină" pentru lipsa de pragmatism a președintelui, mă interesează ca autoritățile să se ocupe și de economie, fiindcă într-o zi, veți putea descoperi că deși stați cuminți să fiți scanați la frunte, rafturile vor fi goale când veți intra în magazin. Iar termoscanerul și masca de 5 lei de la farmacie, nu vă vor proteja nici de temperatura ridicată a altora – pentru că mai nou, să ai temperatura peste 37C este fatal – și nici de sărăcie. Cuminenția de la scanat nu ține loc de hrană și, într-un mod bizar, oamenii încă mănâncă și nu se pot hrăni pe termen lung cu aberațiile OMS și ale lui Gates.

În Chile, lumea se bate cu autoritățile pentru că efectiv moare de foame. Domnul președinte ne spune cu limbaj ambiguu că va face investiții în infrastructură, dar dincolo de întrebarea dacă va face ceva concret, nu cum n-a făcut mai nimic în afară de valuri, de când se preface că e președinte, se pune întrebarea cine va folosi acea infrastructură, în situația în care vom avea o economie trântită la pământ, și mai ales, din banii căror contribuabili o să menținem infrastructura dânsului în stare de funcționare.

Ratele la bănci nu vor mai fi plătite, pentru că nu vor mai avea oamenii de unde să le plătească, iar pâinea se scumpește cu 25% de luna viitoare. Bunul Dumnezeu, deși ne-a văzut că suntem proști și ne lăsăm împușcați de bunăvoie în frunte, ne-a dat puțină ploaie să se facă totuși grâul, dar dacă nu ne trezim la realitate, va fi rău, pentru că internetul, spitalele de carton și frica de coronavirus nu rezolvă deloc problema alimentelor. Nu așteptați mila străinilor, pentru că străinii vor mânca întâi ei propriile lor produse și abia apoi, dacă le vor rămâne alimente în plus, deși nu prea cred, se vor gândi dacă să le vândă românilor în supermarketuri, pentru a primi la schimb leii prăbușiți în suc propriu, în economia sufocată cu bună știință "de PSD", care știm cu toții că este de vină pentru pandemia din capul președintelui.

La două zile de la cirul cu "pandemia", am spus că problema principală nu e pandemia, ci economia. La trei luni de la declanșarea tontoroifului în Ro, oamenii încă nu pricep că nu virusul o să-i omoare, ci lipsa alimentelor. Nu vom uita niciodată că în perioada asta, magazinele de la colțul blocului ajută oamenii lucizi, care nu vor să se lase împușcați în cap, culmea, ca să supraviețuiască. Cât timp guvernele au ucis micii afaceriști (pătura mijlocie), lumea se bucura de faptul că "patronii de la colț" își pierd din clienți, în timp ce supermarketurile plecau cu banii noștri în străinătate. Pe vremea aceea, oamenii jucau hora globalismului cinic, și tot atunci, se bucurau că babele nu pot vinde leuștean la colțul blocului.

Vă rog să nu mai fiți supărați pe cei care se scanează. Pe tabla de șah, ei sunt doar pionii, iar pionii sunt obligați să meargă înainte și numai rareori au dreptul să atace o pătrățică, la stânga sau la dreapta. Ei sunt primii sacrificați, cel mai ușor de doborât, iar în ochii jucătorului de șah, sunt cei mai puțin importanți. Vă rog să nu-i mai loviți, că sunt deja loviți de condiția lor de pionii!

Pe aceeași tablă de șah, problema cu care ne confruntăm în aceste zile, este reprezentată de nebunii care ne conduc și mai ales de cailor. Regele, încă nu se vede, sunt zvonuri că s-ar afla în șah.

Scenă porno cu Iohannis - varianta 18+-

(PAMFLET obținut prin paralelism socio-cultural, de natură erotică)

Om_de_jad: Avertisment: luați minorii din fața monitorului, că mă obligă situația să vorbesc urât!

Cât timp am fost puștan, am văzut suficiente filme porno, să pot recunoaște imediat o scenă, atunci când o revăd. Pudicii să se abțină... dar pentru cunoscători, mă refer la scenele alea în care doamna are de satisfăcut prin sex oral doi indivizi, unul plin de mușchi și altul mic și sfrijit, păros, osos și urât ca dracu. Teoretic vorbind, dânsa ar trebui să se ocupe de ambii în egală măsură, cel puțin așa era prevăzut în contract, numai că fără să-și dea seama și conform unei legi nescrise, dar evidentă pentru oricine, devine preocupată mai degrabă de mușchiulos decât de sfrijit. La semnele disperate făcute de regizor, vădit deranjat, sfrijitul o ia nervos de cap pe doamnă și o trage spre el, simțind că este neglijat. Doamna se conformează pentru câteva secunde, însă dintr-o dată are o străfulgerare, dându-și seama cât timp a trecut de când l-a ignorat pe slăbănog, că scena este aproape de final și că nu mai poate îndrepta lucrurile nicicum. În haosul creat de situație, neștiind ce să facă, ia o decizie, spunându-și: “la dracu, cu ăsta mușchiulos n-am cum să greșesc!” și continuă cu mușchiulosul, ignorându-l complet pe slăbănog. Contrar așteptărilor ei, regizorul spune “tăiați!”, filmarea se oprește brusc, doamna nu-și mai ia banii, mușchiulosul este nesatisfăcut, iar slăbănogul plin de draci. Evident, toate lucrurile astea nu se văd în film.

Despre educația sexuală în școli

Om_de_jad: M-am uitat la programă. Este vorba despre “educație” pro-masturbare și îndemn la homosexualitate. Cele două merg oricum mână în mână, și la propriu și la figurat. Am explicat într-o postare anterioară cum anume se ajunge de la masturbare la homosexualitate, dar pentru că nu mă doare gura, am să explic din nou: ca să-ți placă atunci când te masturbezi, dacă ești bărbat, trebuie să te excite atingerea propriului penis, iar dacă ești femeie, atingerea propriului vagin. Dacă omul se masturbează des, că așa cere programa școlară, se crează un mecanism care în timp îl face pe bărbat să fie atras de penisul lui și pe femeie de vaginul ei. Ca bărbat, întâi vei deveni atras de penisul propriu, apoi și de al altora, iar ca femeie, întâi de vaginul propriu, apoi de al altora. Astfel se ajunge la homosexualitate și asta este unul dintre scopurile pentru care se dorește educația masturbării + educația homosexualității în școlile din România.

Dacă vrem să facem ceva constructiv pentru copii, trebuie să le predăm la școală, ceva numit “educația simțurilor”, nu educație sexuală. Un om care are simțurile (văz, auz, gust, miros, simț tactil) dezvoltate, își poate construi cu ușurință propria educație sexuală sănătoasă, mai târziu și când consideră de cuviință. Dacă mai adăugăm la “educația simțurilor” și o disciplină nouă, numită “educație empatică”, atunci șansele ca un om să aibă la maturitate relații și experiențe erotice împlinitoare, crește simțitor. Această educație a simțurilor se poate face exersând pur și simplu simțurile: gustăm împreună un fruct și descriem atât gustul cât și aroma lui. Observăm contururile obiectelor și facem comparație între ceea ce vedem noi și ceea ce văd colegii, mirosim diferite flori, uleiuri aromate, aerul proaspăt de după ploaie, atingem legați la ochi diferite suprafețe ale obiectelor, de la obiecte cu suprafețe moi și catifelate, până la obiecte dure, aspre. Astfel, în mintea celor mici se crează o relație mai bună cu tot ce este în jur. Și dacă, în general, căutăm să simțim ce simte cel de lângă noi, dacă reușim, vom fi foarte câștigați pe viitor. De exemplu, dacă o oră pe săptămână, am arăta copiilor la școală poze cu fețe necunoscute ale unor oameni, întrebându-i ce cred ei că simt oamenii din pozele respective, acest lucru ar ajuta foarte mult. Doar că Uniunea lui Soros din România are alte scopuri, nu să fie copiii mai simțitori. Și atunci, ei vor să predea educația masturbării și îndemnul la homosexualitate, sub denumirea de “educație sanitară”.

KumFu la protestul lui Cataramă

Om_de_jad: Mă dusei cu gașca la protest. Așa cum am spus ieri, m-am dus din respect pentru curajul lui Cataramă de a demasca pandemia televiziunilor lui Soroș. În chiar mijlocul isteriei religiei coviduite, omul a avut tupeul să se ducă la Bărbulești să se infecteze, chiar în timp ce sub pat, tremurând ca varga, anumiți români se uitau la tv și își spuneau “băi nene, ăsta e nebun, nu vrea să se protejeze!”. Și ghinion, cum spune o vorbă din popor, Cataramă nu s-a infectat! Alți politicieni în afară de el n-am prea văzut să miște ceva, să spună ceva, să aibă vreo opinie. În afară de căderea de calciu a lui Ciolacu pe fond de menstruație și de fălcile încleștate ale sasului cu privire de bou, toți au tăcut mîlc, să nu cumva să facă valuri, să se sperie covidul și să le plece. Interesant că în toată “peroadă de amnistiză”, USR-ul a stat cuminte ca un răhățel în scutec, unde-l puneai, acolo stătea și dintr-o dată, curcubeu uriaș, Dan Bărnă ne-a anunțat că scopul pentru care trăiește e să-i facă educația sexuală de masturbare și de transgenderism, copilului din el înșivă.

Așa că m-am dus la protest. Ceva lume a fost, mă așteptam să fie mai puțini. Evident, au fost și membri din Mișcarea Patrioților, având mesaje standard, mai organizați etc, nu m-a interesat. Cataramă, s-a cățărat pe un scaun și și-a spus la megafon pomelnicul. Nimic deosebit momentan, ceea ce zis la tv a zis și acolo. M-am uitat la el, cum vorbește, ce spune, și am tras concluzia că l-am crezut în mod nefondat, ani de zile, mai prost. Nu e prost. Încă nu și-a format discursul, dar e natural când vorbește cu oamenii și e mai bun la economie decât proful nostru de fizicăcare se exprimă mai abilit în limba lui maternă.

S-a scandat “jos guvernul!” și altele asemenea. Lumea trecea cu mașinile, claxona admirativ și scotea pe geamuri mâinile, cu semn de “victorie”. Credeam că nu știe nimeni de protest, dar cei din mașini știa. Un biciclist pe care îl întrebam cum se ajunge în rondul unde erau manifestații, tocmai îmi spusese rușinat, la semafor, că ar merge și el la protest, dar că e atât de confuz, încât nu mai știe ce să creadă, apoi a pedalat mai departe și s-a pierdut în zare.

Nu, n-a fost un miting din acela făcut pe stadioane, cu muzică și dansuri, în stil Ponta, n-a fost nici vreo “baie de mulțime” a la Băsescu sau Iohannis în geacă roșie, lângă chelia și spumele la gură ale lui Rareș Bogdan. Nu, n-au fost sute de mii de oameni cu telefoanele aprinse, implorând să le vină lumina de la Merkel. A fost un miting simplu și pașnic, în care am văzut scris pe pancarte, după 30 de ani de la revoluția din 1989, cuvântul PATRIE. Mi-a plăcut și am să mă duc și data viitoare, chiar și numai pentru asta.

P.S: văd că televiziunile milei mănâncă deja căcat, spunând că a fost protest PSD. Să ia dracu PSD-ul, la un moment dat s-a strigat "jos comunismul!", deci...

Statul “profund”

Om_de_jad: Nu, nu este vorba despre cum stătea Orban picior peste picior, cu țigara-nfiptă-n bot, în Biroul cu Proști. O fi stat el așezat profund cu curu-n fotoliu, nu zic, și poate că Țurcanei i-a ieșit statul chiar mai profund, ea fiind, conform spuselor lui Orban, mai pricepută la profunzimi și adâncimi decât Kovesi, despre care paznicii susțineau că ar fi complet inutil d.p.d.v. masculin, s-o privești din spate. Deci nu despre asta este vorba și nici despre cum doarme statul profund, de 30 de ani, în timp ce conducătorii noștri nebuni își dau jos pantalonii, să poată face mai bine pipi pe Constituție. Este vorba despre expresia “deep state”, tradusă intenționat în mod greșit de către “instrumentele media”, prin expresia “stat profund”. E drept că în engleză, “deep” înseamnă “adânc, profund”, dar nici despre asta nu este vorba. Ziariștii pupători de cururi soroșiste, care încă așteaptă tranșa a doua de bani promisă pentru minciunile despre covid (și pe care o s-o tot aștepte), au găsit de cuviință să traducă intenționat expresia “deep state”, folosită de Trump încă din campania electorală, în forma asta hazlie de “stat profund”. Pentru că dacă ar fi vrut s-o traducă cum trebuie, ar fi fost nevoiți să-i spună “stat paralel”, și atunci și-ar fi dat seama populația că Dragnea și cu Tăriceanu aveau dreptate când vorbeau despre el. Râdem, glumim, lumea are impresia că preșe s-a luptat cu corupția și cu amnistiza, dar trebuie s-o scriu cu majuscule: DRAGNEA ȘI TĂRICEANU AVEAU DREPTATE, ESTE VORBA DESPRE UN STAT PARALEL, care o fi înfipt adânc și profund la toate nivelurile, cu asta sunt de acord. Și nu-mi place de Dragnea, cu mustața lui de jmenar de Teleorman, nu-mi place de Tăriceanu, motociclean cu multe neveste, toate nesatisfăcute. Dar AU AVUT DREPTATE.

Televiziunile vor folosi în continuare expresia “stat profund”, că așa le-a zis “peroadă” să spună, altfel le pune 4 în catalog, le scade nota la purtare și rămân repetenți. Știm toți că la radio și la tv, Sibiul este cel mai tare, chiar mai tare decât Scorniceștiul și de două ori mai tare decât ferma de la Cornu, aia care conține ouăle numărate ale lui Adiță Născase. Dar expresia “stat profund” e greșită, ar trebui să-i spună “stat paralel”, pentru că celălalt e perpendicular și poate nițel oblic, precum privirea în W a Răzătoarei Werner de la Cotroceni.

P.S. Sugestii pentru teveuri, ca alternativă la expresia “stat profund”: stat procur (cur însemnând tot fund), stat în casă, stat adânc, stat degeaba. Numai să nu-și aducă aminte Ciutacu să-i zică iar stat paralel, că au pus-o. Ciutacule, se-aude? Se zice “stat profund”, tată, nu cum ziceai tu în mod greșit!

P.S.2. Televiziștilor, n-o să vă dea, mă, nimeni, tranșa a doua de bani din pomana promisă! Și nici bani de pe reclame la medicamente, detergenți și Samsung Galaxy n-o să mai pupați, coviduiților, că economia e făcută praf și pulbere, iar voi ați contribuit “și cu gura voastră” la această distrugere. Lua-v-ar “statul” la șuturi paralele în “fund”!

PRINȘI CU MÂȚA ÎN SAC: Legătura dintre prelungirea stării de alertă și România vândută la bucată către BCE

Om_de_jad: Astăzi, partidele politice și-au dat mâna pentru prelungirea stării de alertă cu încă 30 de zile. Motivul pentru care au ales să facă asta este unul destul de alambicat, greu de intuit chiar și de cei care analizează ce se întâmplă pe scena politică, pentru că aparent, numărul de cazuri de covid nu a crescut alarmant de când s-a trecut de la starea de urgență la stare de alertă. În concluzie, prelungirea de care “beneficiem” până pe 17 iulie pare să nu aibă niciun rost. Sunt voci din ce în ce mai puternice care susțin că prin aceasta se urmărește prăbușirea economiei naționale a României, însă pentru a înțelege la ce le folosește guvernanților acest lucru, va trebui să legăm între ele câteva evenimente. Le vom lua în ordine cronologică.

Evenimentul nr.1: “Germania pune piciorul în prag: Țările cu datorii își vor pierde suveranitatea”

sursa: <https://www.zf.ro/.../germania-pune-piciorul-in-prag-tarile-c...>

Evenimentul nr.2: “Moody's a reconfirmat ratingul României și a revizuit perspectiva de țară de la stabilă la negativă. Reacția ministrului de Finanțe”

sursa: <https://www.digi24.ro/.../moodys-a-reconfirmat-ratingul-roman...>

Evenimentul nr.3: “Banca Centrală Europeană vrea să își extindă programul masiv de achiziție de obligațiuni și pentru companiile sau guvernele care au căzut sub ratingul de investiții în timpul pandemiei”

sursa: <https://www.zf.ro/.../operatiunea-ingerul-cazut-banca-central...>

Să facem o analiză. În primul rând, ni se spune pe șleau: cine nu se descurcă cu banii, renunță la suveranitate. Apoi, ni se dă rating negativ. La final, suntem anunțați că Banca Centrală Europeană (BCE) vrea să achiziționeze masiv obligațiuni de la guvernele sau companiile care trec prin perioade dificile după criza covid, puse în această situație revoltătoare de măsurile de distrugere voită a economiilor (luate chipurile pentru protejarea populației), având de fapt scopul de a cumpăra suveranitatea țărilor aduse în prag de colaps financiar. Astfel, achizițiile vor fi făcute la un preț de nimic. Așa cum ne-am obișnuit, Uniunea Europeană acționează iarăși după principiul “dacă nu pot să vă iau o parte din ce aveți, sunt de acord ca pentru binele vostru să vă iau tot”.

În acest context, acțiunile tuturor forțelor politice de astăzi capătă sens și conduc într-un singur punct, și anume că sunt concepute de așa manieră încât România să poată fi vândută bucată cu bucată către BCE. Iată de ce blocăm economia, iată care este urgența! Întâi anunțăm că țările care nu se vor mai descurca cu banii, își vor pierde suveranitatea. Apoi, sub pretextul covid, prăbușim economiile acestor țări. Facem ulterior o analiză a stării economice a acestor țări și stabilim un rating conceput în așa fel încât să poată BCE să le cumpere masiv obligațiunile emise, pe nimica toată. Într-adevăr,

putem spune că România se află acum în stare de alertă, din moment ce BCE vrea să ne cumpere la bucată.

La finalul articolului din ZF, ni se sugerează să nu ne panicăm. Se întâmplă și în SUA, deci e ceva de bine. Numai că acest lucru, dacă în SUA înseamnă naționalizare și centralizare (Trump dorește să-și ia țara înapoi), în România înseamnă că BCE ne va forța să renunțăm la suveranitate. Cu un guvern condus de străini care lucrează sub acoperire, cu siguranță ne vom îndrepta în această direcție. Concluzia este clară: stările de alertă prelungite în mod inutil, au ca scop distrugerea economiei României, pentru ca ulterior să cerșim milă de la BCE și să pierdem suveranitatea țării, din cauza sărăciei provocate tot de ei, cu scopul de a ne vinde la bucată. Sclavie făcută cu acte în regulă.

CE NI SE PREGĂTEȘTE: De ce s-a “aflat” abia acum că Isărescu este securist?

Om_de_jad: Zilele trecute, instituțiile media au explodat la comandă: ȘOC! BREAKING NEWS! Isărescu a fost turnător la securitate!

Despre Mugur Isărescu și betoniera cu care turna de-a dreptul «beton»

Așa, și? Se îndoiește cineva de faptul că Isărescu a fost turnător? Au aflat și televiziunile, în vara asta? Altfel, se miră careva? E vreun politician care a ocupat funcții după 1989, fără să fi avut în prealabil betonieră? A fost nevoie de 30 de ani ca să descoperim ceva ce era evident de cel puțin 35 de ani? Atenție mare la jocurile aflate în spatele “știrii” despre turnătoria lui Isărescu, pentru că ni se pregătește ceva cu consecințe grave.

Mugur Isărescu, conduce BNR din 1990, cu excepția celor 11 luni cât a fost prim-ministru, în perioada de tristă amintire a lui Emil Constantinescu. Știm în mod oficial despre Nea’ Manole că este meșter mare în masoneria română, deci omul zidește: are mistrie, are șorț, are compas, e logic să fi avut dinainte de 1990 și betonieră. Dar chiar și-așa, dacă vii de pe Marte, să-ți închipui că o persoană care conduce Banca Națională timp de 30 de ani fără întrerupere, ar fi fost curată ca lacrima înainte de căderea lui Ceaușescu, arată despre tine că ești naiv. Deci la mijloc este vorba despre altceva.

Prin presă se vehiculează ideea cum că Florin Cățu ar dori foarte tare să-i ia locul lui Isărescu. Acum, noi știm numai după priviri că domnul Cățu este un om ambițios care dorește multe. Mai știm și de conflictul dintre dânsul și Mugur Isărescu, deci cumva ne-am putea explica accesesele lui de duduie înfuriată, în încercarea de a-l detrona pe Meșterul Manole-zece, care-i și întrece. Mai știm și despre prietenia dintre domnul Cățu și soțul doamnei Gorghiu, putem să facem speculații... dar mă tem că nu despre asta este vorba.

Zilele trecute vă atrăgeam atenția asupra faptului că România urmează să fie vândută bucată cu bucată la BCE și că pentru asta, economia țării ar trebui să pice. BCE este ea însăși în corzi din punct de vedere financiar și din acest motiv, își dorește să cumpere masiv obligațiuni de la guvernele sau companiile care trec prin perioade dificile după criza covid. Această mișcare e BCE are scopul de a-i întări forțele. Celor care au impresia că România nu mai este demult bună de jumulit, le spun două cuvinte, care nu au nevoie de niciun fel de explicații: Roșia Montana. Aurul este totdeauna foarte atrăgător în momente de criză financiară. Celor care se întrebă la ce fel de criză financiară mă refer, le spun “bună dimineața!” și le dau următorul articol:

<https://www.digi24.ro/.../banca-mondiala-prevesteste-cea-mai-...>

Deci avem pe de o parte un anunț din partea Băncii Mondiale, care ne spune că va veni o criză uriașă și pe de altă parte, avem decizia BCE de a face achiziții masive de obligațiuni de la guvernele prăbușite în urma “măsurilor” pentru combaterea covid:

<https://www.zf.ro/.../operatiunea-ingerul-cazut-banca-central...>

Pentru a înțelege de ce “l-au prins” pe Mugur Isărescu acum, la 30 de ani de la revoluția din 1989, că are betonieră, trebuie să înțelegem contextul:

<https://www.mediafax.ro/.../masoneria-mondiala-ajunsa-la-o-ra...>

Acest articol, publicat în mediafax în data de 18.05.2020, ne vorbește despre un conflict dintre Stelian Nistor, conducătorul Ritului Scoțian al masoneriei din România și Radu Bălănescu, conducătorul Marii Loji Naționale din România. Nu discutăm acum despre acest conflict, nici măcar ce anume l-a îndemnat pe autor (articolul este nesemnat), să dea “din casă”. Cert este că în această pandemie politică inventată, în masoneriile internaționale a apărut zâzanie: spus pe scurt și simplist, unii vor cu mască, în timp ce ceilalți vor fără mască. În România, momentan au învins cei care vor cu mască, dar este posibil ca pe viitor, acest lucru să se schimbe și cei cu mască să devină demascați. Revenim la Mugur Isărescu. O parte a masoneriei (evident, cea în care Nea’ Manole e membru), dorește ca acesta să conducă în continuare BNR-ul, în timp ce cealaltă parte (sau părți), își dorește contrariul. Varianta ocolitoare ar putea fi Florin Cățu, care pentru a prăbuși Banca Națională, trebuie să o conducă exact așa cum crede dânsul de cuviință, respectiv, cu împrumuturi:

<https://www.digi24.ro/.../romania-se-va-imprumuta-mai-mult-in...>

Să susțin că Mugur Isărescu este un geniu ar fi absurd, să susțin că nimeni nu-l poate înlocui, de asemenea. Însă toți se pun de acord cu faptul că Isărescu știe meserie, chiar și dușmanii lui recunosc acest lucru. România a mai fost în prag de colaps financiar după 1996, când dolarul american se făcea mare cât un munte în raport cu leul, de la o săptămână la alta. Când nu a mai fost de glumă, Isărescu a fost pus prim-ministru, în încercarea de a salva situația. Să știți că și atunci când l-au pus prim-ministru, Isărescu fusese ca și acum, turnător la securitate înainte de '89, dar atunci toți s-au pus de acord că e în regulă să ocupe acea funcție. Iar legat de faptul că a reușit sau nu să stabilizeze economia și mai ales cum, nu mă pronunț, las la aprecierea specialiștilor. Ideea e că nu știm acum cine vine să-l înlocuiască pe Isărescu, dacă va fi dat jos, dar știm că după îndepărtarea lui de la BNR, un Florin Cățu ar putea “ajuta” România să se împrumute până va pica și ultima bucățică de carne de pe osul românului de rând.

Nu țin cu Isărescu, am scris de nenumărate ori despre el că e securist, mă miră că abia acum și-au dat românii seama. Nu susțin că Isărescu trebuie păstrat în continuare la șefia BNR. Nu susțin că Nistor e mai bun decât Bălănescu, sau că e invers. Ne aflăm deja într-o criză financiară internațională uriașă, pe care toți caută să o camufleze cum pot mai bine. În 1999, când lui Isărescu i s-a cerut să fie prim-ministru, doar România se afla în prag de colaps financiar, în timp alte țări aveau atunci economii stabile. Acum, toate țările vor trece printr-o criză economică de proporții uriașe, deci va fi cu atât mai dificil să ții economia în echilibru. Întrebarea firească este următoarea: vom trece prin furtuna care vine cu Isărescu la conducerea BNR, cu Florin Cățu sau cu alții despre care nu știm nimic? Ne place siguranța și de-aia vrem legi care ne obligă să purtăm măști în spații închise? Foarte

bine că ne place siguranța, dar dacă suntem precauți, cum îi place domnului președinte să fim, ar trebui să ne gândim și la siguranța financiară.

Surse foto:

<https://www.capital.ro/vine-criza-economica-bnr-a-anuntat-c...>, <https://www.antena3.ro/.../ion-cristoiu-teorie-mugur-isarescu...>

Dosarul “10 august”, închis intenționat, la comanda lui Klaus Iohannis. Strategie de campanie electorală PNL + TV + SECU

Om_de_jad: Astăzi a apărut pe rețelele de socializare un mesaj video făcut de către Raul Coltor, în care susține că pe data de 10 august va fi o baie de sânge și că cel mai bine ar fi să nu ieșim în stradă. Explicația legată de acest îndemn făcut de Coltor, o găsiți mai jos.

PNL are în sondajele reale undeva la 18% și e în cădere liberă, la mai puțin de câteva luni până la alegeri. Pandemia neconstituțională și măsurile nebunești luate de către “autoritățile PNL”, au făcut ca partidul să piardă foarte mult din încrederea oamenilor, care au văzut cu ochii lor că deși sunt inventate zilnic metode de restricționare din ce în ce mai drastice, numărul de “infecțați” crește exponențial.

Ineficiența “guvernului meu” a fost pusă, ca de obicei, pe seama PSD de către Klaus Iohannis, care a ieșit astăzi pe posturile televiziunilor mituite din bani publici, cu un mesaj plictisitor, compulsiv-obsesiv, din care se deducea că PSD este “Răul”, că PSD e de vină pentru eșecul măsurilor din timpul “pandemiei”, că PSD-ul e de vină pentru împrumuturile lui Cățu ș.a.m.d. Ar fi dat în continuare vina pe cetățeni, dar au fost sfătuiți să nu mai dea vina pe ei, fiindcă că au nevoie să fie votați la toamnă.

Săptămâna trecută am fost anunțați că dosarul “10 august” a fost închis. Aparent, Iohannis nu avea niciun interes să fie închis acest dosar, dimpotrivă, ar fi avut tot interesul să mențină vie amintirea a ceea ce s-a întâmplat în urmă cu un an. Și atunci, care să fie motivul? Totul face parte dintr-un blat cu securiștii, menit să readucă PNL în topul preferințelor alegătorilor și să “rezolve” prin violență, problema patrioților cu care se confruntă SRI-ul. Explicația, pe puncte, mai jos:

1. Enervăm lumea la maximum și amenințăm cu revenirea “stării de urgență”, deci cu interzicerea manifestațiilor pașnice.

2. Închidem dosarul “10 august” și prin asta enervăm oamenii și mai tare. Oamenii vor considera că starea de urgență, care e posibil să fie dată până în 10 august, are ca scop interzicerea manifestațiilor. De fapt, lucrurile stau exact invers: PNL abia așteaptă manifestațiile, iar starea de urgență va fi folosită doar pentru a instiga lumea și mai tare să participe.

3. Facem campanie de ieșire în stradă, apoi scoatem persoanele radicale (plătite) pe străzi, după modelul american al celor de la ANTIFA. Pompiliu Diplan a pus azi o poză din care se observă cum Grupările Tineretului Socialist din România sunt unii dintre organizatorii protestului planificat în data de 10 august.

4. Pe fondul unor mișcări plătite, asmuțim patrioții de la Q-România să iasă în stradă, împreună cu socialiștii. Gruparea Q-România a fost între timp deturnată (vezi pactul făcut între Cornel Sabou și Cataramă+Georgescu Călin). Pe stradă, așadar, vor ieși radicalii de stânga împreună cu patrioții de la Q-România, mulți dintre ei niște oameni bine intenționați și patrioți reali.

5. Agitatorii o să provoace jandarmii, care vor primi DINAINTE ordinul să-i bată pe cei de la Q-România, nu pe socialiștii violenți. Se va crea busculadă.

6. Televiziunile mituite, vor filma în slow motion cum iau bătaie patrioții de la Q-România și vor insista pe ideea că cetățenii români nevinovați sunt bătuți cu bestialitate, la ordinele PSD-ului. PSD va fi făcut albie de porci de toate televiziunile, sperând că populația va ieși în stradă masiv, acuzând PSD pentru toate dezastrele produse de PNL. Până la alegeri, tv-urile vor înlocui placa cu covid (care deja nu mai ține), cu mesaje anti-PSD, cu imaginile în care oameni nevinovați (care vor fi de fapt patrioții Q-România) au fost căsăpiți ș.a.m.d. Astfel, pe fondul unei stări anti-PSD, PNL va urca din nou în sondaje. Iar după ce PNL-ul va fi votat de cetățeni pe fond emoțional negativ, susținut de televiziuni, reîncepe tontoroiiul cu covid, restricții și tot ce le-au comandat să facă, stăpânii lor progresiști din SUA.

Concluzie: NU IEȘIȚI în stradă în 10 august, mai ales dacă sunteți patrioți! Interesul securiștilor este să aresteze, să bată și să omoare membrii Q-România. Interesul PNL e să fructifice violențele pentru a da vina pe PSD. Coltor are dreptate, stați acasă pe 10 august, nu luați bătaie pentru interesele politicianilor! Puteți organiza oricând după 10 august, proteste anti Guvern, anti Iohannis, anti PSD, dacă asta vă doriți, însă nu vă lăsați manipulați!

Și care e “problemă”? Care e “problemă”?

Om_de_jad: NEXT LEVEL: în România s-a trecut la crimă instituționalizată. Nu avem opoziție, dar avem teste de coronavirus fals pozitive, fals negative, adevărat pozitive, adevărat negative și chiar teste incerte. În România, cetățenii perfect sănătoși sunt luați cu forța și “testați” cu petardele astea, apoi sunt arestați fără mandat de arestare. În România, DSP-ul, fără să aibă dreptul legal de a emite mandat de arestare, arestează oamenii pe baza acestor teste false. În România, s-a votat legea care dă voie securiștilor să salte pe cine vor ei, să priveze oamenii de libertate și de bunuri. În România, în spitale, oamenii sunt ținuți legați și sedați în paturi, pentru că sunt “asimptomtici”. În România, bolnavii de cancer mor pe capete pentru că doctorii joacă solitaire din plictiseală, în saloane goale. În România, dacă îți rupi un picior, stai cu el rupt până vine “testul de coronavirus”, cel cu variante false.

Pentru Hayssam Arafat, bulbucatul cu ceafa lată despre care, mai nou, chiar unii medici spun că nu e sănătos la cap, toate astea sunt în regulă și din acest motiv, ne întreabă ca un aer iritat “care e problemă?”. Răspunsul pe scurt ar fi “tu ești una dintre multele problemă!”, dar există un răspuns detaliat și adecvat, pe care am să-l dau în continuare.

În România, glumeții de la PSD ne anunță la mișto că pe data de 15 august, se joacă de-a moțiunea de cenzură. Președintele-Robocop, scrâșnește din dinți pe la tv-urile mituite, acuzând opoziția de ceea ce face chiar guvernul lui. În România, oamenii se tem că vin evreii să ne cumpere țara, dar nu văd când un palestinian îi internează cu japca. Dar tot în România, lumea merge vara în Grecia, face de mai multe ori teste de-alea false de covid și fuge de căldura asfaltului din Capitală. Avem sau n-avem bani, bubuie țara sau nu, ce contează, ne ducem la mare să ne bronzăm! Că pe plajă ne saltă ăștia, ce contează, ne jucăm de-a hoții și vardiștii, noi fiind hoții care n-au furat niciodată nimic.

Ați văzut clipul cu Hayssam Arafat? Ați văzut cum se spală el pe lăbuțe de testele fals negative, fals pozitive, pozitiv negative și pozitiv pozitive? Deși nenorocește oameni, ridică inocent din umeri, ne spune pe față că “s-a greșit” și ne întreabă “care e problemă?”. Păi hai să vedem “care e problemă”, cu câteva exemple, în varianta detaliată, special concepută pentru bulbucatul palestinian cu ceafa lată.

În caz că mai e capabil să raționeze, poate totuși citește:

- dacă un responsabil cu depozitele de armament uită să încuie ușile, “problemă” e că din acel depozit pot să dispără muniție și arme

- dacă un producător de alimente nu e atent și greșește cantitatea de nitriți din salamul pe care îl mănânci, “problemă” e că o să te duci la Allah mai curând decât era plănuisit

- dacă un profesor este foarte prost, “problemă” e că elevul lui ajunge "specialist" ca tine

- dacă ăia de la benzinărie nu-s atenți și pun motorină în loc de benzină în rezervoarele de la pompă, “problemă” e că vei rămâne cu mașina în drum

- dacă ăia care construiesc blocuri, greșesc concentrația de beton, “problemă” e că blocul o să cadă cu tine

Arafatul, lista e lunga, cred că ai înțeles ideea. Nu se poate să avem o societate în care toți ăilalți sunt super-responsabili cu voi, în timp ce voi, medicii, aveți voie să fiți nu doar nesimțiți și irresponsabili, ci criminali ascunși după paravanele OMS. Pentru ceea ce faci și pentru ultima ta declarație, ar trebui să ai “problemă” mare, aș putea spune chiar “buba”.

P.S.

* Hayssam, am văzut clipul infantil postat de tine, în care ne arăți cam cum înțelegi tu “infectările” și transmiterea virusurilor gripale. Clipul e de tot râsul, sfidează legile gravitației, dar e bine că ne-ai arătat ce înțelegi tu din modul în care se împrăștie bolile. Doctorii care au terminat chiar și liceul, râd și cu cu*ul când văd asemenea ineptii puse în acel clip făcut de pedofilii de la UNICEF.

** România a fost cumpărată la toate nivelurile: jandarmerie, poliție, justiție, media, preoți, guvern. Este o performanță foarte costisitoare pentru ocultă, sperăm că vom afla în mod oficial cine e fericitul cumpărător (neoficial, știm).

*** Deși s-au plătit sume uriașe întru tâmpire, românii cred în continuare în Dumnezeu, în loc să creadă în covizi. Înțelegem că muriți de ciudă că lumea poartă cârpa la gură de frica poliției, nu din credința în covizi, dar asta este situația. Nu puteți scoate din români credința în Domnul, iar credincioșii voștri sunt puțini și străvezii... și o să moară toți de virusul chinezesc.

**** Sunt conaționali care se bucură de faptul că nu se află în România acum, și că nu trec prin ce trecem noi, cei aflați sub stare de asediu. Două lucruri am să le spun: primul, să nu se bucure, că ei urmează pe listă! În afara țării s-a jucat tontoroiiul covid câteva luni, de test, apoi au dat liber la animăluțe să se bucure de vacanță. Când vor începe din nou restricțiile, o să fie bine pregătiți, acum

fac antrenamente pe noi. Al doilea lucru pe care vreau să-l spun, este acela că noi, cei din Ro, nu ne speriem de ei. Au trezit în noi pe Horea, Cloșca și Crișan, pe Vlad Dracul și chiar pe Burebista. Au trezit în noi UNITATEA NAȚIONALĂ, Spiritul de Neam, dragostea și afecțiunea față de cel de lângă noi. În România, nepăsarea dispare, iar credința în Domnul crește de la o zi la alta. Pe măsură ce voi băgați restricții draconice, avem din ce în ce mai tare certitudinea că Domnul e cu noi. Acesta este un privilegiu, nicidecum un necaz pe capul nostru.

***** Ceea ce e interesant de văzut, este unde veți fugi când vom veni după voi. Pe unii dintre noi ne știți deja, ne simțiți răsufarea în ceafă. Suntem cei care vă provoacă acele coșmaruri noaptea, în timp ce încercați să dormiți. Încă aveți un corp, “simpaticilor”, deci puteți fi atacați și nu-i musai ca atacul să fie făcut din plan fizic. Simbolurile voastre pot fi folosite și în sens invers, vă spun asta pentru că știu că sunteți sclavii simbolurilor și că sunteți total dependenți de ele. Temohpab nu vă poate proteja, are și el puteri limitate și oricum se va spăla pe mâini de voi.

Ne place adevărul? Dacă da, citim și noi puțin?

Om_de_jad: În ultimul timp am tot văzut postări de genul "am o rudă care a decedat de covid". Măi oameni buni, testul pe care îl fac ăștia și care dă erori de 30-40% în mod oficial și de 70% în mod real, nu vă testează DE COVID, ci vă testează (și o face chiar prost) de coronavirus. Coronavirusurile sunt de multe feluri și sunt responsabile pentru tot felul de gripe. Coronavirus nu este COVID! Tot "coronavirus" este și SARS, tot coronavirus este și MERS și sunt și altele, inclusiv COVID.

Deci, dacă mai ziceți "ruda mea a murit de covid", trebuie să știți că sunt doar CÂTEVA laboratoare în lume care pot decide (și nici ele fără o marjă de eroare), că acel coronavirus de care ruda dumneavoastră era (cu marjă de eroare recunoscută, de 40%) "infectată", este cu adevărat COVID.

Testele pe care le fac "autoritățile", verifică prezența unui coronavirus, nu prezența COVID. Adică o astfel de persoană poate fi bolnavă de o gripă de tip coronavirus, nu de COVID.

Așa că atunci când spuneți că știți un om mort de COVID, vedeți în primul rând dacă omul a murit pe bune de la COVID (deși nu există în mod oficial, decese cauzate DE COVID în acest moment) și doi la mână, asigurați-vă că acel coronavirus detectat de testul cu marjă de eroare de 40%, este chiar COVID. Adică luați proba recoltată și duceți-o la acele câteva laboratoare acreditate să identifice corect secvența ARN respectivă. Și apoi, da, puteți spune fără să greșiți, că ruda voastră a decedat DE COVID. S-ar putea să fiți un caz unic în lume.

Pentru cei care au răbdare și știu engleză: <https://en.wikipedia.org/wiki/Coronavirus>

Citiți repede despre coronavirus pe wikipedia, până nu vine cenzura chinezească și scrie pe pagină doar atât: CORONAVIRUS = COVID. Vai de mama noastră ce-am ajuns!

Așa, mai departe, ne informăm ce înseamnă COVID-19:

https://en.wikipedia.org/wiki/Coronavirus_disease_2019

Aici, puteți afla următoarele: "Coronavirus disease 2019 (COVID-19) is an infectious disease caused by severe acute respiratory syndrome coronavirus 2 (SARS-CoV-2)."

Deci COVID-19 este o boală provocată de SRS-CoV-2, care este un coronavirus. Dacă răceala pacientului e provocată de ALT CORONAVIRUS și nu de SARS-CoV-2 (iar testul nu spune decât că e vorba despre un coronavirus, nu și de care), abia atunci putem spune cu "certitudine" că respectivul ARE COVID-19. Am pus cuvântul certitudine între ghilimele, pentru că inclusiv identificarea de ARN din proba de recoltare, DĂ ERORI.

Gata, acum că nu mai suntem prostuți, naivi sau bandituți, știm adevărul și nu mai spunem aiureli!

S-a ajuns prea departe! Adepții fricii nu mai judecă rațional!

Om_de_jad: Azi, s-a întâmplat în SUA un incident care crează precedente periculoase. Un cetățean care crede că masca îl protejează de virusul chinezesc, a dat cu spray paralizant către o familie care își lua picnicul în aer liber, în parc. Motivul? Cei din familia respectivă nu purtau mască. Lucrurile sunt cu atât mai bizare, cu cât sunt unii chiar laudă această infracțiune făcută de o persoană cu probleme psihice. Mă întreb cum ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă cei care nu poartă mască s-ar fi năpustit și ar fi dat cu spray paralizant în cei care o poartă, pe motiv că nu au ce căuta pe stradă cu gura astupată.

De curând, au fost concepute păpuși Barbie în sicriu, moarte de covid. Nici nu vreau să dezbăt acum ce fel de “educație” este asta pentru copii, dar în mod cert, dacă vrei să-i înveți să se ferească de boli infecțioase, se găsesc metode pozitive și motivaționale, nu absurdități înfricoșătoare. Cu bau-bau n-a reușit nimeni vreodată să facă educație, dimpotrivă.

Pe motiv de "știi eu ce e mai bine pentru omenire", dărâăm statui celebre, spargem geamuri, interzicem capodopere literare, distrugem afacerile și viețile altora, le dam oamenilor cu spray paralizant în nas și devenim violenți, pe motiv că ei nu vor să adere cu noi la aceeași psihoză. La cum stau lucrurile, nu m-ar mira să văd oameni iraționali, care ard cărți vechi și aruncă cu biocid pe Mona Lisa, ca să nu cumva să se infecteze cu covid. În numele unei “noi normalități”, așa cum le place marxștilor chinezi (dar și europeni) să-i spună, pupăm bocancii persoanelor de culoare, înmormântăm infractori în sicrie de aur și îngenunchem în amintirea unor lupte rasiale încheiate acum câteva sute de ani. Normalitatea chinezească este acum impusă cu sila în toată lumea “cealaltă”, căci în China e acum liniște și pace, nici urmă de covid. În noua normalitate, marca Beijing, ni se sugerează că e o dovadă de sănătate mintală să optăm pentru un vaccin cu risc de mortalitate de peste 30%, ca să evităm o posibilă moarte cauzată de un virus cu rată de mortalitate de 0,8%. Nici măcar procentual vorbind nu poate fi justificată o astfel de alegere, însă pentru neomarxști, normalitatea chinezească este sfântă.

Purtarea măștilor care nu te protejează nici măcar de praf, pentru a scăpa de o posibilă infecție cu un virus de 15.000 de ori mai mic decât o bacterie, de asemenea, e considerată a fi un gest de responsabilitate în noua lume impusă de comuniștii chinezi. Numai că virusul, dacă ar fi să ne

infecțeze, o poate face foarte bine prin ochi, nu doar prin nas și prin gură, așa că purtarea măștii în acest context, devine pură superstiție. Ca pisica neagră și ghinionul.

Cenzura chinezească s-a extins în toată lumea și orice argument pertinent venit din partea specialiștilor, este îndepărtat cu repeziciune. Anii trecuți, priveam îngroziți cum frații noștri asiatici nu pot folosi tehnologiile din occident, din cauza restricțiilor impuse de comuniști. Acum, mâna chinezească invizibilă face să dispară în doi timpi și trei mișcări, orice încercare a specialiștilor de a analiza riscurile reale de infectare și de a spune adevărul. Mâna chinezească invizibilă șterge clipuri video făcute de medici renumiți și cenzurează “teoriile conspiraționiste”, deși tocmai ceea ce fac ei miroase de la distanță a conspirație ieftină.

Revin la pățania cu spray-ul paralizant, pentru că este monstruoasă. Mi-e teamă că se vrea război între cei care nu mai sunt capabili să raționeze și restul lumii. Comuniștii au speculat tot timpul incapacitatea oamenilor de a raționa și nu văd de ce s-ar abține în mijlocul acestei crize, ai căror autori sunt chiar ei.

Tusea domnului Macron

Om_de_jad: Ieri, în timp ce ținea un discurs, președintele francez Emmanuel Macron a tușit și a schimbat masca pe care o purta, cu una nouă și bună, cu care se poate ține un discurs. “Negaționiștii” s-au bucurat, hăhăind cum că în sfârșit i s-a arătat francezului infatuat, iar presa a relatat evenimentul pe un ton ușurel și calm, ca să nu se prindă cineva ce a vrut să spună președintele. Și dacă Macron a tușit de la mască, ce? I se poate întâmpla oricui să tușească, până la urmă e om și el, iar prin gestul făcut, a fost chiar un clăpăug simpatic, mai-mai că părea un mioritic de-al nostru, un “negaționist” get beget. Dar oare așa să fie?

Cei care cunosc mortarul din care e făcută lumea simboțiștilor fixiști, știu că un președinte nu tușește și nu clipește fără acordul șefilor lui - cu atât mai mult cu cât vorbim despre președintele Franței. Pentru cei care au citit Alis în Țara Minunilor și au înțeles fix ce a înțeles Eugen Simion când a citit-o, explicăm gestul de ieri al tinerelului cu breton.

În primul rând, rețineți că orice fel de ieșire a unui președinte ocultist, așa cum este Emmi Macron, este pregătită în prealabil, pe o perioadă de 33 de zile. Fiecare gest, fiecare mișcare, fiecare vorbă, fiecare inflexiune vocală, fiecare clipit, haina, lumina ambientală, totul, absolut totul este gândit, astfel încât mesajul să lase o amprentă în spațiul bioenergetic-subtil (un fel de ștampilă energetică), pentru ca șeful șefilor președintelui să poată să o “citească”. Lucrurile stau așa pentru că e singura modalitate prin care șeful șefilor președintelui poate înțelege conținutul unui discurs. Șeful șefilor președintelui citește într-o formă de braille specifică și devine panicat și suspicios de fiecare dată când un subaltern umanoid-clăpăug-bretonat vrea să transmită ceva, celorlalți umanoizi, pentru că nu știe cu exactitate dacă nu cumva este vorba despre un complot împotriva lui. Ținând cont de aceste precizări, vom citi mesajul președintelui, care de data aceasta nu a fost adresat șefului șefilor dânsului, ci șefior și fraților dânsului.

În mod oficial, presa ne spune că președintele ținea un discurs despre egalitatea de șansă în fața unor tineri, în momentul în care l-a luat brusc tusea. Președintele le vorbea în mod simbolic frățiorilor lui mai tineri și mai puțin experimentați, cărora a dorit să le transmită faptul că trebuie să depună eforturi substanțiale pentru a nu pierde “egalitatea de șansă”, nicidecum finalizată.

În mijlocul discursului, Emmi a început să tușească, cică de la masca purtată (de vreo nouă luni, n.a.). Discursul despre egalitatea de șansă nu mai putea continua, masca veche făcându-l efectiv pe președinte să se sufoce. De altfel, a și spus la un moment dat, așa cum a fost instruit “nu mai pot, mă sufoc cu asta!”, dezvelindu-și temporar fața. Ulterior, președintele cere de la personalul auxiliar (frații care îl susțin n.a.), o mască nouă, care să nu-l mai sufoce și cu care să poată continua discursul despre egalitatea de șansă, în fața fraților lui mai mici.

A tușit prost, dar nu despre asta e vorba. Mesajul este următorul: masca veche e proastă, rog frații să-mi (sau să ne) trimită o mască nouă (din alt material n.a.), cu care se poate continua discursul. Masca veche deja îl sufocă pe domnul președinte, frații trebuie să inventeze de urgență una nouă, altfel riscă să se sufoce și să-și dea masca jos, fiind nevoit să-și arate adevărata lui față. E interesant, serios și credibil mesajul președintelui.

P.S. Foarte interesante, de asemenea, gesturile cu care Emmi își scoate masca. Zici că vrea aer.